

இலங்கைக் கதைகள்

விளிம்பில் உலாவுநல்

சாந்தன்

வினிம்பில் . உலாவுதல்

(இ ஈ ய ங் கை கக் க கை தகள்)

சாந்தன்

2007

அன்றை ராடியூஸ்வரி பதிப்பகம்

41, கல்யாணசுந்தரம் தெரு,

பெரம்பூர், சென்னை - 600 011.

தொலைபேசி : 25582552

E-mail : bookudaya@rediffmail.com

VILIMBIL ULAAVUDHAL
(Novelets)

Author : Ayadhurai. Santhan (c)
sayathurai@gmail.com

208 pages

December 2007 First edition

Typeset : R. Selvasundaram

Publisher : Pa. Udhayakannan

'Annai Rajeswari Pathipakam'
Old No. 41, Kalyanasundaram Street,
Perambur, Chennai - 600 011.
Phone : 044-25582552
E-mail : bookudaya@rediffmail.com

Printed at : Karunyam Graphics

Price Rs. 100/- Only.

சாந்தனின் குறுநாவல்கள்

005

ஆரைகள்

034

உறவுகள் ஆயிரம்.

079

மனிதர்களும் மனிதர்களும்

107

எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்

159

அடையாளம்

କେବଳ ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

୧୦୦

ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

୧୦୧

ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

୧୦୨

ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

୧୦୩

ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

୧୦୪

ପରାମର୍ଶିତ୍ୟ

ଓৰু শ্ৰেণী

நேரம் ஆறரையாவது இருக்கும் போவிருந்தது. வேணி அடுப்படியில் அலுவலாயிருக்கிற அரவங் கேட்டது. மெல்ல விழித்த கண்களை மூடிக் கொண்டான். கண்களும் தலையும் லேசாக நொந்தன. உடம்பில் சூடாயிருக்கலாம். நேற்றிரவு நித்திரை வேறு குறைவு. சாப்பாடில்லாமலும் இரண்டு நாளைக்கு அவனால் இருக்க முடியும். ஆனால் ஒரு நாளைக்கு நித்திரை எட்டு மணித்தியாலத் திற்குக் குறைந்தாலும் அவனால் தாங்க முடியாது. அடுத்த நாள் பகல் ஒன்றும் ஓடாது. ஓரே அலுப்பாயிக்கும். சில நேரம் காய்ச்சல் மாதிரியிருக்கும். படுத்தால் தூங்கவிடுவான். அதேபோல் இத்தனை மணிக்கு எழும்ப வேண்டும் என்று நினைத்துப் படுத்தால் ‘எலாம்’ வைத்தது மாதிரி எழும்பிவிட முடிகிறது. பத்துப் பதினெண்டு நிமிஷம் முந்திப் பிந்தியிருக்கலாம். இது எப்படியென்று அவனுக்கு நெடுக ஆச்சரியமாயிருந்தது என்றாலும், அப்படித்தான் நடக்கிறது.

இரவில் மாத்திரம் நித்திகரை குழம்பினால் பிறகு கண்களை மூடுவது பெரும்பாடாகி விடும். அந்த நேரம் பார்த்து இரவின் அமைதியில் எல்லா யோசனைகளும் தலை தூக்குகின்றன. வீட்டுக் கஷ்டம், வேலைக் கஷ்டம், நண்பர்கள், உறவினர்கள் அவ்வப்போது ஏற்படுத்தி விடிகிற நோக்காடுகள் - எல்லாம் அந்த நேரம் பார்த்து நினைவுக்கு வருகின்றன. ஆனாலும் இந்த வேளைகள் சில அருமையான யோசனைகளும் அவனுக்குள் தெரித்திருக்கின்றன? ரு

பகல்பொழுதில் அல்லது சாதாரண இயந்திர முடுகலான நாளாந்த ஒட்டமொன்றின்போது இப்படியான சிந்தனைகள் பொறி தட்டியிருக்குமா? என்பது ஐமிச்சமே. அலுவலக வேலை ஒன்றில், குடும்பப் பிரச்சனை ஒன்றில் - இப்படி இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில். அவை அவனை வழி நடத்தின. தடைக்கற்களைப் படிக்கற்களாகக் குடிந்தது. இவ்விரண்டையும் யோசிக்கையில் சாமத்து விழிப்பைச் சங்கத்துக்கொள்ளலாமென்பது மட்டுமன்றி வரவேற்கலாம் போலவும் இருக்கும். ஆனால் தொல்லை அடுத்தநாள் விடிய எழும்பும்போது தான் அவனரியாமலே அரை அல்லது முக்கால் மனித்தியாலம் கூடுதலாகத் தூங்கியிருப்பான். நேரத்திற்கு விழிப்புக் கொண்டால் அச்சி வரும்.

நேற்றிரவு இப்படி இடையில் விழிப்புத் தட்டவில்லைத்தான். என்றாலும், படுக்கைக்குப்போக நேரமாகிவிட்டது. கண்களை மீண்டும் மெல்லத் திறந்தான். இனித் தாக்கம் வராது. ஆனால் எழும்பவும் மனமில்லாதிருந்தது. ஆறரைமணிச் செய்திக்கான முன்னிசை பின்வீட்டு நேடியோவிவிருந்து மெல்லக் கேட்டது. கண்ணாடி யன்னல்களால் பழுப்புஞ்சி கசியத் தொடங்கியிருந்தது. இந்த யன்னல்கள்தாம் இந்த அறைக்குஅழகு. அது மட்டுமல்ல. அவைதாம் அறையை வாழ்விடமென்ற தகுதிக்கானதாக்குகின்றன. இந்த அறை, முன்னால் நாலடி அகலப் பல்கனி. இடப்பக்கத்தில் சின்ன அடுப்படி. கீழே இறங்கினால் குளியலறை - இதற்கு வாடகை இருநூற்றைம்பது ரூபா. இந்த யன்னல்கள், தனியான கீழறை, பால்கனி மட்டத்திற்கெழுந்து உரசி ஆடுகிற வாழைத்தோகைகளின் கீழே மறைந்து விடுகிற கொழும்பு நகரின் வரட்டுத்தனம். இந்த முன்றையும் கருதியே அவன் இந்த வாடகைக்கு ஒத்துக் கொண்டான். அவன் சம்பளத்துடன் பார்க்கும்போது இது அதிகப்படித்தான்.

யன்னல்கள் இரண்டாடி இரண்டடியாக நாலு தொடர்ந்தாற் போல. ஐந்தடி உயரம், கண்ணாடி, கீழக்கே பார்த்தவை, நிலா இராக்களில் பின் வீட்டுக் கூரைக்கும் மேலாக நிலவொளியை உள்ளே வர அனுமதிப்பவை.

இந்த வாழையிலைகளைல்லாம் அவையைலையாகப் படர்ந்து ஏதோ நிலவுலகத்திற்கு மேலே வான் மண்டல வாழ்வு சித்தித்தி

ருக்கின்ற பிரமை தருவன. ஆனாவாழை, கதவி, மொந்தன் எல்லாமிருந்தன. வீட்டுக் சொந்தக்காரரின் ஒயவு நேரங்களும் இந்த மண்ணும் அவற்றை மதர்க்க விட்டிருந்தன. அடிமரங்கள் இங்கிருந்து இலேசில் தெரியமாட்டா. தெரிந்தால் தென்னை மாதிரியிக்கும். இந்த இலைகளில் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஒடித்திரிகிற அணிற்பிள்ளைகள் இருந்திருந்துவிட்டு வந்து ஒளிந்து கொள்கிற குழில்கள் - இவையெல்லாம் இந்தக் கொங்றீர்காட்டை மறக்கச் செய்வதில் அவனுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்கின்றன.

பக்கத்து வீட்டுக் கூரை முகட்டிலிருந்து மைனா பேசத் தொடங்கிவிட்டது. இவர்களுடைய இப்போதைய வாழ்வில் அழுகு சேர்ப்பதில் இந்த மைனாக்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. இதன் இணை தெற்கே நிற்கிற இலவ மரத்தின் உச்சியிலிருந்து பதில் கொடுக்கும். இப்போதும் கொடுக்கலாம். எழுந்து பால்களியில் நின்று பார்த்தால், வாழையின் பச்சை இலைகளின்மேல் கவரின் பிறைவளைவுச் சாளரத்தினடியில் சித்திரம் போல இலவங்கொப்பு களும் அதன் ஒரு மூலையில் இலையோடோ காயோடோ மறைந்து மைனாவும் தெரியக்கூடும்.

இப்படியே கிடந்து மைனாவையும் வானத்தையும், வாழை இலைகளையும், அணிற்பிள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு நாளைக் கழித்துவிட முடியாது. அன்றைய வேலைகள் நினைவுக்கு வந்தன. அலுப்பாயிருந்தது ஏரிச்சலாயிருந்தது. நாளாந்தம் இதேபடிதான். ஆறே முக்காலுக்கு எழும்பினால் ஏழேழுக்காலுக்குள் வெளிக்கிடலாம். அரைமைல் நடந்தால் எட்டுமணிக்கு பஸ் - எட்டு மணியென்றால், பஸ் எட்டுக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்றில்லை. எட்டேகாலும் ஆகலாம். அடைத்து நெரித்துக் கொண்டு வரும். ஏற்முடிந்தால் பெரிய அதிர்ஷ்டம். ஏறுதழுவலை நினைவுட்டும். குளிப்பது துவைத்த துணி அணிவது என்பனவற்றையெல்லாம் இந்த பஸ் பயணம் அர்த்தமற்றதாக்கி விடுகிறது. எட்டே முக்காலுக்குள்ளாவது போய் இறங்கிவிட்டால் போதும். அவன் வேலை ஒன்பது மணிக்கு, இடையிலும் பத்து நிமிட நடை இருந்தது.

வேலையென்றால் ஒரே வேலை. நாள் முழுதும். மாத முழுதும் வருட முழுவதும் - வேலையிற் சேர்ந்த நாளிலிருந்தே ஒரே வேலை.

ஒரே மாதிரியான வேலை. சகாக்கள், சிகரெட் தொழிற் சங்கம் இவைதாம் அந்த அலுவலகத்தை அவனளவில் உயிர்த்துடிப்புள்ளதாக ஆக்குபவை. பின்னேரம். ஐந்துக்குப் பறப்பட்டால் வீடு வர ஐந்தரையாகும். தேநீரின்பின். குளித்து மீண்டும் வேணியுடன் பறப்பட்டால். சாமான், வாங்குகிற வேலைகளும், முடிந்த மாதிரியிருக்கும். உலாவியது மாதிரியிருக்கும். கார் பஸ் புகைகளில் தெருவின் நெரிபாட்டில் எதிரே கண்ணனக் கூசப்பண்ணி வருகிற வாகனங்களில் மோதிவிடுகிறமாதிரி வருகிற சைக்கிள்களில் இந்த ‘உலவுகிற’ என்பதன் அர்த்தம் அடிப்பட்டுப் போனாலும், மழை நாட்களில் இதுவும் கிட்டாது - வருடத்தில் பாதி மாலை மழை.

எட்டுமணிக்குப் பிறகு வீடு வந்தால் அப்பாடா என்று கையைக் காலை நீட்ட முடிகிறது. வாடகையின் கடுரைத்தையும் வீட்டுக்கார - ஆட்களின் சில்லுண்டித்தனங்களையும், கொழும்பின் வறட்சியையும் மீறி, அவர்களுக்கு நல்லதொரு இல்லமாய் இந்த அனைக்கள் அமைந்தது. இதுதான் ஆறுதல். இது இந்த இல்லாழ்வு எட்டு வருடமாய் அவனை அவனும் அவளை அவனும் பார்க்கிற வாழ்வாய்த்தானிருந்தாலும் - அவர்கள் இருப்பிற்கு ஒரு பரிமாணங் கொடுத்தது. இந்த எட்டிற்குப் பிறப்பட்ட வேளைகளே அவன் விரும்புவன். அவனுக்கும் அப்படியாய்த்தானிருக்கும். அமைதி, ஓய்வு, புத்தகங்கள், படுக்க முன் ஒரு மணிநேரமாவது படித்தால்தான். தின்றது செமித்தது போவிருக்கும். அன்றைய தினம் ஒழுங்காய் முடிந்த உணர்ச்சி வரும் நகரிவிருந்த நான்கு முக்கிய நூல்கங்களில் அவன் சேர்ந்திருந்தான்.

இந்த வாழ்வில் அழுகுகளைச் சேர்க்க அவர்கள் முயன்றார்கள். இந்த இல்லம், யன்னவிற் படரவிட்ட, ‘மணிப்பிளான்ற்’ கொடி, பல்கனி. ஆகாயத்து நீலமும் வாழைப் பச்சையும், ஈர்த்துக் கொள்கிற புத்தக ஈடுபாடு. எட்டு மணிக்குப் பிறப்பட்ட வேளை - இவையெல்லாம் அவர்கள் தேடியவையே.

கண்களைத் திறந்தான்.

“எழும்புங்கோ...” என்றாள் வேணி.

“... ஏழு மணியாகப் போகுது.”

“ம....” என்றான்.

அவள் திரும்ப அடுப்படிக்குப் போனாள்.

இன்று காலையில், இந்த நேரத்தில் அவன் விததியாசமான வனாயிருந்தான். எல்லாம் வீண் என்று பட்டது. எதனாலென்று தெரியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப இதே நாட்கள். இதே மாதிரி ஒரு கிழமை லீவு போட்டுவிட்டு, இருவருமாக யாழ்ப்பாணம் போய் வந்தாலென்ன என்று யோசனை வந்தது. ஆனால், இந்த மாதம் முடியும்வரை இன்னும் மூன்று வாரங்களுக்கு லீவெடுப்பது சிக்கலான காரியம் என்பதும் கூடவே நினைவு வந்தது. மண்ணாங்கட்டி வேலையும், மண்ணாங்கட்டி சீவியமும்.

ஆற்றேமுக்கால் இருக்கலாம். நிமிர்ந்து படுத்தான். குளிர் இன்னமும் பலமிழக்கவில்லை. மைனா தன்பாட்டில் பேசிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு இன்றைய வேலைகளைல்லாம் நடைமுறை வரிசையில் நினைவுக்கு வந்தன. கோப்பி. பிரஷ். குளியலறை. சாப்பாடு. உடுப்பு. நடை. பஸ். புழுதி. புழுக்கம். அவதி... தன்மேலேயே ஆத்திரமாயிருந்தது. நான் ஒரு முட்டாள். இந்த முப்பத்திரெண்டு வருடமாக வெட்டிக் கிழித்தது என்ன? இப்போது ஆற்றேமுக்கால் என்று அவதிப்பட்டுத்தான் எதைக் காணப் போகிறேன்.

நேற்றுங்கூட மைனாதான் அவனை எழுப்பியது. படுக்கையறையில் எழும்பி, படத்தருகில் ஒரு நிமிஷம் கண்மூடி நின்று, கோப்பிக் கோப்பையுடன் வெளியே வந்தால் மைனா தெரியும். பின் வீட்டு முகட்டில். பனியில் நீர்த்த இளம் மஞ்சள் முதல் வெயிலில் அலகால் சிறுகளைக் கோதிக் கோதிப் பேசுகிற மைனா. இலவமரத்து ஜோடியைக் கூப்பிடுகிற மைனா...

இன்று ஏன் இப்படியிருக்கிறது? இரவு என்ன கனவு கண்டேன்? நினைத்துப் பார்க்க முயன்றான். ஒன்றும் தெளிவாயில்லை. பக்கத்து மேசையில் வேணி பிரஷ்வைச் சூயத்தமாய் எடுத்து வைத்திருந்தாள். ஏழு மணிக்கு ஐந்து நிமிஷம் என்றது மணிக்கூடு. எழும்பவா விடவா என்று யோசித்தான். கைகளை நீட்டி. நெட்டி முறித்தான். போர்வையைத் தள்ளிவிட்டு டக்கென்று எழும்பினான். தான் உசாராயிருப்பது போன்ற பாவனை, அவனாலேயே அதை ஏற்க முடியாமலிருந்தது. கட்டிலிலேயே உட்கார்ந்தான்.

வேணி திரும்ப வந்தாள்.

“எழும்பியாச்சா?”

“ம்ம...”

“என்ன ஏதும் சுகமில்லையே?...”

“ம்ம...”

எழும்பினான். ஏழு ஐந்து. படத்தருகில் ஒரு நிமிஷம் கண்மூடி நின்றான். பிரஷ்டை எடுத்துக்கொண்டு அடுப்படிக்குப் போய் கோப்பியுடன் வந்தான். பிரஷ்டை மீண்டும் வைத்துவிட்டுக் கோப்பையுடன் பல்களிக்குப் போனான். மைனா கூரையில் தானிருந்தது. ஆனால் பேசவில்லை. கழுத்தை இடுக்கி மேற்கே தலையைச் சாய்த்து, ஏதோ கவலை மாதிரிக் குந்தியிருந்தது. தெற்கே இலவமரம் தெரிந்தது. அதன் பின்னால் கருமேகங்கள் அணிவகுத்தி ருந்தன. மேகமூட்டம் மேற்கிலும் அடர்ந்து தெரிந்தது.

இன்றாவது வீவு போடலாமா? என்று யோசித்தான். முடியாது என்று பட்டது.

2

இந்தப் படிகள் சருள் படிகள். இரண்டடி அகலம். வரும். கொங்கிறீட்டில் கட்டி வெள்ளை அடித்திருந்தது. வீட்டில் ஒரு பகுதியைத் தனியாக வாடகைக்கு விட வசதியாகப் பின்னர் கட்டியிருக்க வேண்டும். ஏறும்போது எவருக்கும் மூச்சு வாங்கும் இறங்கும்போது அடிஅடியாய் வைக்க வேண்டும். கீழே முற்றம் அழகா யிருந்தது. வெள்ளை மணல் - விளக்குமாற்றுக் கோலம். வரம்பெல்லாம் தூஞ்செடிகள் வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு முன்புறம் வருகிற இந்தப் பாதை இவர்களுக்கான து. இதுகூட இரண்டடிதான். நடந்தான்.

சடபடாவென்று சத்தங் கேட்டது. வாழைப் பாத்திக்குள் எங்கோ சுருட்டிக் கொண்டு கிடந்த வீட்டுக்காரரின் நாய் இவனைக் கண்டதும் உடம்பைச் சிலிரத்துக் கொண்டு எழுந்து அவசரமாய் வந்தது. செம்மஞ்சள். ஏதோ கலவனாம். அவனுக்கு நாய்களைப் பிடிப்பதில்லை. அதிலும் வேலை வினைகெட்டு வளர்க்கிறவர்களின்

செல்வங்களாகி விளையாடுகிற இந்தப் பிராணிகளில் வெறுப்பே வருகிறது. இதற்கும் இந்த வீட்டில் நடவாத நடப்பு. கிட்ட வந்தாலே ஒரு சினியும் இறைச்சி மணமும் எப்போதும் அடிக்கின்றன. இப்போதும் அடித்தன.

இந்தக் கழுதைக்கு நான் கேற்றைத் திறக்கப் போகிற சங்கதி எப்படி எப்போதும் விளங்கி விடுகிறது? ஒவ்வொரு தரமும் இதை வெளியில் விட்டு விடாமல் கேற்றைத் திறந்து சார்த்துவது பெரும்பாடு. கிடைக்கிற நீக்கவில் தலையை நுழைத்துவிடும். நானை விட்டுவிடாமல் கேற்றைத் தாண்டுவதென்பது வலுசிக்கலான காரியம். போதாக்குறைக்கு அதன் உடம்பெல்லாங்கூட காற்சட்டையில் தேய்த்து விடுகிறது. அதற்கு இப்போது குட்டைவேறு பிடிக்கத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும் என அவன் நம்பினான்.

தெரு அளப்பதில் - ஒழுங்கை முகப்பிலிருந்த குப்பைத் தொட்டியை அளைவதில் - தெருக்களைப் புற்களை அவசரமாக மோப்பம் பிடிப்பதில் ஓடி ஓடி ஒவ்வொரு மரமாகப் பார்த்துப் பின்னங் காலைத் தூக்குவதில் அடுத்தடுத்த வீட்டு அல்சேஷன்களின் குரல்களில் வெருண்டோடுவதில் இதற்குப் பரமானந்தம் ஒன்று கிடைப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது அல்லது அதன் மட்டில் இதுதான் சுதந்திரமோ? ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கக் கூடிய இந்தப் பிறவியை எக்காரணம் கொண்டும் வெளியில் வரவிடக் கூடாது என்பது முதலில் வேண்டுதலாகவும் பிறகு வெருட்டலாகவும் வீட்டுக்காரரால் அவனுக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது:

பாதை முடிகிற இடத்தில் புற்றரை. பத்தடிக்குப் பத்தடி சதுரமாக வளர்ந்த புல். அதைத் தாண்டினால் கேற். இவ்வளவு நேரமும் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த நாய். இப்போது முந்திக்கொண்டு கேற்றடிக்கு ஓடியது. கொழுக்கியில் அவன் கைவைக்கு முன்பே மூக்கை நுழைத்தது. மேலிற் பட்டுவிடாமல் விலகி நின்று கொழுக்கியைக் கழுற்றினான். கேற்றை மெல்ல நீக்கினான். ப்ரூணோ விழுந்தடித்து நுழைந்து அவன் மறிப்பதற்குள் ஒழுங்கையில் பாய்ந்தது...

இப்போது பயப்படாமல் கேற்றைத் திறந்தான். வெளியே வந்து கொழுக்கியை மாட்டினான். “மிஸ்டர்....” என்று காரமான குரல் கேட்டது. வீட்டுக்காரரின் மனைவி முன் கதவடியில் நின்றாள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“....என்ன, எங்கட நாயை நீங்கள் வெளியாலை விட்டிட்டுப் போற்றிங்கள்...”

மனுசியின் முகம் கோபத்தில் கோணியிலிருந்தது. உள்ளுக்கிருந்து பார்த்துவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும். அந்த ப்ரூணாவின் முகத்திற்கும் இதற்கும் அதிகப்பட்ச வெற்றுமையில்லை என்பதாக இப்படியான வேளைகளில் அடிக்கடி படுகிறது. ஒரு கண்ணாடிதான் வித்தியாசம். அந்தக் கேள்விக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை.

“ஓம்....” என்றான்.

மிலிஸ். பஞ்சாட்சரத்திற்கு ஆத்திரம் உச்சிக்கு ஏறியிருக்கவாம்.

“இனி அதைப் பிடிக்கிறது ஆர்?”

“நான் போக விடேல்லை... தானாகத்தான் ஓடின து...”

“அதை விடாமல் போகத் தெரியாதா?”

“அதைப்படி? எனக்கு முதல் அது ஒடுதே...?”

“வேணுமெண்டு போகவிட்டிட்டு இப்ப சொல்றீர்....” வயதுக்கு எவ்வளவோ முத்த மனுசிதானென்றாலும், ‘ங்கள்’ இப்போது ‘ர்’க்கு இறங்கிவிட்டதில் அவனுக்கும் சினம் கண்றது.

“அதை நீங்கள் கட்டி வைக்க வேணும்...”

“கட்டிக்கொண்டிருக்க வேற வேலை இல்லையா?...”

“எனக்கும் நாய் பிடிக்கிற வேலை இல்லை...”

மனுசி கோபத்தில் ஒரு நிமிடம் குழம்பி நின்றது தெரிந்தது.

“பின்னேரம் அவர் வரட்டும்... நீங்கள் கெதியா வேற இடம் பாருங்கோ...”

“அவர் வரட்டும்... கடைப்பம்...” அவன் சொன்னான். “....ஆனால் கெதியா வேற இடம் பார்க்கோது... மூன்றுமாத நோட்டீஸ் நீங்கள் தரவேணும். அதுமுந்தி ஒப்புக்கொண்ட விஷயம்.”

இது அமைதியான தனி ஒழுங்கையாயிருப்பதில் ஒரு நன்மை. இந்தச் சண்டையை அதிகம்பேர் பார்த்திருக்க முடியாது. மின்சிப்

போனால், பக்கத்து வீட்டுக்கும், முன் வீட்டுக்கும் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு அவனிலும் பார்க்க அதிகமாக இந்த மனுசியைத் தெரிந்திருக்கும்.

வேணிக்கு நிச்சயமாகக் கேட்டிராது. ஆனபடியால் போய் விளங்கப்படுத்தத் தேவையில்லை. பின்னேரம் வந்து சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

இந்தப் பிரச்சினையில் ஐந்து நிமிஷம் வீணாகிவிட்டது. காலையின் புத்துணர்வும் கெட்டுவிட்ட மாதிரியிருந்தது. அவன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

3

ஓழுங்கை அமைதியாக இருந்தது. அந்த அமைதியே அழகாகவும், எதிரே ஜம்பது யார் தூரத்தில் கொழும்பு பரபரத்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு ராட்சத ரீ.வி.யில் மாதிரி தெரு தெரிந்தது. ஓழுங்கை வந்து மிதக்கிற இடத்தில் இடப்புறம் தபாற்பெட்டியும் வலப்புறம் கூப்பைத் தொட்டியும் காவல். கிழக்கே திரும்பி நடந்தான். வெய்யில் முகத்திலெட்டத்து எரிந்தது. அதிலுங் கூடுதலாக மனம் ஏழிய குணம் - என்னதான் பெரிய மனுஷ வேஷம் போட்டாலும் உள்ளேயிருக்கிறது சூத்தத்தான்.

வேணி பாவம். இப்படியான ஆட்களுக்கு நடுவில் நாள் முழுவதையும் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவன் திரும்பி வருகிறவரை ரேடியோவும் புத்தகங்களுமே கதி. சில நேரம் மைனாக்களும் வரலாம். ஆனால் மைனாக்கள் மத்தியானத்தில் வருமா என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களென்று நம்பி வந்ததெல்லாம் பிரயோசனமில்லை. வாடகைக்கு அனைக்ஸ் தேடுகிறபோதெல்லாம் வீட்டுக்காரர்களும் யாழ்ப்பாணத்து ஆட்களில் வாரப்பாடு காட்டுவதை அவன் கண்டிருந்தான். ஆரம்பத்தில் இது ஒரு பெருமை தரக்கூடிய விஷயமாகவும் பட்டது.

பிறகு இந்தத் ‘தேடல்’ அநுபவ முதிர்ச்சியின் பின்தான் விஷயம்

வினிம்பில் உலாவுதல்

புரிந்தது. அவர்களையென்றால், ‘எழுப்புவது’ கலபம். சண்டை. சச்சரவு. கோடு முறைப்பாடெல்லாமிராது. பயந்து உடனே விட்டுவிடுவார்கள். இதுதான் அந்தப் பரவலான பிரியத்தைக் கொடுக்கிறது.

இந்த அனைக்கூக்கு வந்து இரண்டு வருஷமாகிவிட்டது. முதல் வருஷத்தில் பிரச்சினைகளேயில்லை. இப்பொழுது இலேசு இலேசாகத் தலை தூக்குகின்றன. இன்று கொஞ்சம் அதிகம்தான். இனி அனேகமாக அடுத்த வருஷத்துக்குள் விட்டுவிட வேண்டிய நிலை வரலாம். அப்படி விடச் செய்வதில் வீட்டுக்காரர்களுக்க் ஆதாயமுண்டு. இந்த ஒரே பகுதி தொடர்ந்து இருந்தால் வாடகையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்ட தொகைதான் வரும். கூட்டுவது கஷ்டம். ஒரு ‘பிடி’ வேறு. இவையெல்லாம் இந்தக் கூடிய பட்ச முன்றாண்டு விதிகளாற் தகர்க்கப்பட்டு விடுகின்றன. அடுத்த வருஷம் புதிய ஆட்கள் வரும்போது வாடகை முந்நாற்றைம்பதோ நா நா ரோ என்று ஆக்கலாம். ஏற்கெனவே இருப்பவர்களிடமெல்லாம் இப்படி அதிகரித்துவிட முடியாது.

இந்த இடத்தை விட்டால் பிறகு எங்கே போக வேண்டியிருக்கும்? அதெல்லாம் தெரியாது. சொல்ல முடியாது. மூன்று மாத நோட்டில் கிடைத்தவுடன் தெரிந்தவர்களிடம் சொல்லி வைக்க வேண்டும். இரண்டு மாதமே மீதி என்றிருக்கும் போது தரகர்களைத் தேட வேண்டும். கடைசி மாதத்தில் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் விதிய விதிய எலாம் வைத்தெழும்பி ஒப்பேவரும் கையுமாய் கடனோ உடனோ பட்டு - பொக்கற்றில் சில ஆயிர அட்வான்சங் கொண்டு கொழும்பைச் சுற்றிப் பறக்க வேண்டும். மூலைக்கு மூலை. அந்த லேன் எங்கே, இந்த மாவத்தை எங்கே? இது என்ன நம்பர், எத்தனை அறை, எது பாதை, எவ்வளவு அட்வான்ஸ்... இதெல்லாம் ஒரு சடங்காகவே நடக்கும்.

அநேகமான இடங்களிற் சொல்வார்கள் - முக்கியமாகத் தமிழ் வீடுகளில் - எங்களுக்குக் காசு முக்கியமில்லை. ஆட்கள்தான் முக்கியம். துணை. துணைதான் தேவை. நல்ல ஆட்கள். யாழ்ப்பாணமா? மிக நல்லது. உங்களைப் பார்க்கத் தொல்லை இல்லாதவர்களாகவே படுகிறது. அட்வான்ஸை உடனே தர வேண்டும். வாடகையெல்லாம் முதலாந்திக்கியே தந்துவிட வேண்டும்.

விளக்குகளைல்லம் பத்து மணிக்குள் நூர்த்துவிட வேண்டும். விருந்தாளிகள் வரப்படாது. விறகு அடுப்பு எரிக்கப்படாது.

இந்தத் ‘துணை’ என்கிற சங்கதி சுவாரஸ்யமானது. அது எப்போதும் ஒருவழிப்பாதை. முக்கியமாக வீட்டுக்காரர்கள் வெளியிருக்குப் போகும்போது வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இரவில் குறிப்பட்ட நேரத்திற்கு எல்லா விளக்குகளையும் போட்டு அணைக்க வேண்டும். அல்லது கள்வர்களுக்கு வீட்டில் ஆட்களில்லாதது தெரிந்து விடும். இனி, இப்படி நாய்களுள்ள வீடென்றால் பாண் வாங்கிப் போட வேண்டும். இதெல்லாம் உதவி - இதைச் செய்பவர்கள் துணைகள்.

இந்தக் கண்றாவியையெல்லாம் பார்க்கும்போது, கல்யாணமாகிக் கொழும்பிற்கு வந்தபோதே சின்னாதாக ஒரு வீட்டை வாங்கியிருக்கலாம் என்றுபடும். அப்பொழுதெல்லாம் விலை இப்படி ஏறியிருக்க வில்லை. பலபேர் செய்தது மாதிரி ஊரிவிருந்த காணியை - வீட்டை விற்றுவிட்டு இங்கே வாங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அவன் அதை விரும்பவில்லை. முட்டாள் வேலை. வேணியும் நினைத்தாள். ஐம்பத்தெட்டுக்குப்பிற்கு கொழும்பில் வீடு வாங்கியவர்கள் மூனையில்லாத வேலை செய்தவர்கள் என அவன் முடிவு இதை எழுபத்தேழும் நிறுபித்தது.

எழுபத்தேழு கலவரத்தில் இந்த இடத்திற்கு வந்தாயிற்று. அந்த நாட்களை நினைத்தாலே வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்கிறது. இங்கே இருக்கவும் முடியாமல் அகதிமுகாம் நெரிசலும் பிடியாமல், வருவது வரட்டுமென அவனும் வேணியும் ரயிலில் போனார்கள். வேணி துணிச்சல்காரிதான். கடவுள் புண்ணியத்தில் பத்திரமாகப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இத்தனைக்கும் பஞ்சாட்சரம் குடும்பம் அங்கே போக்கிடமில்லாமல் இந்த வீட்டை விட்டு வரவும் முடியாமல் இங்கேதானிருந்தார்கள்.

திரும்பிவர மூன்றோ, நாலோ மாதங்களாயின. ஊரிவிந்து ஒரு காலை ரயிலில் புறப்பட்டு பிறப்கலீல் இங்கே வந்து வீடெல்லாம் துடைத்துத் துப்புரவாக்கிக் குளிக்க இரவு பத்து மணியானது. கொழும்புடன் மீண்டும் ஒட்டிக்கொள்ளக் கொஞ்ச நாட்களாயின.

அந்த நாட்களில் பஞ்சாட்சரம் குடும்பம் அண்ணையோ, தம்பியோ என்றிருந்தார்கள். கலவர நினைவுகள் மங்க மங்க உறவும் தாரப் போன து. நீ குடியிருப்பாளன். நான் வீட்டுக்காரன்.

இன்னொரு எழுபத்தேழு வருமா? நினைக்கவே பயமாயிருந்தது. சந்தி திரும்பியதும் பஸ் தரிப்புத் தெரிந்தது. முகத்திற் சுட்ட வெய்யில் இப்போது இடக் கண்ணத்தைப் பதம் பார்த்தது. தரிப்பில் வழமையான கூட்டம் இல்லை. இப்போது தான் பஸ்லோ, பஸ்களோ போயிருக்க வேண்டும். நேரத்தைப் பார்த்தான். சரியாக ஐந்து நிமிஷம். வழமையான நேரத்திலும் பிந்தியிருந்தது. நஷனல்காரச் சிவலை மனிதர். நரைத் தலை சூட்கேஸ்காரர். சளசாளக்கிற மூன்று பெண்கள் இவனுடன் பழக்கமாகிவிட்ட சிங்கள இளைஞன் - பெயர்கூட இன்னுந் தெரியாது. இவர்களைக் காணவில்லை. வழக்கமான சக பிரயாணிகள். அந்த பஸ் போய்த்தானிருக்க வேண்டும். அவன் கொஞ்சம் பிந்த, பஸ் கொஞ்சம் முந்தியிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

4

இன்றைக்கு எழுந்ததிலிருந்து பட்ட கஷ்டமெல்லாவற்றிற்கும் ஈடுமாதிரி எதிரே தெரிந்தது. நன்றாகப் பார்த்தான். தூர்த் திருப்பத்திலிருந்து மேலேறி இரைந்து வருகிறது. அவன் பஸ்தான். போதாக குறைக்கு நெரிசல் இல்லாமல் வருவது மாதிரியும் இருக்கிறது.

தெரு விளக்குத் தூண் நிழலிவிருந்து வெளிவந்து கையை நீட்டினான். அவன்தான் ஒரே ஆள். இதில் ஏற பஸ் லீ வாக இருந்தது. வாசலுக்கு நேர் இருக்கையில் குந்தினான். எல்லாமாக ஏழெட்டுப்பேர் கூட இல்லை. இந்த நேரத்திற்கு இப்படி ஒரு பஸ் வருகிறது. இவ்வளவு நாளும் எப்படித் தெரியாமல் போயிற்று?

லீஸன் ரிக்கற்றை எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, ‘ஹலோ கிரங்னா...’ என்று அருகில் கேட்டது. யார்? பையை மூடிக்கொண்டு நிமிர்ந்தான். கெரண்டக்டர் சிவா! ‘ஹலோ சிவா’ ஆச்சரியமாய் இருந்தது. சந்தோஷமாயிருந்தது. சிவாவை இங்கே இந்த நேரத்தில். இந்த வெறும் பஸ்ஸில் சந்தித்தது வலு சந்தோஷமான சங்கதிதான்.

ஊரவன். பாவியகால நண்பன். எவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷத்துக்கு மூன்பாக ஒரு நாள் இதே இடத்தில். இத ரூட் பஸ்ஸில் சிவாவை சந்தித்தான். ஆனால் அப்போது மத்தியானம். பஸ் நிரம்பி வழிந்தது. இருவரும் பேசமுடியாதிருந்தது. போதாக குறைக்கு அன்றைக்கு இந்த சிவா புதிரொன்றை வேறு போட்டுவிட்டுப் போயிருந்தான். இன்றைக்குக் கேட்கலாம்.

“எப்படி கிருஷ்ணா அண்டைக்கும் கதைக்க முடியாமல் போக்கு...” சிவா ஸீற்றில் இவனைப் பார்த்தபடி குந்தினான். ஸீஸன் ரிக்கற்றை நீட்டிய கையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“....இங்கை கிட்டத்தானா இருக்கிறீர்?”

கிருஷ்ணன் இடத்தைச் சொன்னான். சிவா ரிக்கற்றில் அடையாளம் பண்ணிக் கொடுக்குமட்டும் பார்த்திருந்தான். “நீர் இந்த ரூட் தானா? எவ்வளவு காலம்?...”

“இல்லை நான் பிளந்தலை. இண்டைக்கு மட்டும் இந்த ரூட்.... இந்த பஸ்ஸையும் அரைவாசியிலை திருப்பி விட்டிருக்கு....”

“இல்லை இண்டைக்கு மட்டுந்தானா?” கிருஷ்ண னுக்கு ஏமாற்றமாயிருந்தது.

“சாரி. பிறகெப்படி?... சொல்லும்...” சிவா கேட்டான்.

“நீர்தான் சொல்லவேணும்... உம்மட்டத்தான் முக்கியமான ஒரு விஷயம் கேட்க வேணும்.”

“அதென்ன?...” சிவாவுக்கு ஆச்சரியம் வந்திருக்கும்.

பஸ். அடுத்த தரிப்பில் நின்றது. இரண்டு பேர் ஏறினார்கள். சிவா. எழுந்து மணியை அடித்துவிட்டு. அவர்களுக்கு ரிக்கெற் கொடுக்கப் போனான். கிருஷ்ண னுக்கு ஏமாற்றாயிருந்தது. போன்றை போலத்தான் இம்முறையும் நடக்கப் போகிறது போவிருக்கிறது. கதைக்க நேரங் கிடைக்கப் போவதில்லை.

சிவாவுக்கு மூன்வழுக்கை பளபளத்தது. தாடியும் மீசையும் அடர்ந்திருந்த சிவந்த முகத்திற்கு இந்த வழுக்கை நன்றாய்த் தானிருக்கிறது. சிவா சரளமாகச் சிங்களம் பேசுகிறான். இவ்வளவு

விளிம்பில் உலாவுதல்

வேகமாக அவன் தமிழிற்கூட சின்னவயதில் பேசிய ஞாபகமில்லை. இதைத்தான் போன்டாவை கேட்க முடியாமற் போன்று. சிவா ஏன் தமிழ்ப் பிரயாணிகளுடன் கூட சிங்களத்தில் பேசுகிறான்? தமிழர்கள் என்று நிச்சயமாகத் தம்மை அடையாளங் காட்டுகிறவர்களிடங் கூட?

அவனுக்கு காது குத்தியிருக்கிறது. துவாரம் தெரிகிறதா? என்று கிருஷ்ணன் பார்த்தான். இங்கிருந்து. வடிவாகத் தெரியவில்லை. பஸ் அடுத்த முடக்கில் திரும்பியது. கைபிடிக் கம்பிகளைப் பற்றாமலே சிவா அநாயசமாக இவனை நோக்கி வந்தான். “தள்ளியிரும்” இவன் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்தான். காது குத்தியிருக்கவில்லைத்தான்.

“என்ன கேட்கப் போறதென்று சொன்னீர்?” சிவாவின் குரல் கொஞ்சம் சப்தங் குறைந்திருந்ததாக இப்போது பட்டது.

“நீ ஏன் தமிழ் ஆட்களோடு கூட சிங்களத்திலை பேச்றீர்?”

“இவையள் தமிழ் ஆட்களா?...”

சிவா ஒரு சிற் தள்ளியிருந்த அந்த இருவரையும் பார்த்தான்.

“இல்லை. அவையில்லை... ஆனா, போன முறை கவனிச்சன்...” சிவா சிரித்தான்.

“இது என்ன கிருஷ்ணா. உமக்குத் தெரியாதா...?”

“என்ன?”

“நான் எந்தெந்தத் தொங்கலெல்லாம் போய்வர வேண்டியவன்... இன்னாரென்று தெரிஞ்சால் சிக்கல்தானே?”

கிருஷ்ணனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“உமக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை...” சிவா இப்போதும் சிரித்தான்.

“இருக்கலாம்... எனக்கு மட்டுமில்லை... அது எங்கட சனத்துக்கே நல்லா ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கு. ஆனா என்னைப் பொறுத்தளவில் இன்னொரு காரணமும் இருக்கு...”

“என்ன அது.”

“பயம்!”

கிருஷ்ணன் ஒரு நிமிங்கும் பேசாமல் சிவாவைப் பார்த்தான்.

“ஸொரி. சிவா...” கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

“நீர் சொல்றது சரிதான். நான் கேட்டதுக்குக் கோபியாதையும்...”

“இதுக்கென்ன கோபம் நாளைக்கு எத்தனையோ தரம் இந்தக் கேள்வி எனக்குள்ளையே வருகுதுதானே?”

சிவா மீண்டும் கிருஷ்ணனின் கைகளைப் பிடித்தான்.

பஸ் தடங்களில்லாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. உள்ள சனத்தை யெல்லாம் முன்னால் போன்று அள்ளிக் கொண்டு போயிருக்கும்.

கிருஷ்ணனின் இடம் நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“நான் இறங்க வேணும். சிவா இனி இந்த ரூட்டிலை எப்ப வருவீர்?”

“அது சொல்லேலாது...”

“அப்ப வீட்டை வாருமன் ஒரு நாளைக்கு... விலாசம் இப்ப தெரியுந்தானே?”

“கட்டாயம்...” சிவா தானே எழும்பி மணியடித்தான்.

வழமையான நேரத்திற்கே வந்து இறங்கியாயிற்று. இந்த பஸ் இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் வந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும். இப்போது ஆறுதலாகவே நடக்கலாம். அவதிப்படத் தேவையில்லை. வெய்யில் இன்னமும் கூட்டது. தலையைத் திருப்பி அண்ணாந்து பார்த்தான். மேகங்கள் இங்குமிருந்தன. மைனாக்களின் நினைவு வந்தது. வேணிக்கு அப்போது நான் போட்ட சத்தம் கேட்டிருக்குமா? கேட்டிருந்தால் தவித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

பஞ்சாட்சரம் குடும்பங்கூட பாலமென்றுதான் இப்போது படுகிறது. ஒரு தாய்க்காக இவ்வளவு கத்தியிருக்க வேண்டியதில்லை... அவர்கள் செய்த முட்டாள்வேலை ஊரைவிட்டு இங்கு வேருன்ற

முயன்றது. ஆனால் ஒரு விதத்தில் பார்க்கும்போது அதைக்கூட பிழையென்று சொல்ல முடியாது. இது தான் தலைநகரென்றி ருக்கிறபோது எங்களுக்கும் இங்கே உரித்திருக்கிறதுதான்...

நடைபாட்டகள் என்று இந்தத் தெருவில் இல்லை. இரண்டு பக்கங்களிலும் புடைத்துப் பருத்த வாகைகள். இன்னும் காட்டுத் தீ மரங்கள். மஞ்சளும் சிவப்புமான இதழ்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. அடுத்த மரத்தடியில் விலகி நடக்கவேண்டும். கொக்குகளுக்கும் காகங்களுக்கும் விருப்பமான இடமாக அது திகழ்கிறது. கீழே தார்ரோட்டெல்லாம் வெள்ளையடித்த மாதிரி இருந்தது: நாற்றம் மூச்ச விடச் சங்கடப்படுத்தியது. அவசரமாகத் தாண்டினான். மாலைகளிலென்றால் இப்படிக் கீழே நடப்பதுகூட ஆபத்து. மழு நாட்களில் இன்னும் மோசம்.

இந்த இடத்தோடும் இந்தத் தெருக்களோடும் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகப் பரிச்சயம் ஆனாலும் எழுபத்தேமுக்கு முன்னிருந்த ஒட்டுதல் இப்போதில்லை என உணர முடிகிறது. ஒரு அந்நியம் தெரிகிறது. யாரோ பின்னால் விரைந்து வரும் சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். நல்லவிங்கம்.

“வரட்டா தம்பி? நேரமாச்ச.”

“ஓமோம்...” என்று விடை கொடுத்தான். ஓடாத குறையாகத் தாண்டிப் போனார். அடுத்த கந்தோரில் வேலை செய்கிறவர். எட்டே முக்காலுக்கு இங்கு நிற்க வேண்டிய ஆள். வத்தளையிலிருந்து வர வேண்டும். குடும்பம் மட்டக்கிளப்பில் தனியாகச் சமைத்துச் சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டு பஸ்ஸையும் பிடித்து இவ்வளவு தூரம் வருவதென்றால் கஷ்டந்தான். உழைப்புக்காக ஊரைவிட்டு வந்து இப்படி அல்லல்படுகிற எங்கள் ஆட்கள் எல்லோருமே பாவந்தான். இது ஏன் இப்படியானது? சிவா சொன்ன விஷயமில்லை என்றுதான் படுகிறது. தான் என்ன செய்யலாம் - இந்த இழுவையில் அகப்பட்டுப் போகிற ஒரு துரும்பு?

எதிரே பதுர்தீனின் வண்டிக்கடை நின்றது. தள்ளுவண்டியில் சோடா. சிகரற். வெற்றிலை. இனிப்புகள் எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பதுர்தீன் வியாபாரம் செய்கிறார். இதுதான் அவர் இடம். இந்த

சாந்தன்

வாகை மரத்தடி வண்டிக்குச் சிலலுகளிலிருந்தாலும் வேறிடத்தில் கண்ட ஞாபகமில்லை. வீட்டுக்குத் தள்ளிப் போய்வர மட்டும் பாவிக்கிறாராயிருக்கும். கொம்பனித் தெருவிலிருக்கிறார். வெள்ளி பகல் தவிர்ந்த எல்லா நாட்களிலும் எல்லா நேரங்களிலும் பதுர்தீன் கடையை இங்கே காண முடிகிறது.

“வாங்க தொரே...” என்றார் பதுர்தீன்.

“எத்தனை? மூன்று தானா?”

எப்படியும் ஐம்பது வயதுக்கு மேல் மதிக்கக்கூடிய பதுர்தீன் ‘தொரே’ என்கிறபோதெல்லாம் அவனுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது.

“மூண்டுதான்...” என்றான். கந்தோர் கன்றீனில் சிகரற் கிடைப்பதில்லை.

ஒரு வெறும் பெட்டியில் போட்டுக் கொடுத்து விட்டு சில்லறையை வாங்கினார்.

“மழை வர்ற மாதிரியிருக்கே.... குடை... இல்லாம வாறீங்களே...”

இவருக்கு எப்படி உரத்துப் பேச முடிகிறது?

“வரட்டும்... வரட்டும்...” அண்ணாந்து பார்த்தான்.

“நான் வரட்டா?”

“சரி வாங்க...”

கிருஷ்ணனுக்கு இந்த மனிதரை நன்றாகப் பிடிக்கிறது. எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இரண்டு பாலையும் தண்ணிப்பட்ட பாடாக வருகிறது. தமிழிலும் உரத்துப் பேசுகிறார்.

சிவாவின் பதிலையும் பதுர்தீனையும் எந்தளவுக்கு சேர்த்துப் பார்ப்பது சரி?

கந்தோர் வாசல் இங்கிருந்து தெரிந்தது. வளைந்த முதுகும் - விரைந்த நடையுமாய் ஜூஸ்ரின் எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து வந்து உள்ளே நுழைகின்றான். இன்றைக்கு எவ்வளவாக வேலையிருக்கும்? கையிலிருப்பதை அரைமணித் தியாலத்திற்குள் முடித்துக்

விளிம்பில் உலாவுதல்

கொடுத்துவிடலாம். அது இன்று சரிபார்க்கப்பட்டு பிழை ஏதுமிருந்தால் திருத்த வேண்டி வரும். மற்றும் படி புதிதாக ஏதும் வந்தாலோழிய நேரம் கிடைக்கும். வீட்டிற்குக் கடிதமெழுதலாம் எப்போது வருகிறோம் என்றெழுதுவது? மாதவன். தன் லீவு முடிந்து திரும்புகிறவரைக்கும். லீவு கிடைக்கப் போவதில்லை. அவன் வர இன்னும் ஒரு கிழமைக்கு மேலாகும். மாதம் முடிய வருகிறோம் என்றுதான் எழுத முடியும்.

தன் மேசைக்கு வந்தபோது எட்டு ஐம்பத்தைந்து பையை வைத்துவிட்டு லாச்சியைத் திறந்து பேனையை எடுத்துக்கொண்டு போனான். கையெழுத்து வைத்துவிட்டு வரும்போது, ஜி.பி. எழுந்து கூட வந்தான். “உன்னோடு ஒரு கதை...”

“என்ன அது?”

கிருஷ்ணனுக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு ஜி.பி. உட்கார்ந்தான்.

“சொல்லு...” என்றான் கிருஷ்ணன் லாச்சியைத் திறந்தபடி...

“நான் வந்தது அரை மணித்தியாலத்துக்கு முந்தி...” என்றான் ஜி.பி. சிங்களத்தில்.

“பக்கத்துக் கந்தோர் ரைப்பிஸ்ட் பெட்டை எட்டரைக்கு வருமட்டும் நீ அப்படித்தான் வருவாய்!”

“பக்கி வேண்டாம் மச்சான். எங்கட அப்ளிகேஷன் கள் போட்டோமில்லையா?...”

“இந்தா ஜி.பி. நீ அரை மணித்தியாலம் முந்தி வாறதுக்கும் எங்கட அப்ளிகேஷன்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?...”

“சமதிபால தெரியுந்தானே உனக்கு?...”

“என்ன மூண்டாவது கொப்புக்குப் பாய்கிறாய்?...”

“சமதியைத் தெரியாதா உனக்கு...” ஜி.பி. மீண்டும் கேட்டான்.

“எந்த? ‘எம்’ செக்ஷன்?”

“அவனை தான்... அவனை வரும்போது ரயிலில் சந்தித்தேன்.”

“ம்ம?” இனி அடுத்தது எங்கே இவன் பாயப்போகின்றான் என்று கிருஷ்ணன் யோசித்தான்.

“எங்கட அப்ளிகேஷன் கதை எல்லாம் முடிந்தது!...” அவன் சொன்னான்.

“என்ன அது?... பேய்க்கதை.”

“வருத்தம் தெரிவித்து பதிலும் ரைப் பண்ணியாச்சாம்... பெரியவர் கையெழுத்துப் போட வேண்டியதுதான் மிகசம்...”

“உண்மைதானா?...”

“உண்மைதான்... சமதி பொய் சொல்ல மாட்டான்...”

“என்னத்துக்காம்? என்ன காரணம்?...”

“பெர்னாண்டோ. இங்க வா...” ஜி.பி. இவனை விட்டுவிட்டு பெர்னாண்டோவைக் கூப்பிட்டான். அவனும் வந்தபிறகுதான் இனி இவன் பதில் சொல்வான். கிருஷ்ணன் பையை லாச்சிக்குள் வைத்து முடினான்.

பெர்னாண்டோ தனியே வரவில்லை. பின்னால் நந்தாவும் அந்லாவும் -

“உங்களுக்குத் தெரியுமா சங்கதி?...” ஜி.பி. அந்த மூவரையும் பார்த்துக் கேட்டான்.

“எல்லோருக்கும் சொல்லு விஷயத்தை...” கிருஷ்ணன் எழுந்து போனிடம் போனான்.

சமதிபால தன் இடத்தில் தானிருந்தான். ஜி.பி. சொன்ன து சரி... அவ்வளவையும் சமதி இவனுக்குச் சொன்னான்.

“ஏ.டி.க்கு என்ன ஆட்சேபம்?”

“ஒண்டல்ல... இரண்டு.”

“என்னவாம்?...”

“முதலாவது உங்கட ஸேவிகிலை ஆட்கள் குறையத் தொடங்கி விடுமாம். மற்றது, வெளிக்கள் ஆட்கள் தங்களுக்குப் போட்டி என்று எதிர்க்கக்கூடும்...”

“அது அவருடைய ஊகந்தானே?...”

“நீர்தானே உங்கட யூனியன் காரியதரிசி” சுமதி கேட்டான்.

“ஓம்...”

“இரு தரம் அவரை நேரிலை கண்டு பேசுமேன்...”

“அதுதான் செய்யவேணும்... இதுக்கிடையிலை சரியான நிலவரம் அறிய உம்மட்ட ஒருக்கா வரலாமா?”

“வாரும்...”

கிருஷ்ணன் தன் இடத்திற்குத் திரும்பியபோது ஒரு கும்பல் நின்றது.

“என்னவாம்?”

“யாருக்குப் போன் பண்ணினாய்?” அவன் பதில் சொல்வதற்குள் பேரேரா வந்தார்.

“ஐஸே, என்ன இது? என்ன கும்பல்? இப்ப என்ன நேரம்?”

“இல்லை மிஸ்டர் பெரேரா” கிருஷ்ணனிடந் திரும்பிக் கேட்டார்.

“வேறென்ன? ஏ.டி.யைத்தான் காணவேணும்...”

“கோட்டைக்கெல்லா போகவேணும்... ஆனா கையிலை ஒரு சின்ன வேலை இருக்கு...”

“நீ போ மச்சான்... நான் செய்து கொடுக்கிறேன். அதை...” என்றான் பெர்னாண்டோ.

“அப்ப பிரச்சினையே இல்லை...” பெரேரா சொன்னார். பையை எடுத்து வெளியே வைத்தான். யூனியன் ००பைலை எடுத்துப் பைக்குள் திணித்துக் கொண்டு லாச்சியைச் சாத்தியபோது ஒரு யோசனை வந்தது. ஏ.டி.க்காக்க காத்திருக்கிறபோதாவது வீட்டுக்கு கடிதமெழுத முடியலாம். லாச்சியை மீண்டும் திறந்து ஒரு ஒற்றை. முத்திரை என்வலப் எடுத்துப் பைக்குள் வைத்தான்.

“அந்தக் கிழவனுக்கு வடிவாச் சொல்லு...” டூட்டிக் கொண்டிருந்தபோது நந்தா சொன்னான்.

கதிரையைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தான். “வெற்றிக்கு வாழ்த்துக்கள்...” அனுலா சிரித்தான்.

“..... வழமைபோல வெற்றிக்கு!” முருகவேள் திருத்தினான். எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

வெளியே வந்தபோது பத்து மணிக்கு ஐந்து நிமிஷமிருந்தது. பத்தரைக்குள் போய்விட முடியுமா? பஸ் கிடைப்பதைப் பொறுத்தது. மந்தாரமில்லாமல் வெய்யில் நல்ல வெளிச்சமாக இருந்தது.

6

அப்போது வந்திறங்கிய நிறுத்தத்திலிருந்துதான் கோட்டைக்கு பஸ் எடுக்க வேண்டும். நடந்தான்.

“என்ன தொரே. உடனே திரும்புறிங்க?...” பதுர்தீன் யாரோ வாடிக்கையாளருடன் சம்பாஷணையை இடைமுறித்துக் கொண்டு இவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“கோட்டைக்கு ஒரு அலுவல் போய்வர வேண்டியிருக்கு...”

இன்றைக்கு பஸ்ஸைப் பொறுத்தளவில் ராசியான ஒரு நாளாயிருக்க வேண்டும். வந்து நின்றதும் நிற்காததுமாய் 107 வந்தது. சனமும் அவ்வளவில்லை. உண்மையில் இது பஸ் பயணத்திற்கு ஒரு தோதான நேரம். இந்தப் பத்துப் பதினொன்றை அண்டிய வேளை - காலைக் கும்பல் போயிருக்கும்... மதியப் பரபரப்புக்கு நேரமிருந்தது.

யன்னலருகோடு ஸீற் கிடைத்தது. எதிர்காற்று முகத்தில் டத்தது. ஏ.டி. இந்த நேரத்தில் இருப்பாரா? இருக்க வேணும். சந்திக்க முடியுமா? மூட் எப்படியிருக்கும்? எப்படியாவது அப்ளிகேஷன்களை ஒப்புக் கொள்ளப் பண்ண வேணும் - முப்பத்தைந்து பேருடைய எதிர்காலம்! ஊழியர்களுக்கு மட்டுமல்ல. ஒட்டுமொத்தமாக நிறுவனத்திற்கும் நன்மை என்று ஏன் உணர மறுக்கிறார்கள்?

இந்தத் தொழிற்சங்க வேலை மீண்டும் எப்படியோ தன்னிடமே வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. எழுப்பதேமுக்கு முதல் ஒரு மூன்றுவருஷம் அவன்தான் சங்கத்தின் இந்த அலுவலகக்கிளை காரியதரிசியாக இருந்தான். கிட்டத்தட்ட நூறுக்கும் மேல் உறுப்பினர்கள். அதில்

கால்வரசிதான் தமிழர்களென்றாலும் இந்தக் கெளரவும் அவனைச் சேர்ந்தது.

எழுபத்தேழில் இதிலும் ஒரு நெருடல் ஏற்படத்தான் செய்தது. மனதை உறுத்துகிற நெருடல். அதோடு போட்டது போட்டபடியே போய். திரும்பி வந்து ஓராண்டுக்குள் மீண்டும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள எப்படி முடிந்தது? கடந்த வருடாந்தக் கூட்டத்தில் தன் பெயர் பிரேரிக்கப்பட்டபோது, மறுதலிக்க உன்னிய நாக்கை அடக்கியது எது? இன்னுந்தான் தெரியவில்லை. பார். பார். என்னை இன்னமும் மதிக்கிறார்கள் என்று நடப்புக் காட்டும் முனைப்பா? அதுவே தன்னிடமும் - அங்கே காரத்தை வேண்டி நிற்கும் - தாழ்வு மனப்பான்மை எங்கோ ஒனிந்திருக்கிறதைக் காட்டுகிறதா? ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது விசித்திரமாகயும், வியப்பாயும் எல்லாமே கோமாளித்தனமாகவும் இருந்திருந்து விட்டுப் படுகிறது.

மூன்று பாலைகளிலும் வாய்டிக்கக் கூடிய வலு. பேயன் போல அலைகிற தன்மை. காரியத்தைக் கொண்டு போகிறதாக மற்றவர்கள் நினைக்கிற - கெட்டித்தனம். இவையெல்லாம் உன்மையிலேயே உள்ளனதானா? உள்ளதென்றாலும் பெருமை என்ற காட்டின் பின்னால் நடக்கிற கழுதைப் புத்தியென்றே படுகிறது. ஒப்புக் கொண்டாயிற்று. மீறவும் முடியாது, ஒப்புக்கொள்ளாமல் அல்லது கிடைக்காமல் போயிருந்தால் அதுவும் தன் ஈகோவுக்கு எப்படி யிருந்திருக்கும்?

இந்த வாழ்க்கையில் - தனக்கோ தன் குடும்பத்துக்கோ, தன் சமுதாயத்திற்கோ எந்தப் பிரயோசனமுமில்லாத இந்தச் செக்குமாட்டு வாழ்க்கை என்று அடிக்கடி வருகிற உறுத்தலால் உபயோகமாக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று அடிக்கடி கிளர்கிற முனைப்பின் குறைந்தபட்ச வெளிப்பாடாயுமிருக்கலாம்.

சரி. இப்போபோய், ஏ.டி.யைக் கண்டு வாதம்பண்ணி அப்னி கேஷன்களை ஒப்புக்கொள்ள வைத்து... அது வெற்றிதான். கிருஷ்ணன் வீரனாகலாம். அதன் பிறகு எக்ஸாம். அதைப் பாஸ் பண்ணுவது ஒரு பொருட்டல்ல. அதுவும் சரி. பிறகு? உத்தியோகத்தில் ஒருபடி மேலே போகலாம். போய் அடுத்த அடிவிழ, விட்டுவிட்டுப்

போகப்போகிற உத்தியோகந்தானே.. அதற்காக ஏனிந்தப்பாடு? இந்த மாயமான் வேட்டை?

எழுபத்தேழில் ஊரோடு நின்ற அந்த மூன்று மாதங்களில் என்னென்ன யோசனைகள் வந்தன? எத்தனை தொழில்களைச் செய்ய முயன்றான்? ஊரில் - சரி. மிஞ்சிப் போனால் யாழ்ப்பாணத்தில் - எல்லாருமே கட்டிடங்களைக் கட்டப் போகிறார்களா? என்ன? என்றாலும்... கட்டிட வேலைகள் என்றொன்றைத் தொடக்கலாம். ஒரு பெயர்ப் பலகைப் போட்டுக் கொண்டால் சரி. மார்க்கட் பிடிக்கும் வரை போர்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தோட்டஞ் செய்யலாம். கோழி வளர்க்கலாம்.... அதுவா. இதுவா அதுவும் இதுவுமா என்றெல்லாம் கொஞ்சங்கொஞ்ச ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும்போது வந்தவர்களோல்லாம் ஒவ்வொருவராகத் திரும்பத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

கடைசி ஆளாகக் கந்தோருக்கு வந்தபோது ‘இவ்வளவு நானும் என்ன செய்தாய்?’, ‘அவ்வளவுக்குப் பயந்துவிட்டாயா?’ என்றெல்லாம் இங்கத்திய சகாக்கள் கேட்டார்கள். வராமலும் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது. மெல்லச் சிரித்து விடலாம். அந்த நாட்களில் சுப் ஒன்றைச் சொல்ல முடியாது. அந்த நாட்களில் சுப் ஒன்றைச் சொல்லான். “மச்சான் இப்ப எவன் தன்ற சுயகெளரவத்தையும் அதே நேரம் இவர்களினர் நல்லெண்ணத் தையும் காப்பாற்றிக் கொள்கிறானோ அவன் சிறந்த ராஜதந்திரி...”

பஸ்ஸில் இறங்கியபோது சரியாகப் பத்தரை. இந்தத் தெருவைக் கடப்பது யமகண்டம். கொழும்பின் வறட்சியைக் காட்டுகிற கோட்டை. தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து வலு பாடுபட்டுத்தான் இப்போதைய இடத்திற்கு வேலையை மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். அங்கே கொஞ்சமாவது பச்சை தெரிகிறது. பழுதி. புகை. நெரிசல். வெக்கை - எல்லாம் இல்லையென்றில்லை. குறைவு.

சுமதியைத் தேடிப் போனான். அவன் இடத்தில் இல்லை. இப்போ வந்துவிடுவானென்று சொன்னார்கள். முன்னாலிருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்தான். “எப்படி கிருஷ்ணன்? உங்களுக்கென்ன? குடுத்து வைச்ச நீங்கள்...” சுமதிபாலவின் இடத்திற்கருகிலிருக்கிற சிவராசா சொன்னார்.

கிருஷ்ண னுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“ஏன் ஐயா?” என்றான்.

“..... கந்தோரிலை கையெழுத்தைப் போட்டு நினைச்சா இடமெல்லாம் உலாத்தலாம்... எங்களைப் போல ஓப்பைலுக்கோட்டாமாரடிக்கிற வேலையில்லை....” கதைத்தால் கனக்கவரும் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு பேசாதிருந்தான். இந்த ஸெவிஸில் இருக்கிறவர்களுக்கு இப்படி ஒரு மனக்குறை!

“உடனேயே வந்தாச்சா?...” என்றபடி சமதி வந்தான்.

விசேஷமாக ஒன்றுமிருக்கவில்லை. அப்போது தொலைபேசியில் சொன்னதுதான் இப்போது நேரிலும் சொல்ல இருந்தது.

“எதற்கும் ஏ.ம.யோடு பேசிப் பார்க்கலாம்.... நம்பிக்கைக்கு இடமிருக்கிறது....” என்றான்.

மீண்டும் மேசைக்காட்டில் ஒற்றையடித் தடம்பிடித்து வெளியே வர வேண்டியிருந்தது. இது உண்மையிலேயே தனி உலகந்தான். இடத்தால் சனங்களும், சனங்களால் இடமும் குறுகிக் குறுகி...

ஏ.டி. உள்ளே தானிருந்தார். ஆனால் பினியாம். யாரோ. வெளிநாட்டுக்காரர்களுடன் ஏதோ டிஸ்கஷன் என்று அவருடைய காரியத்தில் சொன்னா. இப்போதான் வந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் அரை மணித்தியாலமாவது ஆகும்.

சந்திக்க வேண்டுகிற விபரங்களை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வரவேற்பறையில் போய் உட்கார்ந்தான். மற்ற நாட்களைன்றால் இங்கே வெவ்வேறு பிரிவுகளிலுள்ள நண்பர்களைச் சந்திக்க - அலுவல்களைப் பார்க்கப் போயிருப்பான். இன்று நேரத்தை வீணாக்காமல் வீட்டுக்குக் கடிதமேழுத வேண்டும்.

வீட்டுக்குப் போய் மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை போய் ஒவ்வொரு மாதம் நின்றுவிட்டு வருகிற வழமை. கல்யாணத்திற்கு முந்தி

நினைத்தபோதெல்லாம் நின்றுநின்றாற்போல் போய்வர முடிந்தது. இருந்தாற்போல் யோசனை வரும் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் போவிருக்கும். லீவு போடுவான். ரும்மேற்றுக்கு ஃபோன் பண்ணுவான். கையை வீசிக்கொண்டே ரயிலேற முடிந்தது. இடங்கிடைத்தால் சரி. இல்லாவிட்டால் எங்காவது ஓரிடத்தில் பழைய பேப்பரைப் போட்டுவிட்டுக் குந்திக் கொள்ளலாம். லீவும் அப்போது பிரச்சனையாயில்லை. கல்யாணத்திற்குப் பிறகு அப்படியெல்லாம் போய் வந்துவிட முடியாதிருந்தது. இங்கும் சின்னதோ - பெரிதோ வீடென்றாகவிட்டது. இனி இரண்டு பேருமாகப் போய் பத்துநாளைக்கு முன்பே இடம் நிசேவ் பண்ணி வைக்க, வேண்டும்... அதன் பிறகுதான் இந்த மூன்று மாதத்திட்டம் நடைமுறையில் வந்தது. இங்கிருந்து போனால், இந்த வரட்சியெல்லாந் தீர ஊரில் முக்குளித்து ஊறித் தினைத்துத் திரும்பும்போது கொஞ்சம் மனமில்லாமல்தானிருக்கும். வருஷத்தில் வீவென்பதே மிஞ்சவதில்லை. இங்கிருக்கிற நாட்களில் கிழமைக் கொரு கடிதம் தப்பாது. இந்தக்கிழமை இன்னமும் போடவில்லை.

ஊர் நினைவு. வீட்டுப்பாசம் என்றெல்லாவற்றுடனும் பொறுப்பென்று ஒன்றும் இலைமறைகாயாய் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அப்பராய் மட்டுமின்றி, அண்ணனாய், தம்பியாய், ஆசானாய், தோழனாய் என்றெல்லாம் ஒரு பெருமரமாய்க் குடைகவித்து - நிழல் அளிக்கிற ஐயா இருக்குமட்டும் வினையாட்டுப் பிள்ளைதானென்றாலும் அவரில்லாத காலத்தில்... இவையெல்லா வற்றையும் தன்னோடு கொண்டு அவர் போனால்... பொறுப்பெல்லாந் தோளில் வரும்... ‘அவரில்லாத’ என்ற நினைவுக்காகத் தன்னில் கோபம் வருகிறது.

கடிதத்தை முடித்து திரும்ப வாசித்து உறையிலிட்டு, முத்திரை, முகவரி வேலைகளை முடித்தபிறகும் ஐந்து நிமிஷம் இருந்தது. ஏ.டி.யின் ஸ்ரெனோ சொன்னதில் இருபத்தைந்து நிமிஷங்கள்தான். கழிந்திருக்கின்றன. அரைமணியென்று விதியர் என்ன. அஞ்சம் ஆகலாம். முந்தியுமிருக்கலாம். போய்ப் பார்ப்போம்.

இப்போது ஸ்ரெனோவையும் காணவில்லை. என்ன செய்யலாமென்று யோசிப்பதற்குள். ஏ.டி.யின் அறைக் கதவைத்

விளிம்பில் உலாவுதல்

திறந்து கொண்டு அந்த மனுசி வந்தது. செயற்கைப் புருவங்கள் செயற்கை மரியாதை. ஆனால் பாவம். நல்ல மனுசி.

“இன்னும் அரைமணித்தியாலும் ஆகும் போலிருக்கிறது... உங்கள் துண்டை அப்போதே கொடுத்து விட்டேன்...”

அப்படியானால் பதினொன்றே முக்காலாகும். பன்னிரெண்டிற்கு அந்தாள் சாப்பாட்டிற்குப் போய் விடும். இடையில் பதினெண்நாலே நிமிங்கள் நிச்சயமில்லாத பதினெண்நாலும் நிமிங்கள் சாப்பாட்டால் திரும்பி வர ஒன்று ஒன்றறை ஆகும். இன்று நல்ல வினைக் கேடுதான். அப்போதும் சந்திப்பது எந்தளவுக்கு நிச்சயம்? வேறெந்த அவசர அலுவல் வருமோ? நாலும் ஆகலாம். சாப்பாடு...? போய்ச் சாப்பிட்டு வருவதிலும் சாப்பிடாமலிருப்பது பரவாயில்லை. வேண்டுமானால் இங்கே கன்றினில் ஏதாவது கடித்துக் கொள்ளலாம். நின்று தூங்க வேண்டியதுதான்....

இதற்கெல்லாம் இந்தப் பேயனை விட்டால் வேறெவன் கிடைப்பான்? இதுகள் தான் கணிப்பைத் தருகின்றன. சகாக்களின் மரியாதையைத் தருகின்றன. பிறகு தன் முனைப்பைத் திருப்திப் படுத்தப் பார்க்கின்றன. இந்த முட்டாள்தனமெல்லாம் எதற்கு?

இப்போது என்ன செய்யலாம்? மூர்த்தியிடம் போகலாமென்று பட்டது. மூர்த்தி இங்கு வேலை செய்யத் தொடந்திய காலத்திலிருந்தே நன்பன். அதற்கு முதல் தெரிந்தவன்.

மூர்த்தியோடு தனபாலுங்கூட இருந்தான். உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள்.

“வந்திருக்கிறாயென்டு சுமதி சொன்னான்... ஏ.டி.யைச் சந்திச்சாச்சா?...”

கிருஷ்ணன் விபரம் சொன்னான்.

ஓவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒருவிலை இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று யாரோ சொன்னதைப் போல ஓவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் இளக்கத்தான் செய்கிறார்கள். எவ்வளவு தான் வரண்டு தெரிந்தாலுங்கூட.

சிலர் அடிக்கடி இளக்கிறார்கள். சிலர் இருந்திருந்து விட்டு

இளகுகிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் எப்போதோ ஒரு தருணத்தில் இளகுகிறார்கள்... இதுதான் வித்தியாசம். மனதிலிருப்பவை அந்த நேரத்தில் வெளிச்சங் காண்கின்றன. தண்ணி. இந்த சாத்தியப் பாட்டை. சிலபேருக்கு சில சமயங்களில் அதிகரிக்கலாம். தன்னி பில்லாமலும் சாத்தியமுண்டு. வேறுபல காரணங்களாயிருக்கக்கூடும்.

தனபால். இந்த வரிசையில் கடைசி வகையைச் சேர்ந்தவனாகத் தன்னை இன்று இனங்காட்டினான். இந்த அலுவலகத்தில் தனபாலும் கிருஷ்ண னும் நாலாண்டு காலம் ஒரே சமயத்தில் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். என்ன தான் பெரிய கந்தோர் என்றாலும் இரண்டு பேரும். வெவ்வேறு பிரிவுகள் என்றாலும் நாளைக்கு ஒருதரமாவது சந்திக்க முடிந்திக்கிறது. இருந்தாலும் ஆளுக்காள் கானுகிற இடத்தில் புன்னகைப்பது கூட இல்லை. முதலில் இரண்டொரு நாள் கிருஷ்ணன் முறுவல் காட்டியும் தனபால் மீறி பலிக்காததில் தானும் விட்டு பிறகு முற்று முழுதான அந்நியம் இருவரிடை குடிகொண்டது ஞாபகமிருக்கிறது.

ஆனால் இப்போது மூர்த்தி இடையில் வந்ததிலிருந்து இந்த நிலைமையில் லேசான மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கிறது. சாதாரண சகபாடி உறவு குடிகொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறது. பகிடி முகப்பாத்திகூட.

மூன்று பேருமாகக் கண்ரீனில் ரீ குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தனபால் சொன்னான்.

“மச்சான். உனக்குத் தெரியுமா...? உன்னை மற்றப்படியான் என்டெல்லோ எனக்கு முந்தி ஆரோ சொல்லி வைச்சான்கள்?” தனபால் சிரித்தான்.

“எந்தப் படியான் என்டால்தான் என்ன?...” கிருஷ்ண னும் சிரித்துக் கொண்டு, இந்தக் கூற்றால் தனக்கு ஆத்திரமெதுவும் ஏற்படவில்லை என்று நிச்சயத்தில் பெருமிதம் கொண்டு சொன்னான்.

“... கன நாளைக்குப் பிறகு அண்டைக்கு... இவன் மூர்த்தி தான் சொன்னான். எட போயா? அவன் கண்டியெடுத்த வெள்ளாள எனல்லோ... எண்டு...”

இந்த இடத்தில் கணமேயெனினும் - டக்கென்று தன் மனம் கிணுகிணுத்ததைக் கிருஷ்ணனால் உணர முடிந்தது. அதனால் அடுத்த கணத்தில் தன் தோல்வியையும்.

“அதுக்குப் பிறகுதான் இப்ப துணிஞ்சு அவனோட தேத்தன்னி குடிக்க வந்திருக்கிறாய்...” மூர்த்தி நக்கினான்.

கிருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது. இன்றைக்கு இப்போதுதான் இப்படிச் சிரிப்பு வந்திருக்கிறது.

“சரி. அதை விட்டிட்டு நீ வந்த காரியத்தைப் பார்... நேரமென்ன?”

“பதினொன்று முப்பத்தைஞ்சு...”

எழுந்து நடந்தார்கள்.

“உங்கள் துரதிஷ்டம்...” என்றார் ஏ.டி.யின் ஸ்ரெனோ. இவனைக் கண்டதும்,

“... அவர்களுடன் வெளியே போய் விட்டார். வஞ்சு. முடிந்து வந்ததும் உங்களைச் சந்திப்பதாகச் சொன்னார்...”

“அடி சக்கை...”

“என்ன செய்யப் போகிறாய்...” என்றான் மூர்த்தி.

“இண்டரை மட்டுந் நின்டு காய வேண்டியதுதான்...”

“என்னோட வந்து சாப்பிட்டு வா...”

“எனக்குப் பசியில்லை மூர்த்தி... ஆனா வீணா மினைக்கெட வேண்டியிருக்கு... நீ போய்ச் சாப்பிடு...”

“அவ்வளவுக்கும் என்ன செய்வாய்?”

“லைபரியிலை இருக்கலாம்... எப்படியெண்டாலும் இண்டைக்குச் சந்திக்கத்தான் வேணும்...”

அலுவலக நூல்நிலையத்திற்குப் போனான். சிவகந்தரம் உற்சாகமாக வரவேற்றார். புதினப் பத்திரிகைகள் பகுதி கசமுச் வென்றிருந்தது. புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகள் பக்கம் அவ்வளவு சனமில்லை.

சாந்தன்

கொங்கிற் றையும் இரும்பையும் யந்திரங்களையும் சுமக்கிற கடதாசிகளை விலக்கி, விலக்கி எதையென்றில்லாமல் ஒவ்வொன்றாகப் பார்வையில் மேய்ந்து கொண்டு...

அப்போதுதான் அந்த சஞ்சிகை தட்டுப்பட்டது. வெளிநாட்டு ஆங்கில சஞ்சிகை. அருமையான கட்டுரைகளிரண்டு அதிலிருந்தன. இந்த சமுத்திரமும் உலக சமாதானமும். மற்றது யள்ளிப்பூ: எனக்கிற பறக்குந்தட்டுகள் பற்றியது.

தூரத்து மூலமொன்றின் தனிக் கதிரையாகப் பார்த்து நடந்தான். ஒன்றரைக்குள் படித்து முடியாவிட்டால் சிவசந்தரத்திடம் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்கு எடுத்துப் போக வேண்டும்.

நன்றி : ஈழநாகும் / 1984

A black and white photograph of a postage stamp. The stamp features a portrait of a man with a long white beard and a shawl, possibly Mahatma Gandhi. He is positioned on the left side of the stamp. To his right is a large, dark tree with many branches and leaves. The background is a light, textured surface. The stamp has a decorative border with a repeating pattern of small triangles.

A decorative black and white illustration featuring a stylized, swirling floral or leaf-like pattern in the center, framed by a decorative border.

楚辭歌譜 楊家聲譜錄集 許慎注 韓詩外傳集解注 韩詩外傳集解注
漢賦集解注 韩詩外傳集解注 韩詩外傳集解注 韩詩外傳集解注
漢賦集解注 韩詩外傳集解注 韩詩外傳集解注 韩詩外傳集解注

உறவுகள் ஆயிரம்

இருமணியாகிறது. ஒன்றரைக்கு ரயில் மாஸ்கோவை விட்டுப் புறப்படப் போவதையும், அடுத்த வாரம் முழுவதும் அங்கே இருக்கப் போவதில்லை என்பதையும் ஸெர்கே இவானவீச்சுக்குச் சொல்லிவிட வேண்டும்.

ஸெர்கே, நேரிலோ, தொலைபேசி மூலமோ தினசரி தொடர்பு கொள்கிறவர்தாம். ஆனால் இந்த வெனின்கிராத் பயணத்திற்கான திகதி தீர்மானிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து அவர் மாஸ்கோவில் இல்லை. நேற்று, அலுவலகத்திற்கு ஃபோன் செய்தபோது, இன்று இந்த நேரம் வந்துவிடுவார் என்று சொன்னார்கள்.

ரயிலில் இடம்பிடிக்க வேண்டிய கவலையெல்லாமில்லை - இவர்களின் குழுவுக்கென்றே இரண்டு பெட்டிகள், புறப்படுவதற் கிடையில் ஃபோன் செய்து விடலாம்... போய்விட்டு வந்வோம்...

தொலைபேசிகள், ஸ்ரேஷனுக்கு வெளியே மிக அருகில் தானிருப்பதாக இவன் விசாரித்த - ஒருவர் சொன்னார். என்றாலும், பாரமான இந்த குட்கேஸைக் காவிக் கொண்டு திரிவது கண்டம். யாரிடம் விட்டு விட்டுப் போகலாம்..? கூட வருவதாயிருக்கிற எல்லோரும் எங்கே ஒருவரும் கண்ணிற்படுவதாயில்லை... நான் தான் வேளாக்கே வந்து விட்டேனோ?

எந்த மேடை அருகிலும் ரயில்களில்லை. சனங்கள் மட்டும் தெல்லுத்தெல்லாக...

ஸ்ரேஷன் அசாதாரணமாக அமைதிக் கோலம் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. வெளியே ஏரிக்கரை வெயிலைப் போல.

அந்தா, அந்திரயாஸ்!

ஆனால் அவர் அந்த யேமன் பெண்ணுக்காக ஏதோ ஒன்றைச் சுமந்து கொண்டு போவது போல் - இந்தப் பக்கந்தான் வருகிறார்கள். முன்னால் வந்தான்.

அந்திரயாஸ், மிருக வைத்தியர். சைப்பிரஸிலிருந்து வந்திருக்கிறார். பெட்டியை இப்போது இரண்டு பேருமாகப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

ரமணனை அண்மித்ததும், ஆளுக்கொரு ‘ஹௌ ஆர் யு...’ புன் சிரிப்புடன் கடந்து போனார்கள். என்ன அவசரமோ...

பரவாயில்லை, அவர்கள் போகிற திசையிலிருந்து ராஜை வருகிறான். இவனிடம் கேட்கலாம். “காக்தியலா?” ராஜை அருகில் நெருங்கிக் கையை நீட்டினான்.

“.... ஏன் இதிலேயே நிற்கிறாய்?” ருஷ்யனில்தான் எப்போதுமே இவன் பேசுகிறான்.

“நான் ஒருவருக்கு அவசரமாக டெவிபோன் பண்ண வேண்டும்...” சொல்லிவிட்டுக் கேட்டான்.

“.... இந்தப் பெட்டியை ஒரு நிமிஷம் பார்த்துக் கொள்வாயா?”

“நோ... ஸாரி... நான் அவசரமாகப் போகிறேன்...”

- ராஜி போய்க் கொண்டே சொன்னான்.

“... நீ அருணியிடம் அல்லது துளசியிடம் கேளேன்... பிறகு சந்திக்கிறேன்...”

தனக்கு நேரமில்லை என்றோடு இவன் விட்டிருக்கலாம். ஏன் அருணியையும் துளசியையும் சொன்னான்? அவர்கள்தாம் உனக்கு

விளிம்பில் உலாவுதல்

நெருங்கியவர்கள், உன்னைக் கவனிக்க வேண்டியவர்கள் என்றா? இங்கு வந்துங்கூட இதே அடையாளங்கள் தானா? இல்லை, தொலைவில் வரவர அவை இன்னும் வலுப்பெறுமா?

2

வோறன்ஸ்கு அசல் நீக்ரோ அங்க லட்சணம் - சிறு கருளான் முடி, தடித்த உதடுகள், பெரிய மூக்கு, நல்ல உயரம், ஆனால், நிறம் மட்டும் ஐரோப்பியன் மாதிரி!

முதல் தரம் முழும்பாதி பல்கலைக்கழகத்தின் முன் மண்டபத்தில் சந்தித்து அறிமுகஞ் செய்து கொண்டபோது, வோறன்ஸ், “இஸ் கூபி...” என்றார்.

ரமணனுக்குப் புரியவில்லை.

இஸ் இந்திய, இஸ் சிரிலங்கு, இஸ் அஃப்ரிக்கிய...

எல்லாம் சரி, இஸ் கூபி...

எங்கிருந்து? சிலு கணங்கள் பிடித்தன.

கியுபா!

அவனின் அந்தத் தாமதம் வியப்பை அளித்ததென்பதை அவரின் பழுப்பு விழிகள் ஒளிக்காமல் காட்டின.

வோறன்ஸ், ஹவானாவுக்கருகில் ஒரு பண்ணையின் விவசாய நிபுணர். அவரோடு வந்தவர்கள் வெறும் நாலுபேர். என்றாலும், அவர்களில், இவரையும் மிஸ் மாரியானாவையுந்தான் இதுவரை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. மற்றவர்களைக் காண நேர்கிற போதுகள், வழமையான முகமன்களுடன் மட்டுமே முற்றுப் பெற நேர்ந்து விடுகின்றன....

மிஸ் மாரியானா மட்டும் அன்னம்மா ரிச்சரை நினைவுபடுத்துகிற மாதிரி இல்லாதிருந்தால், ரமணான் வலியப் போய்ப் பேசியிருப்பானா? எவ்வளவு ஒற்றுமை அந்த முகங்களில்! ஆப்ரிக்கச் சாயல்களும் ஐரோப்பிய சாயல்களும் கலக்கிறபோது, தெற்காசிய சாடை அநேகமாக வந்துவிடும் போலிருக்கிறது!

மகிழ்ச்சிப் பள்ளியில் ரமணனுக்கு அணில், ஆடு, தொடங்கி ஐந்தாம் வகுப்பு வரை பாடல் சொல்லித் தந்தவ அன்னம்மா ரீச்சர், கோபமே வராத குழந்தை மாதிரி, உருண்டை முகம், உருண்டைக் கண்கள், பொது நிறம், தண்ணிடம் படித்த பிள்ளைகளிலெல்லாம் என்னவென்றில்லாத அன்பையும் பாசத்தையும் பொழிந்த வாஞ்சை... ரீச்சரின் அந்தக்கால தோற்றமே தான் இந்த மாரியானா!

மாரியானா இந்தப் பெட்டியில் வருவதாகத் தெரியவில்லை. ரமணன், முன் இருக்கைகளுக்கு மேலால் தெரிந்த தலைகளை நோட்டம் விட்டான். பின் வரிசைளையுந் திரும்பிப் பார்த்தான். இல்லை. அடுத்த பெட்டியிலாய்த்தான் இருக்கும்...

இவர்களின் பாட்டன்மாரோ, பாட்டன்மாரின் பாட்டன்மாரோ கிழுபாவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டிருப்பார்கள்...

‘கரும்புத் தோட்டத்திலே அவர் கால்களும் கைகளும்...’ அவர்களின் வேர்கள் எங்கெங்கிருந்திருக்கும்? அவைகள் ஹெலி போல ஆயிரம் ஹெலிகளானாலும் வேர்கள் எல்லாவற்றையும் தேடிப் பிடித்துவிட முடியுமா?

வேர்...

வேர்களென்பதே சுவையான விஷயந்தான்? அடிவேர், ஆணிவேர், பக்கவேர்... வேரின் வேர் எது? நியாண்டர்தால்? ஓடிக் கொண்டிக்கும் ஜூன்னலூடாக அந்த வெளிநிய வானத்தில் தொகிற சூரியன்...?

எங்கள் நாட்டைப்போல கண்களைப் கூசப்பண் னுவதாக இல்லை. இந்தச் சூரியன்...

தோற்பையைத் திறந்து, உள்ளிருந்த புத்தகத்தை எடுத்தான். ‘பாரதியார் கவிதைகள்’ அழகான பிளாஸ்ரிக் உறையுடன்.

- லோறான்ஸ் தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது.

ரமணனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. பக்கத்திலிருக்கிற மனிதரைச் சட்டை பண்ணாமல், தன்பாட்டில் ஏதையோ யோசித்துக்கொண்டு... திரும்பி அவரைப் பார்த்து முறுவலித்தான்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

முதலில் அவர் ஏதோ டயரிபோல் ஒன்றைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் அவரைக் குழப்ப வேண்டாமென்று தானிருந்தது நினைவு வரவும் ஆறுதல் கொண்டான்.

வோறன்ஸ் மெல்லச் சிரித்தார். “வாசிக்கப் போகிறீர்களா?”

வோறன்ஸில் ரமணனுக்கு விசேஷமாகப் பிடித்தது இது - அவருக்கு ஆங்கிலமுங்கூடப் பரவாயில்லை. இவனுக்கு இடைக்கிடை ருஷ்ய மொழி முரண்டு பண்ணுகிற சிக்கலான வேளைகளில், வலு வசதியாக ஆங்கிலத்திற்குத் தாவிவிட முடிகிறது?

“உங்கள் தாய் மொழியா?”

வோறன்ஸ் பாரதியார் கவிதைகளைக் காட்டிக் கேட்டார்.

“யெஸ்...” நீட்டினான்.

வெனின்கிராத்தில் நண்பர் ஃபியோதரவ்வைச் சந்திக்கும் போது கொடுக்கவென்று கொண்டு வந்த பிரதி ஃபியோதரவ்வை இதுவரை சந்தித்ததில்லை. கடித மூலம் மட்டுமே தொடர்பென்பதால் பேனா நண்பர் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? தமிழிலும் பாரதியிலும் எப்படி அவருக்கு அந்த ஆர்வம் வந்தது? நேரில் சந்திக்கும்போது கேட்க வேண்டும்...

ஒவ்வொரு ஒற்றையாகப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். வோறன்ஸ், தடித்த, சிவந்த விரல்கள், பெரிய பெரிய நகங்கள் - ஜோகி போல்.

“இதை வாசித்துக் காட்டுங்கள்...?” தலைப்பைக் காட்டினார்.

படித்தான்.

“ஓ! இதுதான் தமில்ஸ்கிய்...” - அந்த இரு சொற்களுடனேயே தமிழுடன் பரிச்சயங் கொண்டுவிட்ட குதூகலம்.

“நான் சொல்லிப் பார்க்கவா?”

“சொல்லுங்கள்?”

சாந்தன்

வோறன்னின் உதடுகள் வலுகஷ்டப்பட்டுப் பின், இயலாமையின் வெளிப்பாடான சிரிப்பில் நிலைத்தன.

தன் கையிலிருந்து டயறியை விரித்து, ஒரு வெளிர்நீலக் கடுதாசியையும், சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து பேனாவையும் எடுத்து நீட்டினார்.

“என் பெயரைத் தமிழில் எழுதுங்கள்..?”

எழுதிக் கொடுத்தான். பத்திரமாக மடித்து, மீண்டும் வைத்துக் கொண்டார்.

3

ருஷ்ய மொழியையிட்டு, ஆங்கிலத்தில் பேசிவிடுகிற மாதிரி இடைக்கிடை நேர்ந்து விடுகிறது. பம்பாயிலிருந்து வந்திருக்கிற எம்.கே. முருங்கர் கண்களிலிருது பட்டுவிட்டால் இலேசில் விட மாட்டார்.

“தவாரின்பு ஆங்கிலம் இங்கே எதற்கு?”

நியாயந்தான்.

இந்த மொழை - இந்த மண்ணில், இந்தக் காற்றில் - இப்படியே இதன் உயிரோடும் மூச்சோடும் பரிச்சயம் பண்ணி, இதில் சுவற்றிக் கொள்வதற்காகத்தான் இந்தப் பயிற்சி நெறி, அதற்கென்று வந்து விட்டு, ஆங்கிலத்தில் பேசினால், அது முட்டாள்தனம் மட்டுமில்லை.

துளசியும் அருணி அக்காவும் மட்டும் ரமணனைப் பொறுத்தளவில் விதிவிலக்கு. துளசி, தமிழ்நாட்டுப் பெண். அவளுடன் தமிழ்தான். அக்கா, தென்னிலங்கை, அவளுடன் சிங்களம் - அவ்வப்போது பகிடியாகப் பேசுகின்ற வேலைகளையோ, மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கடைக்க நேர்கிற சந்தர்ப்பங்களையோ தவிர்த்து.

இல்லை. துளசியைவிட இன்னொருவரோடும் அவனால் தமிழிற் பேச முடிகிறது...

பஸ்கலைக் கழக மண்டபத்தில், முதல்நாள் சந்தித்தபோது,

விளிம்பில் உலாவுதல்

நெடுங்காலம் பழகியது போல் தோன்றிய முகமும், அதிற் பளிச்சிட்ட புன்னகையும் பொட்டுமாய், கீதாதான் எல்லோரிலும் நெருக்க மானவளாக அவனுக்குத் தெரிந்தாள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் பெண் இவளாய்த்தானிருக்க வேண்டுமென்று பட்டது.

“இல்லை நான் கேரளத்திலிருந்து...” ஆங்கிலத்தில் பதில் வந்தது.

“நிங்கள்க்கு தமிழ் ஸம்ஸாரிக்கான் அறியுமோ?...”

“நிங்கள்க்கு மலையாளம் ஸம்ஸாரிக்கான் அறியுமோ?...”

- வியப்பும் மகிழ்வும் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தன.

“குறச்சொக்கே அறியாம்...” சட்டென்று ஆங்கிலத்திற்குத் தாவினான்.

“....அவ்வளவுதான்! இதற்கு மேல் நான் பேசினால் உங்களுக்குக் கோபம் வரும்...”

அவள் சிரித்தாள்.

அவர்களுக்குப் பறைவதற்கு எப்போதுமே நிறைய விஷயங்களி ருந்தன என்பது பிறகு தொயிய வந்தது.

- ரயில் நிலையத்தில் யாரிடம் பெட்டியை ஒப்படைத்துவிட்டுப் போன் பண்ணைப் போகலாமென்று தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, கீதாவே அவனைத் தேடி வந்தாள்.

4

லோறன்ஸ், இருக்கையில் சாய்ந்தபடியே தூங்கிவிட்டார். ரயில், ஆட்டங்கள் குலுக்கல்களின்றி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. பின்னனியாய் அந்த இரைச்சல்.

அநேகமாக எல்லோருமே இப்போது அமைதியாய் இருக்கிறார்கள். பழைய பாணி மரவீடுகளும், அவற்றின் சித்திர வேலைப்பாடுகளும், தொலைக்காட்சி அன்றாக்களும் உருளைக் கிழங்குத் தோட்டங்களும், வின்டன், பிர்சு மரங்களுமாய் மாறி மாறி, சதுரம் சதுரமாகத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சாந்தன்

தூரத்தில் தெரிகிற தெருக்களும், அவற்றில் இருந்திருந்து விட்டுப் போகிற வாகனங்களும், ஒரு சிராமத்திற்குரிய சூழலே இந்த இடத்தில்.

இந்தப் பயணம், ஏறத்தாழ கொழும்பு-யாழ்ப்பாணம் பயணத்தையே நினைவுபடுத்துவதாயிருந்தது. இதுவும் தெற்கு-வடக்காகத்தான், வடதுருவத்திற்கண்மையிலுள்ள பெரிய நகரம் வெளின்கிராத் என்று சொல்கிறார்கள். போகுந்திசை ஒத்திருந்தாலும், பயணத்தில் எவ்வளவு வேறுபாடு! சத்தம், சந்தடி, புழுதி, புகை, நெரிச்சல், வெக்கை - எதுவுமில்லாத பயணம்.

லோறன்ஸாம் ரமணானுமிருக்கிற வரிசையில் அடுத்த பக்கத்தில் அருணி அக்காவும், ஸஷ்வத்தியும் இருக்கிறார்கள். ஸஷ்வத்தி, மேற்கு வங்கம், அப்படியே, ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்மணிதான் - தோற்றம், உடை எல்லாம்.

முன்வரிசையில் - இவர்களுக்குப் பிடரியைக் காட்டியபடி - மொஹம்மட் டுனிவியாவிலிருந்து வந்திருக்கிற மூன்றுபேரில் ஒருவன். பக்கத்தில் துளசி, அடுத்த வரிசை தொடக்கத்தில் அஞ்ஜனா, அருகில் கீதா, எதையோ படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது.

பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறபோது, வாஷ்கு சிரிக்கிறான். இவாண்டாக்காரன், ஆப்பிரிக்கனாயிருந்தாலும், நிறமென்னவோ, எங்கள் சராசரி நிறந்தான். நல்ல உயரம் - கொக்கைத்தடி மாதிரி. வயது, எப்படியும் இருபத்தைந்துக்குள் தானிருக்கும். இவனைப் பார்க்கும்போது, ஒன்றுவிட்ட அக்காவின் மகன் - இப்போது ஜூர்மனியில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கிற பரசு மாதிரியே இருக்கிறது.

எனிப்படி யாரைப் பார்த்தாலும், ஊரிலிருக்கிறவர்களைப் போலவோ, உறவுக்காரர்களைப் போலவோ படுகிறது? உண்மை யிலேயே அப்படிதானா அல்லது இவ்வளவு தூரம் வந்ததிலேற்பட்ட மனநெங்கிழவினாலா?

இல்லை, மனிதரெல்லாம் ஒரே சாயல்தான், ஒரே மாதிரிதான்... இந்த உலகந்தான் எவ்வளவு சிறியது!

விளிம்பில் உலாவுதல்

முன்வீட்டு ரவியை நினைவு படுத்துகிற ஈராக் பையன் எங்கே? அங்கிருந்தும் ஐந்தாறு பேர் வந்திருக்கிறார்கள்...

வாங்குவக்கு அடுத்தாற் போல, இந்திசார், யேமன்காரி, இந்தப் பெண்ணைக்கூடப் பேசாமல் கொண்டு போய் இலங்கையில் விட்டுவிடலாம். வித்தியாசமே தெரியாது. அச்சிம்பொங், கானாவின் அந்நிய மொழிகள் நிறுவனத்தில் வேலை பார்ப்பவர். ருஷ்யனில் மட்டுமின்றி, பிரெஞ்சிலும் ஆர்வம் இருக்கிறது. சாதாரண உடற்கட்டு ஆகிய அளவு சரியான கறுப்பு. இங்கு வந்து வூழும்பா சூழலிலும், மிக்னுவறா மக்னயாவிலும் இத்தனை வகை ஆப்பிரிக்கர்களைப் பார்த்த போதுதான், கறுப்பில் கூட இத்தனை விதங்கள் இருக்கும் என்பது தெரிந்தது - லேசாக வறுத்த கோப்பிக் கெர்ட்டைப் பழுப்பிலிருந்து, சொக்ளேர் வர்ணமுடாக, நாவுல் பழநிறம் வரை!

அச்சிம்பொங்கை அடுத்து, அந்த ரஸாக் - ஈராக்தான். நல்ல சிவலை அவர்களைல்லோரையும் போலவே, இவனுக்கும் புருவங்களும் மீசையும் கறுப்பாய் அடர்த்தியாய்... கண்கள்கூட, நல்ல கறுப்பு. துளசிக்கு இவனைக் கண்டால் ஏனோ அலர்ஜியாயிருக்கிறது. ஏனென்று தெரியவில்லை. ஆனால் ஏதோ இருக்க வேண்டும்.

ரயில் பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்திருக்கிற படத்தைக்கூட, சற்றுமுன் ரஸாக்தான் எடுத்தான். வண்டி புறப்பட்ட கையோடு, அது எப்படி வருமோ...

இந்த ரஸாக்கும் அவனுடைய கமராவுந்தான். ரமணனை கீதாவோடு தமிழிலே பேசும்படி செய்கிற பெருமைக்குரியவர்கள்.

5

ரமணனும் ஒரு கமெரா கொண்டு வந்திருந்தான். அது அவனுடையதல்ல. கொழும்பில் மிஸ்டர் நடராஜா தந்துவிட்டது. அவனிடமிருந்தது ஒரு சாதாரண பெட்டிக் கமெரா. அந்தக் காலத்தில் ஐயா வாங்கியது. ரமணனுக்கு போட்டோ எடுக்கிற

ஆர்வம் அவ்வளவு கிடையாது. ஐயாவுக்கு இருந்தது. அவருடைய கமெராவைப் பத்திரப்பட்டுத்தி வைக்கிற புத்தி மட்டும், இவனுக்கு.

ஆனால், அது இந்த ருஷ்யப் பயணத்திற்குப் போதுமா? போகும்போது கொழும்பில் ஒன்று வாங்கிக் கொள்ளலா மென்றிருந்தான். விஷயத்தை அறிந்தபோது, நடராஜா தன்னுடைய தையே தூக்கிக் கொடுத்து, “கொண்டு போய் விட்டு, வரும்போது தா...” என்றார்.

அது அருமையான கமெரா. யெஷிக்கா. தன்னுடைய தம்பியார், ஐப்பானிலிருந்து கொண்டு வந்தததாகச் சொன்னார். தனியாக ‘ஃப்ளாஷ்கன்’ இருந்தது. வேண்டுமானால் பொருத்திக் கொள்ளலாம்.

இதா கொண்டு வந்திருந்ததும் இதே மேக, இதே மொடல். ஆனால், ‘ஃப்ளாஷ்’ இல்லை. “தேவையான போது கேளுங்கள்...” என்றான், ரமணன். அவர்கள் பார்த்த பல இடங்களில் பகவிற் கூட ‘ஃப்ளாஷ்’ தேவைப்பட்டது.

வந்திருந்தவர்களிடம் அரைவாசிப் பேரிடம் கமெரா இருக்க வில்லை. அவர்களைல்லாருடனும் சேர்ந்து சேர்ந்து படம் பிடிக்கிறதே சந்தோசமாயிருந்தது. இதனாலெயே பலரின் சொந்த நாட்டு முகவரிகள் அவர்கள் வசம் சேர்ந்தன.

“திரும்பிப் போனதும் மறக்காமல் எனக்குக் கொப்பி அனுப்புங்கள்...” எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

‘ஃப்ளாஷ்’ தேவையானபோது, ‘கன்னை’ இவர்கள் மாற்றுகிற விஷயம் ரஸாக் கண்களிற்பட்டிருக்கிறது.

“எனக்குத் தருவாயா?” ரமணனைக் கேட்டான்.

ரஸாக்குடைய கமெரா வேறு மேக. ஆனால் இந்த ‘கன்’ அதிற் பொருந்தும் என்று அவன் சொன்னான்.

“சந்தோஷமாக....” உண்மையில், ரமணன் சந்தோஷமாகத்தான் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆனால், ரஸாக் அடிக்கடி கேட்டதில் இந்த சந்தோஷம்

விளிம்பில் உலாவுதல்

இல்லாமலாகிவிடப் பார்த்தது... வேறொன்றுமில்லை, ஃபிளாஷ் கண்ணிலிருந்து இரண்டு 'ஸெல்'களைவிட மேலதிகமாக ஒரு சோடிதான் கைவசமிருந்தது. தானும் கீதாவும் பாவிப்பதுடன், இவனும் இந்த வேகத்தில் எடுத்துத் தள்ளுவதானால் அந்த ஸெல்கள் எத்தனை நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்? அந்த ஸெல்ஸ் இங்கு கிடைக்கவும் கிடைக்காது...

கீதாவுடன் ஆலோசிக்க வேண்டியிருந்தது. என்ன செய்யலாம்?

கூடுமானவரை ரஸாக் கண்களிற் படாமல் பாவிப்பது, அதுபற்றி அவன் முன்னால் ஏதாவது பேச நேர்ந்தால் ருஷ்யனிலோ ஆங்கிலத்திலோ பேசாதிருப்பது.

“நான் தமிழ்ல சொல்லுறன்... நீங்கள் மலையாளத்தில் சொல்லுங்கோ. சரிதானே...? நான் சொல்லுறது விளங்குதா?”

“மனசிலாகி...!” என்றாள் கீதா.

6

நடராசர், தனது சந்தோஷத்தைக் காட்டுவது போலவே கமெராவைக் கொடுத்துவிட்டார்.

கொழும்பில் பத்து வருடங்கள், வேலை பார்த்த போதும், கடைசி மூன்றாண்டுகளில் தான், சோவியத் கலாசார நிலையத்தின் மாலை வகுப்புகளில் இந்த ருஷ்ய மொழி படிக்கிற விஷயத்தில் அவன் ஈடுபட்டான். படிப்பு முடிந்த கையோடு மாற்றலாகி யாழ்ப்பாணம் வந்த சில மாதங்களில் பின்புதான் இந்தப் பயணம் பற்றிய சேதி வந்தது. சிறப்புப் பயிற்சிக்காக ஒன்றரை மாதம் அரிதான வாய்ப்புதான் ஆனால்?

அரசு ஊழியர்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போவதற்கான விடுமுறை, அந்தந்தத் தினைக்களத்தை நிர்வகிக்கும் அமைச்சால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். தன் நுடைய விண்ணப்பம், பயிற்சிக்கான அழைப்பு, அனுமதிக் கடிதம், அது இது என்று தேவையான எல்லாவற்றையும் ரமணன் நேரகாலத்திற்கே

கொழும்பிற்கு அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்தான். பதில் வருவதாய்த் தெரியவில்லை. காலம் கிட்டிக் கொண்டு வருகிறது... தந்தி, ட்ரங்க் கோல்... கிணற்றில் போட்ட கல்லாய் எல்லாம்...

கடைசியில், தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து இவன் சார்பில் இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தனபால் போனில் சொன்னான்.

“மச்சான், விஷயம் கொஞ்சம் சிக்கல்போல இருக்கு... நீ ஒருக்கால் வந்தாலென்ன!”

அன்று மாலை பஸ்லிலேயே இடங்கிடைத்து அடுத்த நாள் தனபாலைச் சந்தித்தபோது, “மினிஸ்ட்ரியிலை இழுத்தடிக்கி ராங்கள்... என்னத்துக்கொண்டு தெரியேல்லை.... வா, நாங்கள் நடராசனோடு கதைச்சுப் பாப்பம்...” கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

அமைச்சில், ஆகக்கூடிய உயர்நிலை அதிகாரியாக இருந்த தமிழர் மிஸ்டர் நடராஜாதான். ரமணனின் விஷயம் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

“என் இப்பிடிச் செய்யிறாங்கள் எண்டு தெரியேல்லை... உள்ள திறமைகளை ஊக்குவிக்கிறதுக்குப் பதிலாக, மட்டந்தட்டவெல்லோ பார்க்கிறார்கள்...”

“அதிலை என்ன ஸேர் ஆச்சரியம்?” தனபால் மரியாதையாகவே குறுக்கிட்டான்.

“திறமை, தெற்கிலையோ அல்லது வடக்கிலையோ இருக்குது எண்டதைப் பொறுத்தது, அது...”

“சரிதான்...” நடராசர், ரமணன் பக்கந் திரும்பி,

“... நீர் அங்கை எப்ப நிக்கவேணும்? ரவ்யாவிலை...?” என்றார்.

“எட்டாந் திகதி... ஏழாந்தெகதி வியாழக்கிழமை”

“இண்டைக்கு நாலாந் திகதி... புக்கிங்?”

“அதிலை பிரச்சனை வராது. லீவ் சரியெண்டா, எல்லாஞ் சரி...”

விலிம்பில் உலாவுதல்

“சரி, இப்பகையோட ஓர் றிமைண்டர் எழுதித்தாரும்... நானே கொண்டு போய்க் கதைச்சுப் பாக்கிறன்...”

“முக்கால் மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகு நடராஜா திரும்பி வந்தார். முகம் காய்ந்து போயிருந்தது.

“ஐ ஆம் ஸௌரி, தம்பி... அவங்கள் இதை வலு ஸிரியஸா எடுக்கிறாங்கள்... இந்தப் பிரச்சனையான நேரத்திலை ஒரு தமிழன் ஏன் ரஷ்யாவுக்குப் போகவேணுமா? என்று கேக்கிறாங்கள்... இதைப் பற்றி விசாரிக்க வேணுமாம்...”

“விசாரிக்கவோ...? என்னத்தை?”

“என்னென்னவோ! விசாரிக்கப் போறாங்கள் எண்டுதான் நினைக்கிறேன்...” நடராசர் சோர்ந்த குரவிற் சொன்னார்.

“... நீ பயப்பிடாதை ஆமி வராது, பொலிஸ்தான் வரும்...”

“என்னய்யா...?” தனபால் கேட்டான்.

“.... அவங்களுக்கென்ன, பைத்தியமோ? இதிலையென்னவாம் அப்படி?” நடராசரின் மீதிருந்த மரியாதைக்காகத் தன் கோபத்தை அவன் கட்டுப்படுத்த முயல்வது தெரிந்தது.

“இந்த நேரத்திலை ஒரு தமிழன் ஏன் அங்கை போகவேணும் எண்டு திருப்பிப் திருப்பிக் கேக்கிறாங்கள், என்ன ஐமிச்சமோ தெரியேல்லை. நீ கொழும்பிலேயே இருந்திருந்தாலாவது பிரச்சனை இந்தளவுக்கு வந்திராது...”

திரும்பி வரும் போது தனபால் சொன்னான் : “மச்சான், எனக்கென்னவோ, எங்கட நடராசர் ஐயர் அப்ஸெர் ஆகிப் போனார் எண்டு படுகுது... நீ, பயப்பிடாதை...”

“ஓ... என்ன பயம்?”

தனபால், மாலையில் பஸ்நிலையம் வந்து வழியனுப்பியும் வைத்தான். முதல் நாளிரவு சரியான தூக்கமில்லாமலிருந்தும், அத்தோடு பகலெல்லாம் அலைச்சலாக இருந்தாலும்கூட, இரவு

நித்திரையே வரவில்லை. கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமல் போன கவலையும் ஊமைக்கோபமுமாய் அலைக்கழித்தன... எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக இந்த வாய்ப்பு அவனிடமிருந்து பறிக்கப்படுகிறது...

போதாக்குறைக்கு “என்ன பயம்?” என்று சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தாலும், மனமென்னவோ, ‘பிச்சை வேண்டாம், நாளைப் பிடித்தால் போதும்’ என்றும் நினைக்கத்தான் செய்தது.

காலையில் யாழ்ப்பாணம் வந்ததுமேவீட்டுக்குப் போய்விட்டு, அலுவலகம் வரத்தான் நேரம் சரியாக இருந்தது. அதுவும் பஸ்வழியில் தாமதமேதுமில்லாமல் வந்ததால்.

யாருடனாவது கதைக்க வேண்டும், என்ன செய்யலாமென் ஆலோசிக்க வேண்டும். அது, களைப்பு எல்லாம் பிறகுதான். கண்டவுடனேயே “என்னாச்சு?” என்றார்கள், எல்லோரும்.

கோபத்துடன் சொன்னான்.

என்ன செய்யலாமென்று ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருந்தது. இப்படியும் நடக்குமா?

பத்தரை மணிக்கு, தேநீர் வேளையின்போது சம்பந்தர் தனியாகக் கூப்பிட்டார்.

ஒரு ஆளின் பெயரைச் சொன்னான்.

“அவர் செக்ரிட்டரிதான் அண்ணே. ஆனா, இந்த மினிஸ்டரிக்கில்லையே...”

“அதுக்கென்ன..? அவர் நினைச்சால் செய்யலாம்...” சம்பந்தர் உறுதியாகச் சொன்னார்.

“சரி, அவரை எப்பிடிக் கேக்கிறது?”

“அதுக்கு ஆளிருக்கு... வா, நான் வாறன்...”

உடனேயே ‘ஓஞாடலீவ்’ போட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

நினைக்க நினைக்க எரிச்சலாய் வந்தது. நியாயமாய் ஒருவனுக்கு கிடைக்க வேண்டியதை அவன் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்ததை - எதற்காக இப்படிக் குழப்பிக் கொட்ட நினைக்கிறார்கள்? அதை - அந்த வாய்ப்பை - பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவன் ஓடியாடி அவர் இவரைப் பார்க்கவில்லை. பல்லிலிக்கவில்லை. ஆனால் கிடைத்தது பறிபோகாமலிருக்க அப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. யாரை உதைப்பது. யாரில் காட்டுவது கோபத்தை?

தான் சம்பந்தத்தைப் பிடிக்க, சம்பந்தர் பெரிய தம்பிவரைப் பிடிக்க, பெரிய தம்பியர் ஒரு செக்ரிட்டரி மற்ற செக்ரிட்டரியைப் பிடிக்க...சீ!

சின்ன வயதில் படித்த கதைகள், பாட்டுகளில் வருவது மாதிரி, ஒரு சங்கிளியாக...

‘பூனை கொடுத்து முனிவரை மருட்டி, முனிவரை மருட்டி மந்திரத்தைக் கற்று, மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பூத்ததைக் கொன்று, அதனைக் கொன்று அரசனைக் காப்பாற்றி, அவனைக் காப்பாற்றி அவன் மகளைக் கல்யாணம் பண்ணி... வெறுப்பாயிருந்தது, என்றாலும் வேறு வழியில்லை.

“மயிரைக் கட்டி மலையை இழுக்கிறது... வந்தா, மலை... போனா மயிர்...” என்றார் சம்பந்தர்.

ஆனால், நம்பவே முடியவில்லை. மலையேதான் வந்தது! ஒரு வாரமாகவில்லை, வீட்டு விலாசத்திற்குத் தந்தி வந்தது - வீவு அனுமதித்திருப்பதாக! பெரிய தம்பியார், பெரிய ஆள்தான்!

மீண்டும் கொழும்பிற்கு வந்தது, புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் மாலை, நடராசரிடம் பயணஞ் சொல்லிக் கொள்வதற்காக பம்பலப்பிடிட்டியிருந்து அவர் வீட்டுக்குப் போன வேளையில்தான், கமேரா பற்றிய கதையும் வந்தது. தூக்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். தன்னுடைய மகிழ்ச்சியை வேறுவிதமாக வெளிப்படுத்த அவரால் முடியவில்லை போலும்...

என்ன வாங்கலாம்?

உணவு வண்டி விசாலமாக இருந்தது. இரண்டு வரிசைகளில் மேசைகள். ஒவ்வொரு மேசைக்கும் நாலு கதிரைகள்.

ஸேர்விங் கவுண்டரில் போய்ப் பார்த்தான். எதெது சைவம்? பார்த்தவுடனேயே சொல்லக் கூடியதாக எதுவுமில்லை - சீவி வைக்கப்பட்டிருந்த செக்கரிக் காய்களைத் தவிர - பிறகு பார்த்ததில் உருளைக்கிழங்குப் பொரியலும் இருந்தது. ஒன்றுக்கு இரண்டு தட்டுகளாக எடுத்துக் கொண்டான்.

‘கம்போத் இருக்கிறதா?’ என்று கேட்டு ஒரு தம்ளர் வாங்கினான். அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த திராட்சை ஊறல் அது. பிறகு வேண்டுமானாலும் இன்னொன்று வாங்கிக் கொள்ளலாம். இப்போது எதற்கு, எல்லாவற்றிலும் இரண்டிரண்டு...?

தட்டைத்தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். அபாகளில் மாயம் பண்ணி, அந்தப் பெண் கணக்குச் சொன்னாள்.

“எண்பத்தியெழு கோபெக்...”

ஒரு ரூபிளைக் கொடுத்து, மீதிச் சில்லறை வாங்கிக் காற்சட்டைப் பையில் போட்டுக்கொண்டு, மேசையடிக்கு வந்தான். ஒடுகிற ரயிலில், கையிலிருக்கிற கம்பொத் தளும்பாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

கதிரையில் உட்காரப் போனபோது, எதிர்ப்பக்கமிருந்து கீதா வருவது தெரிந்தது. கிளாஸைப் பிடித்தபடி ஏழுந்தான்.

“உட்காருங்கள், வருகிறேன்...”

“தாங்கள்... நானே வாங்கிவிடுகிறேன்...” அவள் போனாள்.

அநேகமாக எல்லா மேசைகளுமே காவியாகக் கிடந்தன. வெள்ளை விரிப்பில் ஏதோ மெல்லிய கறைகள், ரயிலின் இலேசான இரைச்சல்...

கீதா வந்து முன்னால் உட்காரந்தாள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“எங்கே போயிருந்தீர்கள்? வரும்போது தேடினேன்...”

“அஞ்ஜனா, கழுரிடம் போகலாமென்றாள். அவர் அடுத்த பெட்டியில் வருகிறார்...”

“அவர்கள் எங்கே, இப்போது?”

“ஏதோ கதை... நானும் குழப்ப விருப்பமில்லை...”

“நெருங்கிய நண்பர்கள்தான், இல்லையா...?”

“அப்படித்தான்... என்ன இருந்தாலும் ஒரே ஊரவர்கள்...”

“ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்களுடன் கொண்டாடிக் கொள்ள நாங்களிங்கே வரவில்லை...”

“அப்படிப் பார்த்தால், நாங்களுங்கூட ஒரே ஊரவர்கள்தான்...”

“இவ்வளவு தூரத்தில் வந்து பார்க்கிறபோது, யாழ்ப்பாணம், திருவனந்தபுரம் எல்லாம் ஒன்றுதான்...”

“இவ்வளவு தூரம் வராமல் பார்த்தாலுங்கூட ஒன்றுதான்...”

“எங்களை மலபார்க்காரர்கள் என்றுதான் சிலபேர் சொல்லுகிறார்கள்...”

“உண்மையாக...?”

வெளியே, வெள்ளைப் பட்டைகளுடன் பிரச் மரங்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன...

“சிப்ஸ் மெய்யாகவே நன்றாயிருக்கிறது...”

“எங்கள் வீட்டில் சாப்பிடுகிற மாதிரியே...”

வீடு, வீட்டிலிருந்து ஊர், மொழி, இலக்கியம்... இது தொடங்கினால் முடிவதில்லை - இடையில் எழுந்து போய் இரண்டு கம்பொத் வாங்கி வந்தான், ஆனால் கொன்றாக.

‘தகழி ஷிவங்கர பிள்ளை’ என்று சொல்கிற அவள் முன்னால், ‘தகளி சிவசங்கரன் பிள்ளை’ என்று தான் உச்சரித்தது அவனுக்கு ஒரு

மாதிரியாக இருந்தது. அடுத்த தடவை, அவளைப் போலவே உச்சாரிக்க முயன்றான்...

பேச்ச எங்கே முடிந்ததென்று தெரியாமல் வெகுநேரம் பேசாமலே இருந்தார்கள். வெளியே ஒரு அழகிய கிராமம் அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிக்கிறது.

9

வெனின் கிராமத்துக்கு வந்த போது, பத்தேகால். சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தது. நல்ல வெளிச்சம் - மஞ்சளாய்.

ஸ்ரேஷனில் இறங்கியதுமே, முருங்கர் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்.

“இதுதான்...! எப்படியோ ஒரு தரம் வந்தேவிட்டேன்...” - கணகள் பளபளத்தன.

“அறுபத்தேழு வருஷத்துக்கு முந்தி, புரட்சியின் போது இந்த இடம் எப்படி இருந்திருக்கும்... அப்போது நான் பிறந்தேயிருக்க மாட்டேன்...”

காத்திருந்த பஸ்களில் ஏறி, ஹோட்டலுக்குப் போனார்கள்.

‘சலியத்ஸ்காயர்’ பிரம்மாண்டமாயிருந்தது. எத்தனை நட்சத்திரமாயிருக்கும்? முன் மண்டபமே ஒரு மாளிகை மாதிரி, கலைப் பொருட்களையும் ஞாபகச் சின்னங்களையும் விற்கிற கடைகள், அறை ஒதுக்கீடு விபரம் வரும்வரை அவைகளுடன்.

மெஹம்மட் தேடி வந்தான்.

“இங்கேயா நிற்கிறாய்?” - ருஷ்யனில் ‘நீ’, ‘நீங்கள்’ வித்தியாசம் இருந்தும், இந்த மெஹம்மட்டிலும் பார்க்க நான் ஐந்தாவது வயது முத்தவனாயிருந்தும், அவன் தன்னை ‘நீ’ என்றழைக்கிற நெருக்கம் ரமணனானுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

“என் தேடினாய்? என்ன சங்கதி...?”

“இங்கே வா...” எப்போதும் சிரிப்பு மினிர்கிற அந்த நீலக்கண்களில் ஏதோவான்று - குறும்போ, கள்ளமோ, வெட்கமோ,

விளிம்பில் உலாவுதல்

எது? - தெரிய, அவன் விஷயத்தைப் போட்டு உடைத்தான்.

“ஓவ்வொரு அறையிலும், இரண்டு பேர்! புரிகிறதா?”

“நீயும் நானும் ஒரு அறையிலிருப்போமா?”

“சந்தோஷமாக! ஆனால், ஏன்?”

“அதே மாதிரி, அருணியையும் துளசியையும் ஒரு அறையிலேயே இருக்கச் சொல்லலாம்...”

ரமணனுக்குப் புரியவில்லை. மெஹம்மட். கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

‘எட, பாவி... அருணி எனக்கு அக்கா மாதிரி! போதாக்குறைக்கு துளசிதான் என்ன நினைப்பாள்? எனக்கு அடிவாங்கித் தரப் போகிறாயா? உனக்கெப்படி இந்த எண்ணம் வந்தது?

தமிழோ, ஆங்கிலமோ - அல்லது சிங்களமோ என்றால்கூட, இரண்டாவது யோசனையின்றித் திட்டித் தள்ளியிருக்கலாம்.... ருஷ்யனில் அந்த அளவு இப்போதைக்குச் சாத்தியமில்லை...

- இந்த மெளனம், மெஹம்மட்டிற்குச் சம்மதமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

“அவர்கள் அறைகளைக் கொடுக்க முதல், நான் போய் இவான் பாங்கேலாவிச்சிடம் சொல்வி விடுகிறேன்... ஸ்பஸிபா, ஓச்சின் ஸ்பஸிபா...” கத்திக்கொண்டே போனான்.

ரமணன், விறைத்துப் போய் நின்றான். இந்த முட்டாள், அந்தப் பெண்களிடமும் போய் உள்ளி வைப்பானா... அக்காவின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது? துளசியின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?... போய், ஒரு ஸோஃபாவில் குந்தினான்.

இந்த மெஹம்மட்டிற்கு துளசியைப் பற்றி இப்படி ஒரு எண்ணம் எப்படி வந்தது? அவள் இவனுடன் நெருங்கித் திரிவதாலா? எல்லாப் பெண்களுந்தான் மெஹம்மட்டைச் சுற்றுகிறார்கள்... அதோ ரோசா நிறம். சிவப்பு உதடுகள், சுருள் சுருளான கறுப்பு முடி ஒமர் வெஞ்சிங்பை நினைவுப்படுத்துகிற முகவெட்டு.

- எனக்கேண் அவனில் பொறாமை வரவில்லை அருகிலிருப்பவரைப் பார்த்துத்தான் பொறாமைப்படலாம், ஆக உயரத்திலிருப்பவனைப் பார்த்துப் படுவதில் அர்த்தமில்லை என்றா? இல்லை, என்னோடு அவன் இப்படிப் புழங்குவதாலா? துளசிக்கு நான் வேண்டியவன் என்றால் இவனுக்கு என் மீது இந்தப் பிரியம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் மெஹம்மட்டின் நட்பு சந்தோஷமாய்த்தானி ருக்கிறது? வஞ்சகமில்லாத, கலகலப்பான பயல்... துடியாட்டம் நிறைந்தவன்... இயல்பாய் இருக்கிறான் பச்சைத் தண்ணி மாதிரி...

அன்றைக்கு வளிவி ஷாக்ஷினின் ‘பேச்சி லாவச்சி’ சினிமா பார்த்துவிட்டு வருகையில் தான் இந்தத் துளசி - மெஹம்மட் நட்பு முதலிற் கண்ணிற் பட்டது.

என்னதானிருந்தாலும் மெஹம்மட்டைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். எல்லாப் பெண்களும் அவனையே சுற்றினாலும் அவன் துளசியைத்தான் எப்போதும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்! இருவருக்குள்ளும் உண்மையிலேயே ஸீரியஸ்ஸாக ஏதாவது இருக்குமா?

‘மெஹம்மட.... போன வேகத்திலேயே திரும்பி வந்தான். “ஒச்சின் கஷால்.. ஏற்கனவே அறைகளைல்லாம் ஓதுக்கி விட்டார்கள்...” அவன் உற்சாகமிழக்கவில்லை....

“.... பரவாயில்லை, பிறகு பார்க்கலாம்...”

10

ரமணனின் அறைச் சகா, மிஸ்டர் கபூர் என்று பாவ்லோவிச் சொன்னார். ரமணனுக்கு கபூரைப் பிடிக்கும். அமைதியான மனிதர். அழகான ஆள், நடு வயது தில்லிக்காரர் - அஞ்ஜனாவைப் போல்.

இந்தக் ‘கபூர்’ என்கிற பெயர், சின்ன வயதிலேயே ரமணனுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். ராஜ் கபூர், பிருத்விராஜ் கபூர்... ஆனால், அப்போது ஒரு குழப்பமாயிருந்தது - அது முஸ்லீம் பெயரென்று என்னாம், பிறகு - வளர், வளர் Kapoor வேறு, Gafoor வேறு என்று தெரியவந்தது...

விளிம்பில் உலாவுதல்

மிஸ்டர் கபூர் எப்போதும் ஆங்கில பாணி உடையில் பளிச்சென்றிருந்தார.... ரஷ்யாவில் ‘குட்’ ஒன்றும் அவ்வளவு கறாரான விஷயமாகத் தெரியவில்லை. அப்படி ஒரு நெகிழ்வு, எனிமை, என்றாலும் கபூர் அதற்காக விட்டுவிடவில்லை.

பால்லோவிச்சிடம், அறை எண் அறிந்து கொண்டு, பெட்டியும் தானுமாய் ரணஙன் ‘விஃப்ட்’ ஏறி, ஏழாந்தளத்திற்குப் போய், திஷ்யரணிக்கு வணக்கம் சொல்லி, திறப்பை வாங்கிக் கையெழுத்து போட்டுவிட்டு, அறை எண்ணைக் கண்டுபிடித்து... இப்போது தான் களைப்பு தெரிந்ததும்.

வந்து ஒரு நிமிடமில்லை. கதவு தட்டிக் கேட்டது.

“உள்ளே வாருங்கள்...” உரத்துச் சொன்னான்.

மிஸ்டர் கபூர்தான்.

“ஹலோ, மை ஃபிரண்ட்...” குரல், உற்சாகமாய் ஒலித்தது. ஆள் அவ்வளவு முசுடு இல்லை தான் நினைத்திருப்பது போல - ரமணன் எழுந்து கை நீட்டினான்.

“தாங்க யூ... எப்படி இன்று பயணம்?” கையைக் குலுக்கினார்.

“ஃபைன்... நன்றாக அனுபவித்தேன்...” மாஸ்கோவிலிருந்து இங்கு வந்து சேர்கிற வரைக்கும் இந்த மனிதர் எப்படி என் கண்ணில் படாது போனார்?

கபூர் மற்ற கட்டிலில் போய் உட்கார்ந்தார்.

மாஸ்கோவில் இவர்களிருந்த ‘புஷ்கின் இன்ஸரிரியூட்’ அறைகளைப்போல அதே அமைப்பு. வாசல் கதவைத் திறந்ததும் ஒரு பக்கம் குளியலறை அதனோடு போகிற நாவடி அகல நடை, குளியலறையின் நீளம் முடிந்ததும் மெய்யான அறையாய் விரியும். இதனால், அறை ஒரு ‘L’ வடிவம் கொண்டிருக்கிற மாதிரி, ஒரு பக்கத்தில் - இருந்து பார்த்தால் வாசல் தெரிகிறது.

நீங்கிய திரைகளும், வானம் சாம்பல் பூத்திருந்தது. இருளில்லாத மைம்மல், பொழுது படுகிற போது - அல்லது விடிகிற

சாந்தன்

போது - இருக்கிற மாதிரி மெல்லொளி இது எது? நேரத்தைப் பார்த்தான். இரண்டுமேதான்! பன்னிரண்டு மணிக்கு ஐந்து நிமிஷம்.

வெந்நீரில் குளிப்பை முடித்து, உடை மாற்றிக் கொண்டு சிற்றுண்டிச் சாலைக்குப் போகலாமா? - இப்போது அது திறந்திருக்குமா - இல்லை, இந்தத் தளத்திலேயே கண்காணிப்பாள ரிடம் வாங்கக் கூடிய ‘லைச்சா’யுடன் சமாளிப்போமா என்று யோசித்தபடி கட்டிலிற் சாய்ந்தான். அசதியாயிருந்தது. கட்டுர் வெளியே போய்விட்டான்.

விளக்கைப் போட மனம் வரவில்லை. அந்த மாய ஒளியில் - மைம்மலீற் புதைத்து - இப்படியே படுத்திருக்க வேண்டும் போவிருந்தது. வெந்நீர்க் குளியல் தந்த தகதகப்பையும் மீறி உடம்பைத் தழுவும் குளிர் சோப்பின் லேசான மனம். உடலின் அசதிக்கு இதமாயிருக்கிற படுக்கை, இந்த அமைதி, இந்த வெளிச்சம்... இது எந்த உலகம்...? மூழ்கிக் கொண்டே போனான்.

கதவை மெல்லத் தட்டிய சத்தம்.

தட்டிய விதமே, தட்டியதற்காக மன்னிப்புக் கோருவது போவிருந்தது யாராயிருக்கும்?

எழுந்தான். சாரத்தைக் கட்டியவாறே செருப்பை மாட்டியபடி கதவடிக்குப் போனான். தளத்தில் விரித்திருந்த கம்பளம் - என்னவென்று தெரியாத ஒரு மங்கல நிறத்தில் - ரப்பர்ச் செருப்பில் கீழும் புஸ்புஸ் என்று புதைந்தது.

பிறகு, தட்டும் ஒலியே இல்லை. வேறெங்கோ தட்டியதைக் கேட்டு எழுந்து விட்டேனோ?

- திறக்காமலே கதவருகில் தயங்கினான்...

மீண்டும் கேட்டது, திறந்தான், கீதாவும் அஞ்ஜனாவும்.

“குட் ஸவினிங்..” என்றார்கள்.

“குட் மோனிங்..”

இருகணத் திகைப்பிற்குப்பிறகு, அந்த நிசப்தத்தைக் குலைக்கிற

விளிம்பில் உலாவுதல்

மெல்லலையாய்ப் பெண்கள் சிரிப்பொலி, பயண அலுப்புத் தெரியாத புத்துணர்வுடன், சேலையும் ஸ்வெவட்டருமாய் இருவரும்.

“உள்ள வாருங்கள்...” ஸ்விச்சைப் போட்டபடி சொன்னான்.

“மெய்யாகவே பன்னிரண்டரதான் இப்போது....”

-கீதா, தன் மணிக்கட்டை அஞ்ஜனா பக்கந் திருப்பிக் காட்டினாள்.

“உட்காருங்கள்...”

“எங்கே உங்கள் ரூம்மேற் மிஸ்டர் கழுர்?”

உட்கார்ந்தபடி அஞ்ஜனா கேட்டாள்.

“எப்படி இந்த விபரமெல்லாம் உங்களுக்கு இவ்வளவு விரைவில் வந்து சேர்கிறது?”

பகடியாய்க் கேட்டாலும், ‘இவர்கள் அவரைத்தான் தேடி வந்திருக்கிறார்கள்’

“எங்களிருவாண் நண்பர்களும்” என்று திருத்தினாள் அஞ்ஜனா.

கீதா அவளை முறைக்கிறாளா..

மெஹம்மட்டின் நினைவு ஏன் இப்போ வருகிறது?

“எப்படி இருக்கிறது அறை?” கீதா சமாளிக்கவே முயல்கிறாள் போலும்...

“அச்சா...!” என்றான்.

இருவரும் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்போடு இந்த இறுக்கம் தளர்ந்த மாதிரி.

11

என்னதான் வெண்ணிரவுகளின் காலம் என்றாலும், குளிர் குளிர்தான். பெண்கள் புத்திசாலித்தனமாய் தடித்த ஜீன்ஸிலிருந்தார்கள் - இந்தக் குளிருக்குச் சேலையாவது! ரமணன், கைப்பையில் தயாராயிருந்த ஜீர்க்கினை மாட்டிக்கொண்டான். கழுர் பரவாயில்லை - வழமையான உடையில்.

அருளை ஈயா! ந் துவாகியையும் விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டது

சாந்தன்

ரமணனுக்கு என்னவோ மாதிரியிருந்தது. கீதாவுக்கும் துளசிக்கும் ஏனிந்த எதிர்மறை உறவு? பெரிதாக மனஸ்தாபம் என்று சொல்வதற் கில்லை. ஆனால் ஆளை ஆள் தவிர்த்துக் கொள்வது மற்றவர்களுக்கு வடிவாகவே தெரிந்தது. ஏன்? துளசியின் தோழி என்கிற காரணத்திற்காக அருணி அக்காவின் மேலும் இந்த நிழல் லேசாக விழுந்த மாதிரி, இந்தப் பெண்களும் அவர்களின் போக்குகளும்...

பாலம் பார்க்கும் போது அவர்களிருவரையும் சேர்த்துக் கொள்வோமார் என்று ரமணன் கேட்டதற்கு.

“நீங்கள் விரும்பினால் கூட்டி வாங்களேன்...” என்றாள் கீதா. அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை இதைவிட நாகுக்காக எப்படிச் சொல்வது?

“கீதா-அஞ்ஜனாவுடன் போவோமா?” என்று இதேபோல அவன் துளசியைக் கேட்டிருந்தாலும், ஏறத்தாழ இப்படியான ஒரு பதில்தான் கிடைத்திருக்கும். அவனுடைய முகத்தை முறிக்கக் கூடாதென்று மழுப்பினாலுங்கூட. சேர்ந்து போவதை துளசி ஒரே விதத்தில் தவிர்த்துத் தானிருப்பாள் என்றும் ரமணனுக்குப்பட்டது.

அது சரிதான். இந்த இடத்திற்குப் போகவிருப்பது பற்றி துளசியிடம் சொல்லியிருந்த போதும், பிறகு இரண்டு தடவை அதை நினைவுபடுத்தியபோதும், இன்று அவள் சொன்னாள்.

“நாங்க வரமுடியாது. ரமணா...”

“ஏன்?”

“உங்க சிலோன் கேர்ல்ஸ் யாரோ இங்கே இருக்காங்களாமே, அவங்களப் பாக்கணும்னு அக்கா சொல்லியிருக்காங்க... இன்னிக்கு ஈவனிங் போறோம்...”

அருணி ஏன் இதைத் தனக்குச் சொல்லவில்லை? பாலம் பார்க்கப் போகிற சங்கதியை தான் சொல்லவில்லை என்றா? துளசிக்குச் சொன்னாலே அருணிக்கும் சொன்ன மாதிரித்தான் என்ற நினைவில் அவன் விட்டுவிட்டான்.

இல்லை. அக்கா அப்படியெல்லாம் நினைக்கிறவ இல்லை. இன்று கூப்பிட்டு இருந்தாலும் துளசியையும் சேர்த்துக் கொண்டு

வினிமிப்பில் உலாவுதல்

வந்திருப்பாதான். ஆனால் தான் தான் கூப்பிடவில்லை... ஏன்? கீதாவுடன் தனியே போய்வருகிற சந்தர்ப்பத்தைக் குழப்பிவிடக் கூடாதென்றா?

“ஏன் பேசாமல் வருகிறீர்கள்?” கீதா கேட்டாள்.

“... உங்கள் ஓப்பெரண்டஸ் வரவில்லையென்றா?”

“டோண்ட் பி ஸில்லி!”

காலின் முன் மங்கலாய்ச் சிறு சதுரமாய்த் தெரிந்த எதையோ அலு நுனியால் உதைத்தபடி சொன்னான். அது கொஞ்சதூரம் டூரர்ரென்று சறுக்கிப் போய், நடை பாதை வினிம்போடு நின்றது.

குனிந்து எடுத்தான். பக்கத்துக் கட்டடத்திலிருந்து வந்த வெளிச்சத்தில் திரும்பிப் பார்த்தான். ஸ்பிச்சி, தீப்பெட்டி வலு பெரிதாக இருந்தது. ருஷ்யாவுக்கு வந்த பின் இப்போதுதான் முதல் தடவையாக ஒரு தீப்பெட்டியைப் பரிச்சயங்கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது.

எங்கள் நாட்டு தீப்பெட்டிகளிலும் இது மூன்று பங்கு தடிப்பு. கூறியபடியே பெட்டியை கீதாவின் முன்னால் சிலுக்கிக் காட்டினாள்.

“தூர எறியுங்கள்... தெருவில் கிடந்தது...”

“நிரம்பக் குச்சிகள்...” என்றபடி முன்னால் தெரிந்த குப்பைப் பெட்டியில் அதை வீசினான்.

“ா யூ ஸ்மோக்?” கேட்டாள்.

“நோ. போனவாரம் மெஹம்மட் ஒரு ‘மேல் பிராண்ட்’ பெட்டி தந்தான்... இன்னமும் உடைக்காமல் வைத்திருக்கிறேன்...”

“எதுக்கு?”

“திரும்புகிற போது, ஊரில் யாருக்காவது கொடுக்கலாம்...”

12

கட்டுரும் அஞ்ஜனாவும் இவர்களிலிருந்து பத்தடி முன்னால் போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள். வாகனங்கள் குறைவாயிருந்தாலும் தெருவில் நிறைய நடமாட்டம். கட்டடங்கள் வெளிறித் தெரிந்தன. காற்றில் குளிர் மிதந்தது.

சாந்தன்

பின்னால் யாரோ ஆண்களும் பெண்களுமாய் பலத்துப் பேசிச் சிரித்தபடி வரும் சப்தம். திரும்பினார்கள்.

“எங்களவர்கள்தான்...” என்றான், ரமணன்.

“யார்?”

“கப்ரியெல்லாவும் ஆப்பிரிக்கப் பையன்களும்...”

“என் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள்?” கீதா ஏரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

அந்த வெனிகவேலாப் பெண்ணைப் பார்க்கிறபோதுகளில் அவனுக்கு வினோதமாக இருக்கிறது. ஆண்கள் மாதிரித் தோற்றம். அவ்வளவு உயரம். இறுக்க இறுக்க ஜீன்ஸ், தலை ஓரே வெள்ளையாய் ஓட்ட வெட்டியிருக்கும். வயதுகூடச் சொல்ல முடியாது - இருபத்தைந்திலிருந்து ஐம்பது வரை எதுவும் மதிக்கலாம்.

கப்ரியெல்லா, கீச்சிட்ட குரலில் உரக்கக் கத்தினாள்.

“என்னை நீங்கள் தொடுவதனால் என்னுடன் வர வேண்டாம்...” கறுத்த பையன்கள் மூன்று பேரும் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தார்கள். தங்கள் பாவையில் எதையோ சொல்லி.

ஏதோ அவசரத்தில் போகிறவர்கள் போவிருந்தது.

இவர்களைத் தாண்டும் போது கண்டு கொண்டார்கள்.

“அல்லோ! தவாரிஷி!”

“அல்லோ...”

“பாலம் பார்க்கப் போகிறீர்களா? நாங்களுந்தான்...” நால்வருமே நன்றாக ‘வொத்கா’வைச் சுவைத்திருக்கிறார்கள்.

“யெஸ்...” என்ற ரமணனின் கையைப் பற்றி இமுத்தாள் கீதா.

“தஸ்வி தான்ய...” அவர்களைப் பார்த்து அவசரமாகச் சொன்னாள்.

“..... போகட்டும்” அவன் காதோடு மெல்லக் குரல் வந்தது.

விளிம்பில் உலாவுதல்

அவர்கள் தாண்டிப் போனார்கள். கபூர் - அஞ்ஜனாவுடன் இதே கதை.

அந்த நால்வரும் என்ன கூத்தாடினாலும் அவர்கள் புண்ணியத்தில் சீதாவின் கோபம் கரைந்துவிட்ட மாதிரியிருந்தது.

“நீங்கள் ‘வொத்கா’வைச் சுறைவத்தில்லையா...”

“ஏனில்லை...?”

“ம்...? எங்கே?”

“வித்தாலி வீட்டிற்குப் போயிருந்தபோது... அவர்களைப் பொறுத்தளவில் இது குடி வகையே அல்ல...”

“எப்படியிந்தது?”

“எனக்கென்னவோ, மிதக்கிறது போவிருந்தது. அவ்வளவுதான்... அதுதான் போதையா, அதுதான் சந்தோஷமா - தெரியவில்லை...”

“தெரிந்து கொள்ள முயலாமலே இருந்து விடுவது நல்லது...”

“அது சரி, அதுதான் முதலும் கடைசியும்...”

இந்தப் பேச்சு அவளை மேலும் திருப்திப்படுத்தியிருக்க வேண்டும் - பக்கத்தில் நடந்து வந்தவள் தோரும் தோரும் உரச்சிற அளவுக்கு நெருங்கினாள். அஞ்ஜனாவைக் கூப்பிட்டு,

“ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? மெதுவாகப் போவோமே...” என்றாள்.

கனவு போவிருந்தது - இந்த வெளிச்சம், இந்தக் குளிர், இவற்றில் குளிக்கிற நகரம், இதில் உலவுகிற மக்கள்...

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பக்கத்தில் இதோ...!

சிந்து நதிக்குப் பதில் நேவா ஒடுகிறது. நிலவும் வெண்ணிரவும் ஒரே மாதிரியா?

13

“தஸ்தயேவஸ்கியின் ‘வெண்ணிரவுகள்’ படித்திருப்பீர்கள் தானே?” சீதா கேட்டாள்.

“பின்னே?”

“அதைப் படித்தபோது, இந்த வெண்ணிரவுகளில் ஒரு நாளைக்கு உலவு முடியுமென்று நினைத்திருப்பீர்களா?”

“நிச்சயமாக இல்லை... அதுவும் இப்படி நினைத்தேயிருக்க முடியாத ஒரு துணையோடு...”

“ம்ம்?”

நேவாவின் கிளையான் மொய்காவின் மேலிருந்த சிறிய பாலமொன்றைத் தாண்டி கொண்டிருந்தார்கள்... இரும்பில் தான் எத்தனை வேலைப்பாடு வாசல்களிலும் வார்ப்புச் சிலைகள்...

- இது கனவில்லை, இதுதான் தேவலோகம்! ராசரத்தினம் முன்பொரு முறை அப்படித்தான் சொல்லியிருந்தார்.

“இந்தப் புராண இதிகாசங்களில் வாற தேவர்கள் யார் தெரியுமா? ஐரோப்பியர்கள் - குறிப்பாக ரஷ்யர்கள்...”

“அதைப்படி?”

“.... இமயமலைக்கு - மேல, அப்பாவிருந்து வந்தவர்கள், வெள்ளை நிறம்... எங்களுக்கு ஒரு வருடம் அவர்களுக்கு ஒரு நாள் என்பதுகூடச் சரிதான்... அங்கே, கோடை - பகல் - ஆறுமாதம், பணிகிருவு - ஆறுமாதம்... இல்லையா?”

இதன்படி பார்த்தால் அவன் இப்போது தேவலோகத் திலிருக்கிறான்...!

அப்படியில்லாமல் பார்த்தாலும் அங்கேயிருப்பதாகத்தான் படுகிறது.

ராசரத்தினத்தின் வியாக்கியானத்தைச் சொன்னதும், கீதா சிரிசிரியென்று சிரித்தாள்.

“என்றாலும் விளக்கம் நன்றாகத் தானிருக்கிறது...”

“என்ன செய்கிறார், உங்கள் நண்பர்?”

“அவர் ஒரு ஓவியர்.”

“அதுதானே...”

நேவா நதிக்கரை வந்தபோது, பாலம் முழுமையாகவே இருந்தது. நிறையச் சனங்கள் நின்றார்கள். நன்றாகப் பார்க்கக்கூடிய - நெருக்கடி குறைந்த - இடமாக ஒதுங்கிக் கொண்டபோது யாரோ அவர்களை நோக்கி வருவது தெரிந்தது.

“நீங்களுமா?” என்றபடி முருங்கர். கூடவே மிஸ்டர் பாண்டே. கீதாவை கண்டதும், பாண்டே வாயிலிருந்து சிகிரெட்டை எடுத்துக் கொண்டார். கழுரும் அஞ்ஜனாவும் சற்றுத் தள்ளி நின்றதில், இவர்கள் அவர்களாக கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“இன்னும் ஒருமணி இருக்கிறது. பாலந்திறக்க” என்றார் பாண்டே
“தினசரி இப்படித்தானே...?”

“லெனின்கிராத்திலிருந்து வண்டனுக்குப் போகிற ஸ்ரீமர்கள் கீழால் போவதற்கு இந்தப் பாலத்தின் உயரம் போதாது. அவை வருகிற வேளைகளில் இரண்டாகப் பிளந்து உயர்ந்து வழிவிடுகிற மாதிரி அமைத்திருக்கிறார்கள்... பிறகு மூடிக் கொண்டு சேர்ந்து விடும். ஸ்ரீமர் தினசரி போகிறது. என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

பாண்டேயும் முருங்கரும் விடை பெற்றுக்கொண்டு போன பிறகும் முக்கால் மணி நேரமிருந்தது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மங்கிக் கொண்டு வந்த பொழுது... இருளைச் சந்திக்காமலே இது மீண்டும் வெளிக்க. ஆரம்பிக்கும்.

“சரியான குளிர்தான்...” கீதா மாஃப்ளாரைக் கட்டிக்கொண்டு, கைகளை மார்பின் மேல் மடித்தபடி நடுங்கினாள். குழந்தை மாதிரி - தூக்கிக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது.

ஐர்க்கினை நன்றாக இழுத்துக் கொண்டவன், அவள் தோள்களை வலக்கையால் வளைத்து நெருக்கினான்.

மௌனித்து நின்றார்கள். முச்சொலிகள் மட்டும் மெல்லக் கேட்டன்...

லெனின்கிராத்திலிருந்து திரும்பி ஒரு வாரம் - இன்னும் பத்து நாட்களில் பயிற்சி நெறி முடிவடைந்து விடும். ஆக மிஞ்சினால் இரண்டு வாரங்களில் கிளம்ப வேண்டியிருக்கும்...

வீட்டுக்குத் திரும்புகிற மகிழ்ச்சியா, இல்லை, இந்த நாட்டை யும் இந்த உறவுகளையும் விட்டுப்பிரிகிற கவலையா, எது மேலோங்கி நின்றதென்று தெரியாமலிருந்தது...

சொந்த நாட்டில் மட்டும் பிரச்சனைகள் இல்லாமல் இருந்திருந்தால், இங்கு எவ்வளவு காலம் நிற்க முடிந்தாலும், மகிழ்ச்சியாய்த்தானிருக்கும். அந்தக் குழப்பங்களுக்கிடையில் எல்லோரையும் விட்டு விட்டு, தான் மட்டும் தனியாய்த் தப்பி வந்துவிட்டது போல் குற்ற உணர்வில் மனம் அந்தரிக்கிறது...

மாலையில் வகுப்புகள் முடிந்த கையோடு யாரையோ சந்திக்க வென்று நட்புறவுக் கழகத்திற்குப் போயிருந்த அருணி அக்கா, திரும்பியதும் திரும்பாததுமாக தேடி வந்தா. அக்கா, ஸ்வெட்டரும், தலையில் ஸ்காஃபுமாய் - கிட்டத்தட்ட ஒரு ‘மத்ரயோஷ்கா’ பொம்மை மாதிரி. போதாக்குறைக்குக் கையில் ஒரு பெரிய குடை. தோளில் தோள் பை.

அக்கா வந்தபோது, அவன் ஆறுதலாகக் கட்டிலிற் சாய்ந்தபடி எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அறை விளக்கு பிரகாசமாய் ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. வெளியேயும் சூரிய ஒளி மறையவில்லை. பறவை - கோழி? - தூவி அமைத்த மென்மையான மெத்தை, வெள்ளை விரிப்புடன் பளிச்சிட்டுக் கிடந்தது. கால்களை நீட்டி, சுவரில் சாய்ந்தவாறே - மடியில் தலையணையை மேசையாக்கி அதன் மேல் டயரியை வைத்து எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

போனவாரம். இதே நாளில், இதே நேரம் ரயிலிலிருந்தார்கள். போகும்போது இருந்ததிலும் பார்க்க கலகலப்பு அதிகரித்திருந்தது. போவதற்கு முன் மாஸ்கோவில் மூன்று வாரங்கள் சேர்ந்து பழகியவர்கள் தான் என்றாலும், அந்த நாட்கள் கொடுக்காத நெருக்கத்தை, வெளின் கிராத்தின் இந்தப் பத்து நாட்களும் எல்லோருக்கும் கொடுத்து விட்டன என்றே தோன்றியது. ரயில், வந்ததே தெரியாமல் வந்து சேர்ந்தது. என்ன கும்மாளாம்...

ஓவ்வொருவரும் அவரவர் மொழியில் பாடினார்கள். தன்னுடைய முறைவரும் போவிருந்த போதெல்லாம், ரொய்லற்றுக்கும், புஃபேக்குமாய் ரமணன் உச்சிக் கொண்டிருந்தான். கீதா பாடினாள் :

“முத்து கொண்டெண்ட முறம் நிறஞ்ஞா
பவளங் கொண்டென்டெ பற நிறஞ்ஞா
நிறநிற நிஞ்ஞீட்டும் நிறயாததொரு பாத்ரம்
மனசு மாத்ரம் - என்டெ மனசு மாத்ரம்...”

- ஒருமுறை கேட்டதுதான். அது பாடமாகிவிட்டது. திரும்ப திரும்ப வாயில் வந்தது. அடுத்த திங்கட்ட கிழமை காலையில் வகுப்புகளுக்குப் போன்போது வழியில் பாடிக் காட்டினான்.

“அச்சா...” - வியப்பும் மகிழ்வுமாய் அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். இந்த ‘அச்சா’ வந்தபோது இருந்ததாய்த் தெரியவில்லை.

அஞ்ஜனாவிடமிருந்து தொற்றிக் கொண்டதாயிருக்கலாம்...

- இந்தப் பாட்டை பிறகு மறந்து போய்விட்டாலுமென்கிற பயத்துடன் டயறியில் குறித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், அருணி அக்கா கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தா. வெனினிகிராத் விஷயமெல்லாம் அக்காவை ஒன்றும் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“இப்பதானா வாரீங்கள்? சரியான அலைச்சல் போல...?”

“இல்லை...” என்றபடி, அக்கா குடையையும் தோள் பையையும் ரீபோயின் மேல் வைத்தவாறு ஒரு நாற்காவியில் உட்கார்ந்து கொண்டா.

15

“உமக்குத் தெரியுமா, சேதி...?”

அக்காவின் குரலில் வேசான பரபரப்பு இருந்தது.

“என்ன...?” அதிற்பாதி அவனையும் பற்றிக் கொண்ட மாதிரிக் கேட்டான்.

“மொஸ்கோவிவிருந்து போய் இறங்குகிற தமிழர்களை யெல்லாம் கட்டு நாயக்க ஏர்போர்ட்டில் அரெஸ்ட் பண்ணு கிறார்களாம்...”

“என்ன து? விசர்க்கதை...”

“உமக்குத் தெரியாது... இப்பதான் ஹெமந்தவைச் சந்தித்தேன்...”

“ஹெமந்த சொன்ன கதையா இது?” கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

“.... அவருக்கு எப்படித் தெரியுமாம்?”

“கொழும்பில் யாருடனோ ஃபோனில் பேசியபோது அவர்கள் சொன்னார்களாம்....”

சரிதான், ஹெமந்த தன்னையோ பாலாவையோ மிரட்டு வதற்காக இந்தக் கதையைக் கட்டிவிட்டிருப்பது சாத்தியம்.... இந்த நாட்டின் நண்பனென்று இப்படியுமொரு மனிதன் ஒரு இடதுசாரி என்று சொல்லிக் கொள்கிறவன் வகுப்புவாதியாகவும் இருப்பது எப்படி இயலும்? - இதை எல்லாம் அருணி அக்காவிடம் கேட்டுவிட முடியாது. என்னதானிருந்தாலும் ஒரே ஆட்கள். போதாக் குறைக்கு, ஹெமந்த மேல் அக்காவுக்கு அதீத மதிப்பிருக்கிறது. அவரும் தன்னைப்போல - இந்த பேதங்களைக் கடந்த ஒருவர் என்றுதான் அக்கா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறா. இதை, பாலாவுடன்தான் இரவு பேச வேண்டும்.

பாலா புஸ்கினுக்கு வந்து ஒரு வருடம். ஆரம்பத்தில் அரிச்சவடியுடன் தொடங்குகிற பாடநெறி அது. முடிகிற கட்டம். ஹெமந்தவும் அப்படி வந்தவர்தான்.

மற்ற எல்லாக் கேள்விகளையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, ஒரு கேள்வியைத்தான் ரமணன் கேட்டான் :

“அவ்வளவு தொகையாகத் தமிழர்கள் ருஷ்யாவிலிருந்து இலங்கைக்குத் திரும்புகிறார்களாமா?”

“அதுதானே... அப்படித்தான் வைத்துக் கொண்டாலும் எதுக்காக அவர்களை எல்லாம் பிடிக்கவேணும்? பைத்தியக்காரக் கதைதான் இது...”

கதவைத் தட்டிக் கேட்டது.

போய்த் திறந்தான். பச்சைப் பட்டுச் சேலையும் அதே நிறத்தில் பொட்டுமாய்கிதா புத்துணர்வு பரிமளிக்க நின்று கொண்டிருந்தாள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“தூக்கமா?” விழிகள் விரியப் பார்த்தவள், உள்ளே வந்தாள்.

“யாரோ வந்திருக்கிறார்கள் போல?”

“பரவாயில்லை,; அருணி அக்காதான்... வாருங்கள்...” சீதாவின் முகத்தில் ஏதோ பளிச்சிட்டு மறைந்த மாதிரி...

“பரவாயில்லை, நீங்கள் பிளிபோல... குழப்பி விட்டேனோ? பிறகு பார்க்கலாம்...” என்று திரும்பினாள்.

அவன் தடுமாறினான். இதென்ன? ஏனிப்படி?

வெளியே வந்து பார்த்தபோது, சம்ருத் தள்ளி, வலப்புறமிருந்து ‘விஂப்பட்’ அறைக்குள் அவன் மறைவது தெரிந்தது.

கதவைச் சாத்திவிட்டு வந்தான்.

“யாரது?”

“சீதா...”

“என் உள்ளே வரவில்லை?”

“ஏதோ புத்தகமிருக்கா என்று கேட்கத்தான்...”

தான் சொன்ன சேதிதான் அவனைக் குழப்பியிருக்க வேண்டும் என்று பட்டது அக்காவுக்கு.

“நீ பய்ப்பாதே, ரமணா... இரண்டு பேரும் ஒன்றாகத்தானே திரும்புவோம். கொழும்பு போய்ச் சேர்கிறவரை நான் உன்னோடு இருப்பேனில்லையா? பிறகென்ன?”

16

இரவு, தூக்கமில்லாமலே போனது. ஐஞ்னல் வழியே கசிந்த ஒளி, அறையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் நிழலுருக்களாய்க் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. போர்வையால் இழுத்து முடியபடி விழித்துக் கிடந்தான். இந்த சீதா!

அப்போது, கொஞ்சம் பொறுத்து, அவளுடைய அறையிலேயே போய்ப் பேசிப் பார்க்கலாமென்றிருந்தது. இவனிருந்த தளத்திற்கு

இரண்டு தளங்கள் மேலே, கட்டடத்தின் வடக்குச் சிறகில் அவளுடைய அறை, முந்நாள் பத்து மணிக்கு அங்கிருந்துதான் நெருப்புருண்டையாய், குரியன் மறைவதை இருவரும் ஜனனால் வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்...

அவளுடைய அறைக்குப் போகிற எண்ணத்தை உடனே கைவிட நேர்ந்தது. இந்த நேரம், எப்படியும் அஞ்ஜனா வந்திருப்பாள், காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்...

ஆனால், இப்போது யோசிக்கிற போது, போகாமலிருந்தது கூட அவள் கோபத்தை மேலும் கூட்டியிருக்கும் என்றுதான் படுகிறது... அந்த முட்டாள்த்தனத்திற்கும் சேர்த்து காலையில் விளக்கம் சொல்லவோ, மன்னிப்பு கேட்கவோ வேண்டும்...

வெனின்கிராத்திலிருந்து திரும்பியதிலிருந்து அவளுடன் பேசிப் பொழுதைப் போக்காமல் ஒரு நாளாவது கழிந்ததில்லை. இன்றுகூட, டயறியை எழுதிவிட்டு அவளிடம் போகலாமென்றுதானிருந்தான்... அதற்குள்?

இவளால் தான் வெனின்கிராத் வந்தபிறகு கால்யாவைக் கூடத் தேடிப் போகவில்லை.... கால்யாவின் பெயர் வேறு ஏதோ. வியட்நாம் பெண். இங்குள்ளவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறதென்று தன் சொந்தப் பெயரை விட்டு இதைவைத்துக் கொண்டதாகச் சொன்னாள்.

இந்தக் கட்டடத்திற்கு முன்னாவிருக்கிற பஸ் தரிப்பில்தான், ஒரு சனிக்கிழமை மத்தியானம் அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது - வந்த புதிதில், பஸ் வந்து, இருவரும் ஏறி, லுமும்பா போவதற்கிடையில் ஏற்பட்ட பழக்கத்தில், அங்கே இறங்க வேண்டியவன் இறங்காமல் அவளுடன் நேரே போனான். இந்த ஊரில் ஒரு விஷேஷம் ரிக்கற்றை நீட்டிக்கத் தேவையில்லை - எங்கே ஏறி எங்கே இறங்கினாலும், பஸ் கட்டணம் ஐந்து கோபெக்தான்.

யூகோ-ஸாப்பதனயா சுரங்க ரயில் நிலையத்து எஸ்கலேட்டர் படியில் பக்கம் பக்கமாய் நின்று இருவரும் கீழே வழுக்கிக் கொண்டிருந்தபோது ரயில் வந்துவிடப் போகிற அவசியில் - தன் அறை எண்ணையும், தன் எண்ணையும் அவசரமாய் அவள் சொல்லிப் போனாள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“நாளை பார்த்திருக்கிறேன்....”

தங்களுடைய விடுதிதான் என்ற எண்ணைத்தில் எந்த இடம் என்று இவன் கேட்கவுமில்லை.

அடுத்த நாள் மாலை தேடிப் போனபோது, அந்தத் தளத்திலில்லை. அக்கட்டத்தின் எந்தத் தளத்திலுமே அப்படி ருஷ்யப் பெயர் கொண்ட வியட்நாமிய மங்கை ஒருத்தி இருப்பதாக எவருமே சொல்லவில்லை. அவனுக்கு வியப்பும் கோபமும் வந்தன. ஆனால், பொய் சொல்லி அவனை அலைக்கழித்து வேடிக்கை பார்க்க விலாசம் சொன்ன வளாகவும் அவனை நினைக்க முடியவில்லை..

அதற்குத்த நாளும் அயலிலிருந்த விடுதியெல்லாம் தேடினான் - இல்லை. சரி, போவதற்கிடையில் ஒரு நாளைக்கு சந்திக்காமலா போகிறேன்...

- பிறகு, வெனின்கிராத்தில்தான், கஸான் ஸ்கிய் போர் முன்றிலீ, ஐஸ்கீர்மும் கையுமாய் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்த மந்தாரமான ஒரு பகற்போரில் - எந்தவித சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் - அது பளிச்சிட்டது!

கால்யா, தான் படித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்ன து, ‘எம்கெயு’வில் அரசுப் பல்கலைக் கழகம். ஏன் அது எனக்கு உறைக்கவில்லை... அந்த விடுதிதான். நிச்சயம்.... மாஸ்கோ திரும்பியதும் போய்ப் பார்த்துவிட வேண்டும் - முடிவெடுத்தான்.

ஆனால், அதற்குப்பிறகு தேவையோ, மனமோ இல்லாமல்...

V

கால்யா மட்டுமா...?

அந்த ரோஹிணி.... இவர்கள் குழுவில் வந்தவள்தான். எம்.எஸ்.எஸ்.கெமிஸ்டரி. மதாளித்து வளர்ந்த உயரி, வயதென்னவோ குறைவாய்த்தானிருக்கும். பெத்ரோத்வாரெட்ஸாக்குப் போயிருந்த போது... கீதாவின் கண்களில் எப்படி அது படாது போயிற்று?

இந்தக் குழந்தை இப்படியா என்ற வியப்பும், கீதா கவனித்து விட்டால் என்ற பயமும் தவிர்த்து.... தான் செய்தது சரியே என்கிற

உணர்வில் - அன்றிரவு ஆறக்கிடந்து யோசித்த போது - அடைந்த திருப்தி...

பிறகு, அடுத்த நாள், ரோஹிணியின் அறையில் அவளையும் - எட்டுவேட்டோ, ரோபேட்டோ என்கிற ஒரு ஆப்பிரிக்கப் பையனையும் அவளின் ரூம்மேற் எக்கச்சக்கமாகக் காண நேர்ந்ததாய் - அந்தக் கதை பெண்களிடையே பரவிப் பரவி.... அருணியும் துளசியும் அளந்து கொண்டிருந்தபோது அது அவன் காஞில் விழுந்தது... அப்போது ஏற்பட்ட அந்தக் கழிவிரக்கம் - வலிய வந்ததை விட்டேனே என்று மறுகி... எதற்காக?

- இவையெல்லாவற்றையும், அவளிடம் போய், உனக்காக்கத்தான் செய்தேன் என்று கூறத்தான் முடியுமா? - திருடனுக்குத் தேள் கொட்டிய மாதிரி.

இப்போது அதுவுமில்லை. இதுவுமில்லை.

இந்த உளைச்சல்களோடு ஹெமந்த சொன்ன விஷயம் பற்றிப் பேசலாமென்று, பாலாவைத் தேடி இரண்டு தடவைகள் போனான். இரண்டு தரமும் பாலா அறையில்லை. ஹெமந்த சொன்னது மட்டும் உண்மையாயிருந்தால்?.. அதெப்படி உண்மையாக இருக்க முடியும்? அபத்தம்... என்றாலும் நாட்டில் நடக்கிற விஷயங்களைப் பார்க்கிறபோது இப்படி ஒன்று நடந்தால் கூட ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. முதலில் லீவுக்குப் பட்டபாடு...

பிறகு... லீவு கிடைத்தபிறகு - ரஷ்யாவிலிருந்து திரும்புகிறபோது, இந்தியாவிலும் ஒரு தடவை இறங்கிவிட்டு வந்துவிடலாமா என்ற எண்ணம் வந்தது. இத்தனை காலமாகியும் பக்கத்திலிருக்கிற இடத்திற்கு - அதுவும் எத்தனை தொடர்புள்ள இடத்திற்கு - போகாமலிருந்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்.

அந்த ஏற்பாட்டில் இரண்டு சிரமங்களிலிருந்தன. ஒன்று, ‘எரோ ஃபுளாத்’ சென்னைக்குப் போவதாய்த் தெரியவில்லை. மாஸ்கோவிலிருந்து தில்லிக்குப் போய் அங்கிருந்து தான் சென்னை போக வேண்டும். மற்றது; தில்லியிலிருந்து சென்னை, பிறகு சென்னையிலிருந்து கொழும்பு பயணச் செலவுகள்! நேரே வருவதானால் மாஸ்கோ - கொழும்பு பயணச்சிட்டு இலவசம்.

என்றாலும் செலவையும் சிரமத்தையும் பாராமல் வருகிற வழியில் தமிழ் நாட்டையும் பார்த்துவிட்டு வந்துவிட வேண்டுமென்று ஆசையாயிருந்தது.

நடராசர் சொன்னார்.

“தம்பி, நீர் ஒரு விவேகி என்டு நினைச்சிருந்தன்...” கோபசுகுடில், ‘நீ’ என்கிற உரிமை போய், ‘நீர்’ ஆகிவிட்டிருந்தது.

“... சம்மா ரஷ்யாவுக்குப் போட்டு வாறனென்டு சொல்லவே, விசாரணை அது இது என்கிறான்கள்... அதே கையோட இந்தியாவுக்குப் போய்ட்டுவர நினைச்சிரண்டால், வந்து இறங்கின கையோட அரெஸ்ட்தான் பண்ணுவான். வேறு கதையிராது...”

அதோடு அந்தக் கதை சரி.

18

அருணி அக்கா எங்கே போனா? இன்னமுங் காணவில்லை...

ரமணனுக்குப் பதற்றமாக இருந்தது. எரிச்சலாடும். எட்டு மணிக்கு அவர்களை ‘வெஷர்மத்தியேலோ’ விமான நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல பஸ் வந்துவிடும். இப்போ ஏழரையாகி விட்டது! என்ன செய்யலாம்?

முன்றாவது தடவையாக அருணியின் அறைக் கதவைப் போய்த் தட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்தாயிற்று. ஆளில்லை. கோபங் கோபமாக வந்தது. இந்த ஒன்றரை மாதமாகப் பார்க்காத அலுவல்களையா இன்று பார்ப்பது? அதுவும் இந்தக் கடைசி நிமிழத்தில்?

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை வேறு. கடை கண்ணியெல்லாம் பூட்டியிருக்கும். ‘வெஷாப்பிங்’ கூட இயலாது. எங்கு போனா, அக்கா? மத்தியானம், யாரோ தெரிந்தவர்கள் வீட்டில் ‘லஞ்சு’ என்று போவதாகச் சொன்ன துதான்... இரவு எட்டு மணி வரையுமா லஞ்சு நடக்கும்?

இன்னொரு விதமாக யோசித்த போது, பயமாகவும், பாவமாகவும் இருந்தது. அக்காவுக்கு எதாவது ஆகியிருக்குமோ...?

சாந்தன்

தற்செயலாக இந்த ‘ஃப்ளைர்’ றைத் தவறவிட்டால் என்ன ஆகும்? இனி, அடுத்த புதன் இரவுதான். அதற்கும் இடம் கிடைக்குமா? வேறெழும் பிரச்சனை? போதாக் குறைக்கு, நேற்று எல்லோரிடமும் போய் விடைபெற்றுக் கொண்டும் வந்தாயிற்று - ஸெர்கே, வித்தாவி எல்லோரிடமும்... அவர்கள் இன்று எயர்போர்ட்டில் காத்திருக்கவுங்களும்.

ஒகயில் காச்கூட இல்லை. மூன்று ரூபிள் சொக்சம்தான் மீதி. இன்று புறப்படுகிற நம்பிக்கையில் அதற்கேற்றாற்போல எல்லாம் செலவழித்துமாயிற்று. ட்ரவலேர்ஸ் செக்காக இருந்த டொலர்களின் நினைவு கொஞ்சம் ஆறுதல் தந்தது....

அக்காவை விட்டுவிட்டுப் போனாலென்ன? அது சரியில்லை. அதோடு கட்டு நாயக்கவில் தனியே போய் இறங்க வேண்டியிருக்கும்... நான் பயப்படுகிறேனோ? ஹெமந்தவுக்கு வெற்றிதான்.

கதவைத் தட்டிக் கேட்டது, போய்த் திறந்தாள். அக்காதான்.

இளைக்கக் களைக்க நின்று கொண்டிருந்தா. கூடவே, சுமித்ரா, இங்கே மருத்துவம் படித்துக் கொண்டிருப்பவள் - கொழும்பில் அக்கவுக்கு அறிமுகமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். சுமித்ரா தான் பேசினாள்.

“கருணாகரல் தராவற வென்டேப்பா, அய்யே...”

குரவில் வருத்தம் தொனித்தது.

“.... எனது பிழைதான் அக்காவைத் தாமதப்படுத்தியது....”

“இப்போ என்ன செய்யலாம்?”

“நாங்கள் வருகிற போது, பஸ் கீழே வந்து நின்று கொண்டிருந்தது...”

“பஸ் வந்துவிட்டதா?”

“போயும் விட்டது...” சுமித்ரா ஆறுதலாகச் சொன்னாள். ரமணனுக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. இவளிடத்தில் வேறெதோ வழி இருக்க வேண்டும்...

விளிம்பில் உலாவுதல்

“நாங்களே எயர்போர்ட்டுக்கு வந்து விடுவதாகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டோம்...”

“எப்படிப் போவது?”

“நா ரக்ளி...” அவள் இரண்டு கைகளையும் விரித்து நிலத்திற்குச் சமாந்தரமாகப் பிடித்துச் சிரித்தாள்.

“ரக்ளியா! காசு...? எவ்வளவு ஆகும்...?”

“பயப்பட வேண்டாம்... நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன், கொஞ்சந்தான்...”

“தாங்கள்...”

“அதோடு இன்னுமொன்று - இந்த பஸ்ஸில் போனால் இரண்டு மூன்று மணித்தியாலும் ‘எயர்போர்ட்’இல் வீணாக, மினைக்கெட வேண்டும். ரக்ளி என்றால் சரியான நேரத்திற்கே போய்விடலாம்...”

“அப்படியென்றால் எத்தனை மணிக்கு? இப்போ, மணி எட்டு...”

“பத்துக்குப் புறப்பட்டாலும் போடும்...”

அப்பாடா! இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்திற்கு இந்த வாழ்க்கை நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது...

என்ன செய்யலாம்? ஒன்றுமே இல்லை. ஆறுதலாகப் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“சரி, பத்து மணிக்கு வந்து கூப்பிடுகிறேன்...”

- சுமித்ரா போய்விட்டாள்.

காலணிகளைக் கழற்றிவிட்டுச் சாய்ந்தான். கட்டில் சில்லென்றிருந்தது. கொழும்பில் போய் இறங்கியதும் என்ன நடக்கும்? சே! அந்த ஹெமந்த சொன்னதெல்லாம் பொய்... பாலாவும் அடுத்த வாரம் திரும்ப வேண்டும். இப்போதே தன்னிடமிருந்த சில புத்தகங்களையாருக்கோ கொடுத்து விட்டார். புதிய இசையமைப்பில் உருவான பாரதி பாடல் இசை நாடாப் பதிவுகளை அழித்தாயிற்று... யாரிடமோ சொல்லி அந்த ஒவிநாடாவை இந்தியாவிலிருந்து கஷ்டப்பட்டு எடுப்பித்ததாக பாலா சொல்லியிருந்தார். பாவும், பாலா?

சாந்தன்

‘அச்சமில்லை... அச்சமில்லை...’ காதுகளில் கேட்டது.

... வேண்டாம், இப்போ படுக்க வேண்டாம். படுப்பது, எங்கும் படுக்கலாம். விமான இருக்கையைச் சரித்துவிட்டு, நாளையிரவு கொழுப்பில் நாளையின்று வீட்டில், எங்குமே படுக்கலாந்தான்...

இப்போ, இந்த இரண்டு மணி நேரத்திற்கு, இந்த ருஷ்யக் காற்றைச் சுவாசித்துவிட வேண்டும் - முடிந்த மட்டும், இனி எப்போது வாய்க்குமோ வாய்க்காமலே போகுமோ...

ஜன்னலருகில் போய் நின்றான், மாலை அழகாக இருந்தது? அந்த, சாம்பல் பூத்த வானம்... உயர்ந்து நிற்கிற விண்டன் மரங்களுக்கடையில் ஒழுங்கு மாறாமல் தெரிகிற அடுக்கு மாடிக் கட்டிடங்கள்...

சற்றுத் தள்ளி முன்னால் தெரிகிற தெரு, 226 பஸ் ஓன்று வந்து நிறுத்தத்தில் நிற்கிறது. கால்யாவைச் சந்தித்த அதே நிறுத்தம்... அவளைப் பிறகு காணவேயில்லை. தேடிப் போகவுமில்லை.

பஸ், யாரோ சிலரை இறக்கிவிட்டுப் புறப்படுகிறது... எங்கள் ஆட்கள்தான்.

கீதா! முன்னால் கடிரும், அஞ்ஜனாவும்.

கடவுளே, போயும் போயும் இப்போதுதானா கீதா கணகளிற் படவேண்டும்...? தெருவிலிருந்து திரும்பி, ‘இன்ஸரிரியூட்’க்கு வருகிற பாதையில் மூவரும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கீதாவின் மஞ்சள் சேலை, பளிச்சென்றிருந்தது. தோளில் துணிப்பை.

அன்று - இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு - எதற்கென்றில்லாமல் கோபித்துக் கொண்டு போனவதான். அதற்குப் பிறகு அந்த நட்பு பழங்கதையாய்...

அடுத்த நாள் பல்கலைக் கழகத்தில் சந்தித்து விசாரித்தபோது,

“நத்திங்... சம்மாதான் வந்தேன்” என்று பதில் வந்தது. அது வந்த விதமே அவனை ஊழையாக்கி விட்டது. வலு சாதாரணமாக - எவ்வளவு கஷ்சவலாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

கோபித்திருந்தால், அல்லது கவலையைப்பொறாமையைக் காட்டிக் குத்தியிருந்தால், வேலை இலகுவாயிருந்திருக்கும்... ஆனால் இதற்கு?

அதே நிலைதான் பிறகும், காணுகிற போதுகளில், ‘தோப்ரே உத்ரோ...’; ‘ஸ்தராஸ்தவுச்சியே...’ அல்லது அது மாதிரி ஒன்று, யாரோ சாதாரணமாகத் தெரிந்த ஒருவருடன் பழகுவது போல கோபிக்க இல்லை. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போகவில்லை. அப்படிப் போயிருந்தால்....

‘நீ விசேஷமானவன். உன் உறவு வித்தியாசமானது’ - என்று ஒப்புக்கொள்கிற மாதிரி ஆகிவிடும். அதை அவள் செய்யவில்லை.

‘நீ எனக்கு யாருமல்ல, சராசரி சகா, பத்தோடு பதினொன்று’ - என்கிற இந்தத் தண்டனை! அதுவும் செய்யாத பிழைக்கு!

இரண்டு நாட்களில் அவனுக்கும் ரோஷம் வந்தது. காணுகிற இடங்களில் தானே முந்திக் கொண்டு, ‘காக் தியலா’ சொன்னான். ‘தஸ்விதான்யி!’ சொன்னான். சொல்லிவிட்டு, அதே - போனியுற்சாகப் புன்சிரிப்புடன் அவசரமாகத் தாண்டிப் போனான்...

இதுவும் ஒரு ரயில் சிநேகந்தான் - என்ற உண்மை உறைக்கிற பேர் துகளில் மனமெலாம் வலிக்கும்....

அருணி அக்கா அதற்குள் ரெடியா? அரை மணித்தியாலம் கூட ஆகவில்லை... வேறெற்றகாவது வந்திருக்கலாம்.

- கதவைத் திறந்தான்.

கீதா ஒன்றும் பேசாமல் அவனை இடித்துத் தள்ளுவது போல் தாண்டி, உள்ளே வந்தாள். இரண்டு அடி வைத்ததும் தயங்கிய மாதிரி இருந்தது.

“யாராவது உள்ளே...?”

கிண்டலா பண்ணுகிறாள்? நிமிர்ந்து அவனை ஊடுருவினான். இல்லை, அந்தக் கண்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

“நோ...” - திறந்தேயிருந்த கதவை இடது கையால் மூடினான். ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான்.

சாந்தன்

“வேண்டாம்... நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம்...” பேச முடியாமலிருந்தது.

“என் பிழைதான்...”

“பரவாயில்லை...” உள்ளே போனார்கள்.

கீதா நாற்காவியில் உட்கார்ந்து கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தாள்.

“இன்றைக்குத் திரும்புகிறீர்களாமே?” - மீண்டும் குரல் கம்மியது.
“ஏன் சொல்லவில்லை? எங்களுக்கு இனானும் நாலு நாளிருக்கே?”

மற்ற கதிரையைப் பக்கத்தில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டு இருந்தான்.

“எப்படித் தெரிந்தது, இன்று போகிறோமென்று?”

அதைக் கவனியாதவளாக அவள் சொன்னாள்.

“உங்களுக்கும் திரும்புவதற்கு நாட்களிருக்கிறதென்று நினைத்தேன்...”

“இன்றைக்கு சினிமாவுக்குப் புறப்படோம். வழியில், மிஸ்டர் கபூர்தான் சொன்னார். நீங்கள் இன்று திரும்பக் கூடுமென்று. உடனேயே திரும்பிவிட்டேன்... மிஸ்டர் கபூருக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

“அருணி அக்காவுக்கும்? அவ மட்டும் பிந்தியிராவிட்டால், நாங்கள் இதுவரையில் போயே இருப்போம்....”

“கடவுளே...!”

அவன் மெல்லச் சிரித்தான்.

“இப்போ எல்லாம் சரிதானே?!?”

“ம்....”

முன்னால் நேவா பறந்து விரிந்தது.

வீண்ப்பிலிருந்து வெளியே வந்த போது, அஞ்ஜனாவும் கபூரும் காத்து நின்றார்கள்.

வினிம்பில் உலாவுதல்

விடைபெற்றுக் கொள்வதென்பது எவ்வளவு கவலையான விஷயம்.

பெட்டிகளை இழுத்தபடி, முன் வாசலருகேயிருந்த அலுவலக அறையை நோக்கி நடந்தார்கள். வாசற் கதவு திறந்து, அலியும் ரஸாக்கும் வருவது தெரிந்தது.

“ஃப்ளாஷ் கன் கேட்கப் போகிறார். ஆள்... ரமணன், கவனம்...”
அக்கா பகடியாகச் சொன்னாள்.

தீா மெல்லச் சிரித்தாள்.

“என்ன இது...?” கேட்கக்கூடிய தூரத்தில் வந்ததும் ரஸாக் கேட்டான்.

“.... உங்கள் நாட்டுக்குப் பறக்கரீர்களா?” கையால் விமானம் போல் உயர்த்திக் காட்டினான்.

“யெஸ்!”

“ஏன் விரைவில்? எங்களுக்குத் தெரியாதே...” - ரஸாக்கின் கண்களில் கவலை தெரிந்தது. அந்தக் கருத்தடர்ந்த புருவங்களில் கீழுள்ள கரிய கண்கள்.

அலியும் அவனும் அக்காவின் கைத்தளைக் குலுக்கினார்கள். ரமணனிடம் வந்ததும் ரஸாக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான்.

“எடே, ரஸாக்... இவ்வளவு மென்மையானவனா, நீ? நான் தான் முட்டாள். உனக்கு ஃப்ளாஷ்கன்னை ஒளித்தவன்...”

“இனி எங்கே சந்திப்போம்...?” கண்கள் சுருங்க - அது சிரிப்பா, கவலையா - ரஸாக் கேட்டான். பொல்லாத கேள்வி! எல்லோருமே ஒவ்வொரு போதில் ஏதோ ஒரு போதில் - கேட்டுக் கொள்கிற கேள்வி!

இதற்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது? இவனும் நானும் சந்திப்பதற்கு இனி இலட்சத்தில் ஒரு பங்குகூட சந்தர்ப்பம் இல்லை. ரஸாக்கும் நானும் இனி பரஸ்பரம் இறந்தவர்கள்? இல்லை, கடிதத் தொடர்பு விரும்பினால் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

- இந்த நினைவு லேசான ஆறுதல் தந்தது...

“நீங்களுமா...” ரஸாக, கீதாவைக் கேட்டான்.

“இல்லை...”

“எங்கே துளசி? மெஹம்மட்? வழியனுப்ப வரவில்லை?”

“அவர்கள் காலையிலேயே சொல்லிக்கொண்டு அர்காங் கில்ஸ்கொயே பார்க்கப் போய்விட்டார்கள்...”

அலுவலக அறையில் பார்க்க வேண்டிய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு விடைபெற்று வர, பத்து நிமிடங்கள்..

சமித்ரா ரக்ளியுடன் காத்து நிற்கிறான்.

அக்காவும், சமித்ராவும் ஏறியாயிற்று. ரமணன், கதவைத் திறந்தபடி கீதாவைப் பார்த்தான்.

என்ன செய்வது இந்த இடத்தில்?

உற்சாகமாகச் சிரிக்க முயன்றான்.

“என் முகவரி?”

“இட் இஸ் வித் மி...”

அவள் கையைப் பற்றிக் குலுக்கி விட்டு, சட்டென்று காருக்குள் ஏறிக் கொண்டான். கைப்பையிலிருந்து கீதா கைக்குட்டையை எடுப்பது தெரிந்தது. “கீதா நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். நானும் கூடப் போகிறேன் அல்லவா? எயர்போர்ட்டில்...”

..... ரமணன் அக்காவின் கையைத் தட்டினான். அக்கா புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.... வெளியே, கண்களை ஒற்றிக் கொண்டிருந்த கீதா அதைக் கவனித்திருக்க முடியாது....

வெனின் குன்றுகளை ரக்ளி தாண்டியதும், அக்கா கேட்டா.

“ஏன் ரமணன், ஹெமந்த சொன்ன பிரச்சனைகளைப் பற்றி நீர் கீதாவுக்குச் சொல்லவேயில்லையா?”

“இல்லை...” என்றான் அவன்.

“அதைச் சொல்லி ஏன் அவளைக் குழப்ப வேண்டும்? பாவம்...”

வினிம்பில் உலாவுதல்

“ഉമക്കുപ്പ് പയമില്ലെല്ലാ? ”

ரமணன் சிரித்தான்.

வெளிர்மெத்தியேவோ சாலையின் இருபுறமும் மரங்கள் விரைந்து ஓட ஆரம்பித்தன. இன்றும் இருட்டவில்லை என்றாலும், வானில் நிலவு வடிவாகத் தெரிந்தது.

நன்றி : புதிய பார்வை / 1997

மனிதர்களும் மனிதர்களும்

அந்த அமைதியான அழகிய கிராமத்தின் மக்கள் இப்படி இருப்பார்கள் என்று நினைக்க முடிந்ததில்லை. ஆறும் தெருவும் ரெயில்வேவைலனும் ஒன்றுக்கொன்று சமாந்தரமாக அந்தக் கிராமம் முழுவதையுமே ஊட்டறுத்துப் போகின்றன. ஆற்றைத் தாண்டிப் போன கையோடு, தெரு தானும் செங்கோணமாய்த் திரும்பித் தண்டவாளத்தைக் கடக்கிற இடத்தில், இரண்டிற்கும் நடுவில் பாரிய அரசமர மொன்றின் கீழே இருக்கிற புத்தகோவில். அந்தப் பக்கமைப் பின்னணியில் சரியாய்ப் பொருந்துகிற சின்ன வெள்ளைக் கோவில். அந்தக் கிராமத்தை நினைக்கிறபோதெல்லாம் நினைவு வருகிற கோவில். ரயிலில் போகிற போதிலும் பார்க்க பஸ்லில் போகிறபோதுதான் ஊரின் அழகு தெரிகிறது. அங்கேயே இருந்துவிட முடியுமானால் நல்லது என்று ஒவ்வொருதரமும் அந்த ஊரைக் கடக்கும்போது மனதில் பட்டிருக்கிறது.

வயலின் நடுவில், ரோட்டிலிருந்து கழுகமர வரிசைகளுக் கிடையில், ஒடுக்கிற பாதைகள் தொடுக்கிற இடங்களில் ஊரின் அமைதியில் தோய்ந்து போய் இருக்கிறவையும், தெரு வணைவுகளில் பெயர் தெரியா மலர்ச்செடிகளின் பற்றைகளுக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்க்கிறவையும், தென்னஞ் சோலை வளவுகளில் எங்கோ ஓரிடத்தில் சிவப்பாய்க் கூரையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறவையுமான வீடுகளில் குடியிருக்கிற அந்த ஊர் மக்களில் எப்போதுதான் பொறாமை வராமலிந்திருக்கிறது.

என்றாலும், இந்த மனிதர்கள்தாம் அதைச் செய்தார்கள்.

ஒரு நல்ல முழுநிலவு நாளிலிருந்த ஊரும் ஆறும் வயல்களும் கோவிலும் எப்படி மினிரும் என்கிற எண்ணம் எப்போதும் - ஒவ்வொரு போதும் - மனதில் தொன்றியிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது, அந்த ஒரு காலைப்பொழுதின் இளம் வெளிச்சத்தில் - சிவப்புக் கொடி காட்டி யாழ்ப்பாணம் போன ரயிலை இடையில் நிறுத்தி இவர்கள் ஆட்டம் போட்டபோது எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்து.

வண்டியிருந்த பெண்களைல்லோரும் குழரி அழத் தொடங்கி விட்டதாகப் பரம் சொன்னார்!

“அழுகை வராம என்ன செய்யும்? அவங்கள் கத்தியும் பொல்லுமாய் வந்து ரயிலை அடிக்கேக்கை?”

ரயில், எப்படியோ தப்பி, திரும்பிக் கொழும்பிற்கே வந்து விட்டது! பிற்பகல் மூன்று நாலு மணிக்கு அது திரும்பி வந்து சேர்ந்தபின், ஸ்ரேஷனில் தெடுவாரில்லாமல் நாலைந்து சூட்கேஸ்கள் அநாதையாய்க் கிடந்ததாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

2

‘இன்றைக்கும் அந்த வழியாகத்தான் ரயில் போகப் போகிறது. அந்த ரயிலில்தான் போகப்போகிறோம்!’ - மனம் சிவிர்த்தது.

அது, அன்றைக்கு - கலம்பகம் தொடங்கிய நாட்களில். இன்று எல்லாம் முற்றி உச்சத்திலிருக்கும் போது. ஊரடங்குச் சட்டமும் கொலை கொள்ளாக்குமாகச் சேதிகள். காதில் விழுந்து கொண்டிருக்கும் போது - என்ன நடக்குமோ -

ஆனால், வேறு வழியில்லை.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் ‘றிஸ்க்’ எடுத்துத்தானாக வேண்டியிருக்கிறது.

மெல்ல எழுந்து, எலாம் மணிக்கூட்டுக்கு ரோச்சை அடித்துப் பார்த்தான். மூன்று ஐம்பது. இனி எழும்பலாம். நாலு மணிக்கு வைத்திருந்த எலாமை அழுத்தித் தவிர்த்தான். பன்னிரண்டு மணிக்குப்

சாந்தன்

படுத்த நேரத்திலிருந்து, மொத்தமாக ஒரு மணித்தியாலமாவது நித்திரை வந்திருக்குமா என்பது ஜமிச்சம் இன்று மட்டுமில்லை - இந்த ஒருக்கிழமையாக, இரவெல்லாம் இப்படித்தான் கழிகிறது - பயமும் பதட்டமுமாய்.

எங்காவது ஆர்ப்பாட்டக் கூச்சல் கேட்கிறதா, வெடிச் சத்தம் கேட்கிறதா என்று காது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஊரடங்கு நேரத்தில் அடிக்கொருதரம் - கண்நேரத்துக்கு மட்டும் காதில் விழக் கூடியதாய் உறுமிவிட்டு - தெருவில் பறக்கிற ஆயுதப் படையினரின் வாகனங்கள் ஏதாவது தெருத் தொங்கலில் நிவேஸ் செய்யும் சப்தமோ, அல்லது நிறுத்தும் - காவலுக்கு நிற்கிற வீரர்களாருகில் நிறுத்துகிறார்களாயிருக்கும் - சப்தமே, இதயத்தைப் படைபடக்க வைக்கிறது! - கலகக் கும்பல்தான் வந்து இறங்குகிறதோ என்று.

இரவில் பெட்றாம் பல்ப்பைக் கூடப் போட முடிகிறதில்லை. கண்ணாடி ஜன்னால் மூலமாய்க் கசிகிற ஒளி வருகிற குண்டர்களுக்கு உள்ளே ஆட்களிருப்பதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். முற்றத்திலிருந்து மேலே வருகிற படிக்கட்டில் நாய் ஏறுகிற ஒலிகூட எழுந்து உட்காரச் செய்கிறது. வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் பகுதிக்கும் இவர்களின் அனைக்ஸாக்கும் இடையில் நிரந்தரமாய்ப் பூட்டப்பட்டிருந்த கதவு, இப்போது - பரஸ்பர உதவிக்காகவும், கைரியத்திற்காகவும் - திறந்து சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. முக்கியமான தும் பெறுமதியான துமான சாமான்களை - சேட்டிப்பிக்கற்றுகள், பத்திரங்கள், நாககள், ரேப். ரெக்கோடர், நல்ல துணிமணிகள் எல்லாம் பத்திரமாய்ப் பார்சல் செய்து பழைய காட்போட் பெட்டியொன்றில் திணித்துக் கட்டி, அடுப்படியில் ஒரு மூலையில் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுக்கிடையில் வைத்திருந்தார்கள். படுக்கையிலிருந்த சூட்கேஸ்களில் பாவித்த பழைய உடுப்புகளையும், புத்தகங்களையும் அழகாக அடுக்கி மூடினார்கள்.

எந்த நேரமும் தாக்குதல் நடக்கலாம். எந்த நேரமும் கொள்ளலையர் - குண்டர்களை எதிர்பார்க்கலாம்...

- இந்த அவதி எந்த நேரமும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிற இந்த அவதி - அந்தப் பதட்டமும் பயமும் உணர்வு - தாங்காமல்;

விளிம்பில் உலாவுதல்

அவனும் சாம்பசிவமுமாக நேற்றுப் பின்னேரம் தீர்மானம் பண்ணினார்கள் : மனைவிமானரயும் அழைத்துக் கொண்டு இன்றைய ரயிலில் எப்படியும் யாழ்ப்பாணம் போய் விடுவதன்று.

“வாறது வரட்டும....” ... என்றான் சாம்பன், முடிவாக.

“அது சரி. எப்பிடியும் ஏதோ ஒரு விதத்திலை ‘நிஸ்க’ எடுக்கத்தான் வேணும். இங்க இருக்கிறதும், நிஸ்க... ரயிலிலை போற நிஸ்க்கை எடுப்பம். தப்பிப் போய்ச் சேர்ந்திட்டா. நாளைப் பின்னேரத்தோட இந்த அந்தரம் இராது” என்றான் இவனும்.

தேவையான சாமான்களைப் பார்சல் கட்டி வைத்திருந்தது இப்போ நன்மையாகப் போயிற்று... இப்படியே தூக்கிக் கொண்டு போய் விடலாம். அதிர்ஷ்டமிருந்தால் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவும் சேர்க்கலாம்....

நேரமாகிறது. எழுந்திருந்து பக்கத்தில் அயர்ந்து போய்க்கிடந்த மனைவியை மெல்லத் தட்டினான். வேணி, திடுக்கிட்டு விழித்தாள்.

3

பாத்ருமுக்குப் போகும்போது, இந்த நேரத்திலுங்கூட வீட்டுக்காரரும் அவர் மனைவியும் பேசிக்கொள்கிற சப்தம் லேசாகக் கேட்டது. நித்திரை கொள்ளாமல் இரவு முழுவதும் இப்படித்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போவிருக்கிறது. எப்படி நித்திரை வரும்? இது அவர்களுக்குச் சொந்த வீடு. இவர்களைப் போல உதற்விட்டு ஊருக்கு ஓடிவிட முடியாது! அவனுக்குப் பாவமாயிருந்தது. ஆனாலுங்கூடவே, ‘ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டுக்குப் பிறகும் தெற்கில் இப்படி வீடுகள் வாங்கின கட்டின எங்கள் ஆட்களுக்கு மூளையில்லை’ என்ற எண்ணமும் வந்தது.

நேற்று மாலை ஊருக்குப் போகிற முடிவை எடுத்ததும், முதல் காரியமாக வீட்டுச் சொந்தக்காரரிடம் வந்து சொன்னான்.

“நாளைக்காலை மையா? பிளேனிலையா?” - முகத்தில் வியப்புடன் அவர் கேட்டார்.

சாந்தன்

“இல்லை. ரயிலிலை...”

“ரயிலா?...” அவர் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

“..... அவளையுங் கூட்டிக்கொண்டு ரயிலிலையா போற்றிங்கள்?... நீங்கள் தனிய எண்டாலும் பரவாயில்லை” உண்மையான கவனமிடுதல் சொன்னா.

“இல்லைப் பாருங்கோ. பிளேன் ரிக்கற் இப்போதைக்குக் கிடையா! நான் இப்ப இரண்டு நாளாத் தெண்டிச்சுப் பாத்திட்டன். இன்னும் மூண்டு நாளைக்கு புக்கிங்ஸ் ஃப்புல். அதுவும் இப்ப அகதி முகாயிலை இருக்கிற ஆக்கஞ்சுக்குத்தான் முதலிலை இடம் குடுக்கினம் - அது நியாயந்தானே...”

வீட்டுக்காரர் குறுக்கிட்டார்.

“ஓ... இப்ப நேற்றும் முந்தநாளும் இங்கயிருந்து வெளிக்கிட்ட ரயிலுகள் இரண்டும் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்திருக்குந்தானே காவல் போட்டுத்தானே ரயிலும் போகுது!”

“காவல் போட்டு என்ன செய்கிறது? தண்டவாளத்தை யாராவது வழியில் கழட்டி விட்டிருந்தா என்ன செய்யேலும்?”

“இந்த ரயிலுக்கு அரைமணித்தியாலத்துக்கு முதல் பைலற் ட்ரெயின் ஒண்டு போகுதாம்....” கூட நின்ற சாம்பன் சொன்னான்.

“சரி, தீர்மானிச்சிட்டிங்கள். பத்திரமாய்ப் போய்ட்டு வாங்கோ...” வீட்டுக்காரர் ஆசீர்வதிப்பது போலச் சொன்னார்.

அவன் சற்றுத் தயங்கினான். அவர் புரிந்து கொண்டவராக மேலே தொடர்ந்தார்.

“... எங்களைப் பற்றி யோசியாதையுங்கோ. என்ன நடந்தாலும் இங்கயிருந்து ஏற்றுக் கொள்ளுறதெண்டு தீர்மானிச்சிட்டம்...”

அந்த உறுதி அவனுக்கு வியப்பை அளித்தது.

“... தம்பி, முந்தி உமக்குச் சொன்னது போலை, எனக்கு வேற வழியில்லை.... இது, என்ற சொந்த சம்பாத்தியத்திலை - நான்

விளிம்பில் உலாவுதல்

உழைச்சு உழைச்சு - மாதச் சம்பளக்காரன் நான் - வாங்கின வீடு. இதை விட்டிட்டுப் போக என்னாலை முடியாது. இனி விட்டிட்டுப் போய்ந்தான். அங்க என்ன செய்ய ஏலும்? இந்த உத்தியோக மில்லையெண்டா எங்களை நாடும் மதியாது.... கொத்தித் தின்னுறதுக்கு ஊரிலை நிலவுலம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை....”

அவர் சொன்னதிலுள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து தன் சமூகத்திற்காக இரக்கப்பட்டவனாயும், அவர் உறுதியை மாற்ற முடியாதென்பதை அறிந்தவனாயும் அவன் சொன்னான்.

“என்னதானிருந்தாலும் இந்த நிலைமையிலை உங்களை விட்டிட்டுப் போக எங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாய்த் தானிருக்கு....”

“அதை யோசியாதையும், எங்களைப்போல இல்லை, நீங்கள்.... எங்களுக்கு எது நடந்தாலும் யோசிக்க ஒருத்தரும் இல்லை. எங்கட குடும்பத்திலை நாலு பேர். நாலுபேரும் இங்கேயே இருக்கிறம் எது விதி வந்தாலும் எங்களுக்கு ஒண்டாத்தான் வரும். ஆனா உங்களுக்கு ஊரிலை அப்பா அம்மா நானும் பொழுதும் இதே கவலையாய்த் தானிருப்பினம்... அவயவளின்ற நிம்மதிக்காக ஆவது நீங்கள் போகத்தான் வேணும்....”

அந்த மனிதரில் பாசம் மிக்கவனாய் திரும்பும்போது அவன் சொன்னான் :

“எதுக்கும் உங்கட தீர்மானத்தை இன்னொரு தரம் திரும்ப யோசிச்சுப் பாருங்கோ. உங்கட மனதைக் குழப்புறதாகத் தயவுசெய்து நினைக்க வேண்டாம்....”

4

குளியலறையிலிருந்து வந்தபோது நாலேகால் ஆகியிருந்தது. சாம்பன் ஜெந்தரைக்கு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான்.

“நீர் பாத்ரமுக்குப் போயிட்டு வாரும்...” என்று வேணியிடம் சொல்லிவிட்டு, மளமளவன்று மீதமிருந்த சாமான்கள் ஒதுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

வழக்கமான ஐந்தேமுக்கால் ‘யாழ்தேவி’ கொஞ்ச நாட்கள் ஓடாமல் நின்றுவிட்டு இப்போது இரண்டு நாட்களாகத்தான் ஆறேமுக்காலுக்கு ஒடத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆறு மணிக்கு கோட்டை ஸ்ரேஷனில் நிற்க வேண்டுமென்றால் இங்கிருந்து ஐந்தரைக்காவது வெளிக்கிட்டாக வேண்டும். ஊரடங்குச் சட்டம் ஐந்து மணிவரைதான் என்பதால் ஐந்தரைக்கு வருவதில் சாம்பனுக்குக் கரைச்சல் இராது. வீடு பக்கத்தில்தான்.

சாம்பன் இருக்கிற வீட்டுக்காரரும் இங்கேயே நின்று பார்க்கப் போவதாகத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் சொந்த வீடு. இனி என்ன யோசிக்கிறாரோ? குஞ்ச குருமனாக நாலைந்து பிள்ளைகள்... அவனுக்குப் பாவமாயிருந்தது.

‘ஆருக்கு ஆர் அநுதாபப்பட முடியும்? பட்டுத்தான் என்ன செய்ய முடியும்?’ என்று மனதை ஆற்றிப் பார்த்தான்.

வேணி திரும்பி வந்தபோது உடுப்புப் போட ஆயத்தமா யிருந்தான். அவன் ஃபிளாஸ்கில் தேநீரை ஊற்றி வைத்துவிட்டு, நேற்று வாங்கி வைத்திருந்த பாணை வெட்டத் தொடங்கினாள். அவளாருகே மெல்லப் போய் நின்று,

“இன்டைக்கு இப்பிடி இந்த ரயிலிலை போறது உமக்குப் பயமில்லையே?... பயமாயிருந்தா, இப்ப எண்டாலும் சொல்லும் - இந்த யோசனையை விட்டிட்டு அகதி முகாமிலை போய் நின்டு, பிளேனுக்குத் தெண்டிக்கப் பாப்பம்...” என்றான்.

“இப்பிடி நெடுக யோசிச்சு மனங்குழம்பாமல், எடுத்த முடிவுப்படி வெளிக்கிடுவம், எது நடந்தாலும் இரண்டு பேருக்கும் ஒண்டாய்த்தானே நடக்கும்?”

அவள் குரவில் தொனித்த உறுதி அவனுக்குத் திருப்பியாயிருந்தது.

வெளிக்கிட்டு முடிந்ததும், யன்னல்களைக்கப் பூட்டிவிட்டு எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று சுற்றிப் பார்த்தான். வெளியே வந்தபோதுதான் விராந்தையிலிருந்த மீன் தொட்டியும் பூச்சட்டிகளுங்கண்ணிற்பட்டன.

காசித்தும்பைச் செடிகளிரண்டிலும் இப்போதுதான் மொட்டுக் கட்டியிருக்கிறது. சட்டியில்வைத்து, தண்ணீரும் உரமுமாய் ஊட்டிக் காத்ததற்கு, இந்த மொட்டுதான் - கணுக்களில் திரண்டு, குருத்தல்ல என்று அடையாளம் காட்டுகிற மொட்டுக்கள்தான் வரவு. இது மோஸ் நிறக் காசித்தும்பை, அடுக்கு இதழ், மோசாப்பு மாதிரி இருக்குமென்று சொன்னார்கள். வேணி, வலு ஆவலாக இது பூக்கப்போகும் நாளைப் பார்த்திருந்தாள். இப்போது பூக்கும் நேரத்தில் அதை விட்டுப்போக வேண்டி வந்துவிட்டது. திரும்பி வரும்போது - வந்தால் - கருகித்தான் போயிருக்கும் - அதோடு இந்தப் பெயர் தெரியாத செடியும்.

பாதி முறிந்து, வெய்யிலில் வாடிப்போய் தெருக்கரையில் கிடந்த இதன் முளையை, கந்தோரால் வரும்போது - ஒருநாள் கண்டெடுத்து வந்தான். வெள்ளையும் பச்சையுமான பெரிய இலைகள். நட்டதுதான் தாமதம், கிழமைக்கு ஒரு இலையாய் ஏறிந்து எழும்பிவிட்டது.

மீன்தொட்டி கூட வற்றித்தான் விடும். ஒரு கப்பீஸ் குட்டியும் நாலு பிளேட்டஸூமாக ஐந்து மீன்கள். கடந்த ஐந்து மாதமாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்து வருகிற மீன்கள். இந்த கப்பீஸ் குட்டி இங்கேயே இந்த வீட்டில்தான் - பிறந்தது. இதன் தாய், ஒரு நாள் - ஒரே நாளில் - மளமளவென்று போட்ட பதினெட்டுக் குட்டிகளில் மிஞ்சி வாழ்கிற குட்டி அது. இந்த ஐந்து மாதமும் தாண்டிவிட்டது. இனி, தப்புகிற பருவம். வால், வர்ணங்களாக மினுங்கத் தொடங்கிவிட்டது. கப்பீஸில் வால்தான் அழகு - அதிலும் ஆண்மீன் - மயில் தோகையாய் மின்னுகிற வால்.

பிளேட்டஸ் அப்படியில்லை. முருக்கம் பூ நிறத்தில் பாதிவிரல் நீளத்தில் பளபளக்கும். பத்து ஆக இருந்தவை. போன்முறை ஊருக்குப் போய் இரண்டு கிழமை நின்றுவிட்டு வந்தபோது நாலாகி விட்டிருந்தன.

திரும்பி வருகிறபோது - வந்தால் தொட்டியின் தண்ணீரெல்லாம் வற்றி இதுகளெல்லாம் செத்துக் கருவாடாகி - உண்மையான கருவாடாகவே - ஆகியிருக்கும்.

இந்த நேரத்தில் மீனும் பூஞ்செடியும் சாகப்போகிறதுக்காகக் கவலைப்பட்டமுடியாது என்று நன்றாக உணர முடிகிறது, மனிதர்களே ஒன்றும் பத்துமாய் அங்குமிங்கும் அநியரயமாய் வெட்டியும் கட்டும் கொல்லப்படுவதாகச் சேதிகள் காலில் விழும்போது!

பூஞ்செடிகள் மூன்றையும் மழை பெய்கிறபோது பிடிக்கக்கூடிய இடமாக - வெய்யில் கருக்காதபடி - பலகணியில் தோதான் இடம் பார்த்து வைத்தான். பெய்கிற போது நனைந்து கொள்ளட்டும். மீன் தொட்டியை ஸிக்கின் குழாய்க்குக் கீழே வைத்து, தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக விழும்படி குழாயை மெல்ல இளக்கி விட்டான்.

இந்த அவதியில், இவற்றுடன் இவ்வளவு நேரம் மினைக்கெட்டதே பெரிது. கதவுகளிரண்டையும், அவசரமாகப் பூட்டித்தள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். வெளியே எடுத்து வைத்திருந்த அந்தக் காட்போட் பெட்டியையும் சூட்கேஸையும் தூக்கிக் கொண்டு கீழே இறங்கினார்கள்.

6

சாம்பன் வந்து, கீழே வீட்டுக்காரருடன் பேசிக் கொண்டு நின்றான்.

முதலில் இறங்கிய வேணியைக் கண்டதும், வீட்டுக்காரரின் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

“நீர் இதிலை நில்லும்...” என்று வேணியிடம் சொல்லிவிட்டு, சாம்பனைப் பார்த்து,

“... போவமா?” என்றான்.

“ரக்ளிதானே?” என்றார் வீட்டுக்காரர்.

“அது சரியான ஆபத்தெல்லா? ரக்ளிக்காரனை எப்பிடி நம்புறது” என்றார், அவர் மனைவி.

“பஸ்ஸிலைபோறது இன்னும் ஆபத்து. நாங்கள் இரண்டுபேர் ஆம்பிளையள் இருக்கிறந்தானே....” சாம்பன் சொன்னான்.

இவர்கள் வீடிருந்த ஒழுங்கையிலிருந்து தெருவுக்கு வந்தபோது

இன்னும் தெரு விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. முடக்கில் இரண்டு ஆழிக்காரர்கள் துவக்குகளுடன் நின்றார்கள். இவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். அப்பாவித் தமிழர்கள் என்பது பட்டிருக்கும். நெருங்கித் தாண்டியபோது, உயரமாய் முறுக்கு மீசையுடன் நின்றவன் இவனைப் பார்த்து மெல்லப் புன்னகை செய்தான். நேற்றுப் பகல் இதே இடத்தில் நின்ற ஸென்ட்டா. இரண்டு மூன்று தடவை ஆளை ஆள் பார்த்திருந்தார்கள். பதிலுக்குப் புன்னகைத்தான்.

“இந்த ஆனும் சிங்கள ஆள்தானே!” என்ற எண்ணம் வந்தபோது,

“என்ன, கூட்டாளியா...” என்று சாம்பன் சிரித்தான்.

ஐம்பது யார் தள்ளி, தபாற் கந்தோரடியில் இன்னும் இரண்டு ஆழிக்காரர்கள் இதேபோல நின்றார்கள். இந்த இடத்தில் தமிழர் வீடுகள் அதிகம்.

வழக்கமாக ரக்ளிகள் நிற்கும் இடத்தில் ஒன்றையும் காணவில்லை.

“தியேட்டருக்கு முன்னாலை பாப்பம்...” என்றான்.

பேப்பர் கடையிலிருந்தும், பால் வாங்கிக் கெரண்டும் போன ஒன்றிரண்டு பேர், இவர்களை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு போனார்கள்.

“இவங்கள், எங்களைப் பார்க்கிற மாதிரியைப் பாரடா...?” என்றான்.

“இப்ப கொஞ்ச நாளா இப்பிடித்தான் பார்க்கிறார்கள். வேடிக்கை பார்க்கிறவை, நக்கலாப் பார்க்கிறவை, அநுதாபத்தோட பார்க்கிறவை, துணிஞ்ச தெருவிலை போறாங்களே எண்டு ஆச்சரியத்தோட பார்க்கிறவை - எல்லாரும் இருக்கினம்...”

தியேட்டருக்கு முன்னால் ஒரு ரக்ளிதான் நின்றது. தூரத்திலிருந்து நோட்டம் விட்டபோதே, ட்ரைவர் திருப்பியளிப்பவனாக இவர்கள் விரும்பியதுபோல் வயதானவனாக, அமைதியானவனாகத் தெரியவில்லை.

‘முரடன்’ போலத்தான் இருந்தான்.

“வேற வழியில்லை...” அவனிடம் போனார்கள்.

காவி வீதியில் ரக்ளி ஏறியபோது - மற்ற எல்லாத் தமிழ்க் கடைகளையும் போலவே - எதிரே ‘வேல்முருகன் கஃபே’ பூட்டிக் கிடந்தது.

போன செவ்வாய்க் கிழமை, இந்த இடத்தில் தான் இந்தக் கலம்பகச் சேதி முதலில் காதில் விழுந்தது.

நிச்சிந்தையாய் புத்தகக் கடைக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பிய போது பிரேமராஜன் எதிர்ப்பட்டான். ஆளைச் சந்தித்து இரண்டு வருடமாவது இருக்கும். ‘வேல் முருகன் கஃபே’ முன்னால் யாருடனோ பேசிக்கொண்டு நின்றவன் இவனைக் கண்டதும் ஒடிவந்து, ஸீரியஸான - மெல்லிய குரலில்; “யாழ்ப்பாணமெல்லாம் பெரிய கலாட்டாவாம் ஜூஸே.... பொலீஸ்காரருக்கும் சனங்களும் சண்டையாம்...” என்றான்.

திடுக்கிட்டுப்போய், “ஏன்? எப்ப? உண்மையா?...” என்றவன், அதே வேகத்தில் தொடர்ந்து, “..., அப்பிடியெண்டா, இனி அது ஒரு கொம்யூனல் ரேன் எடுக்காமலிருக்க வேணுமே!” என்றான்.

“மரக்கற்றையும் ஏரிச்சு, இரண்டு மூண்டு பேரைச் சுட்டும் போட்டாங்களாம்...”

“இது எப்படி நடந்தது?”

“நேற்றும் இண்டுமாம்பநான் இப்பின்னேரம் ஒரு ‘ட்ரங்க்கோல்’ எடுத்தனான் - ஒரு விஷயமாய், அப்பதான் இது தெரிஞ்சுது!”

“உம்மட குடும்பம் எங்கை?”

“யாழ்ப்பாணத்திலைதான்.... உம்மடை?”

“... இங்கதான்! அதுதான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கு...” என்றவன் தொடர்ந்து,

“...ஆ! பயந்து என்ன செய்கிறது! எத்தினை ஆயிரம் குழந்தை, குட்டியள், வயது போன துகள், சுகமில்லாத துகள் எல்லாம் இஞ்ச இருக்கு! நாங்களேன் பயப்படுவானேன்?” என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்துவது போலக் கூறினான்.

இப்படித்தான் அவரும் போன மாதம் சொன்னாள்.

தேர்தல் அமளிகளுடனேயே ஒரு குழப்பத்தைப் பலபேர் எதிர்பார்த்துப் பயந்திருந்தார்கள்.

“வாரும், உம்மையாவது யாழ்ப்பாணத்திலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டு நான் திரும்பி வந்து நிற்கிறன்....” என்றபோது, வேணி மறுத்து விட்டாள்.

“உப்பிடிப் பயந்து என்ன செய்கிறது! கொழும்பிலை எத்தினை ஆயிரந் தமிழர் இருக்கினம்.... எல்லாருக்கும் வாற விதிதானே எங்களுக்கும்!”

அந்தக் குழப்பம் இப்போது ஒரு மாதம் பிந்தித் தொடங்கியிருக்கிறது போலத் தெரிகிறது. கொழும்பிலை இருக்கிற, எத்தினை ஆயிரந் தமிழருக்கு மட்டுமன்றி இலங்கையிலே இருக்கிற எல்லாத் தமிழர்களுக்குமே அமைதி போய் விடலாம்...

இந்த நேரம் பார்த்து - கையில் அரும் பொட்டாகக் கிடந்த காசில் - பதினைந்து ரூபாய்க்குப் புத்தகம் வாங்கியிருக்கக் கூடாது என்று பட்டது.

“பாத்தீரா? பீற்றேஸ் கொவில் அகதிமுகாம்...” - சாம்பன், தன் மனைவிக்குக் காட்டினான்,

அது தாண்டுவதற்குள் கதிரேசன் கோவில் முகாம் வந்து விட்டது.

“இப்ப எல்லாமாக எத்தனை முகாம்கள் இருக்கு?” வேணி கேட்டாள்.

“நாலு....” என்றான் இவன்.

“..... முதல் தொடங்கியது ஹின்டுக் கொவில். பிறகு கதிரேசன் கோயில் பிறகு கதிரேசன் மண்டபம். கடைசியா பீற்றேஸ் கொவில்.”

“எல்லாத்திலையுமா சேர்த்து ஐயாயிரத்துக்கு மேலை அகதியள் இருக்கின்மாம்” என்றான் சாம்பன்.

கோயிலைத் தாண்டும்போது. வேணியும் சாம்பனின் மனைவியும் குனிந்து கும்பிட்டார்கள்.

கதைப் பராக்கில், ட்ரைவரைக் கவனிப்பதை விட்டு விடக்கூடாது என்று தனக்குள் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“இத்தனைபேரையும் கப்பலிலைதானே யாழ்ப்பானை அனுப்பப் போகினம்?....” என்று சாம்பனின் மனைவி கேட்டாள்.

“பிளேனிலையும் போயினம்....”

இன்னும் ஆக்கள் வந்தபடிதான் இருக்கு... பீற்றேஸ் கொவில் நிரம்பினா, அடுத்த முகாம் திறக்க ஆயத்தமாயிருக்கினம்....

பெண்களின் பதட்டம் குறைந்திருப்பது போலப் பட்டது. சாம்பனின் மனைவியும் வேணியும் பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

“நீங்கள் ஏன் அகதி முகாமுக்குப் போக வேணும்?” என்று அன்றைக்குக் கேட்டவன், அந்த நாயக்க, ஒரு சிரிப்புடன் கேட்டான்.

திங்கட்கிழமை பகல் கந்தோருக்குப் போனபோதே அந்த வித்தியாசம் - மனதிற்பட்டது. பிரதமரின் பேச்சை வெள்ளி இரவு நேடியோவில் கேட்டபோது ஏற்பட்ட பய உணர்வு இப்போதும் வந்தது போல - கோபாளின் மேசையை சுற்றி எட்டுப்பத்துப்பேர், மதநுவரவின் மேசையைச் சுற்றி மீதிப்பேர் என்று நின்றார்கள்; இவனை ஒருவரும் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. சிங்கள நன்பர்கள் எல்லாரும் தலையைக் கண்டதும் ஓடிவந்து விசாரிப்பார்கள் என்ற யோசித்திருந்தான். ஆனால், அவர்கள் எல்லோரும் மதநுவரவின் மேசையைச் சுற்றி நின்றபடி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்டபிறகும் கூட வெகு சாதாரணமாய்க் கதையைத் தொடர்ந்தார்கள். அப்போதுதான் அது - அந்த ஏமாற்றம், வெறுமை, பயம் - மனதில் உறைத்தது.

மணி பத்தாயிருந்தாலும்கூட ரெஜிஸ்டர் மூடப்படாமல் இருந்தது. எட்டு மணி போட்டு கையெழுத்து வைத்தான். வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டபோதே ஒன்பதரை - வழக்கமான நேரத்திலும் இரண்டு மணி தியாலம் பின்தி, தொடர்ச்சியாய் முப்பத்தாறு மணி நேரம் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலிலிருந்து முடிந்து மூன்று மணித்தியாலங்கூட ஆவதற்குள் வெளியே புறப்படுவது முட்டாள்தனம் - அதிலும் தமிழர்கள் ஆபத்தை எதிர்நோக்குகையில்; வேண்டுமென்றே பிந்திப் புறப்பட்டான்.

கோபாலின் மேசையடிக்குப் போன போது “கப்பல் போகுதாம்... போகேல்லையே?” என்றான் சிவஞானம். “பகிடி விடாதையுங்கோ... உண்மையாகக் கப்பலிலைதான் போகப்போறம் எல்லாரும்...”

“பகிடி இல்லை, உண்மையாத்தான்” என்றான் கந்தசாமி. அது செய்தியாகத் தானிருந்தது.

“மூண்டு கப்பல் ஒழுங்கு படுத்தியிருக்காம்....”

“ஹிண்டுக் கொலிஜ், மிஷன் ஹோல் - இரண்டிடத்திலையும் முகாம் திறந்து ஆயிரம் பேருக்கு மேலை வந்திருக்கினமாம்...”

சேதிகள் தொடர்ந்தன.

இவ்வளவும் எப்போ நடந்தன? இவர்கள் எப்படி அமிந்தார்கள்? உலகம் தன்னைத் தனியே விட்டு முன்னே போய்விட்டதைப் போல உணர்ந்தான்.

முழு விபரமுங் கேட்டறியப் பதினெந்து நிமிஷமானது.

நுகேகொடை, கிரில்ப்பனை, இரத்மலானை போன்ற இடங்களிலிருந்து நேற்றைக்கே ஆயிக்காரர் ஆட்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து காம்ப்பில் விட்டு விட்டார்களாம்.

“இன்னும் சனம் வந்தபடி இருக்கு...” என்றான் சிவஞானம்.

“அடுத்தது வெள்ளவத்தைத்தான்....” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சாம்பன். கலவரம் கலந்த சிரிப்பு.

மதநுவரவின் மேசையைக் காட்டி அவன் கேட்டான்.

சாந்தன்

“இவர்களோருதரும் வந்து உங்களை ஓண்டுங் கேக்கேல்லையே?”

“ம... ஹம்!”

“ஓருத்தரையும்?”

“இல்லை....”

“இருக்கிறீங்களா - செத்திங்களா? ஆராவது அடிக்க வந்தாங்களா? வீட்டுக்குக் கல்லெறிஞ்சாங்களா? - பயப்படுறீங்களா - எண்டு கூட...”

- ரக்ளி திடீரென்று வேகக் குறைவது போவிருந்தது. திடுக்கிட்டு உஷாராானாள்.

9

பம்பலப்பிடிடி சந்தி வந்து கொண்டிருந்தது. சாம்பனைப் பார்த்தான். அவன் நேரே பார்த்துக் கொண்டிராமல், அரைவாசி திரும்பி, ட்ரைவரும் பின் ஸீற்றில் உள்ளவர்களும் தன் பார்வையில் விழக்கூடிய விதமாக ஒரு கோணத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். சாம்பன் கவனமாகத்தானிருந்தான்.

ரக்ளியில் தான் ஸ்ரேசனுக்குப் போவது என்று தீர்மானித்த போதே, ஒரு ஆள் ட்ரைவருக்குப் பக்கத்திலும் மற்றவன் நேரே பின்னாலும் எச்சரிக்கையாய் இருந்து கொள்ள வேண்டுமென்று யோசித்திருந்தார்கள். ரக்ளியில் ஏறி முதலில் சாம்பன் வீட்டுக்குப் போய் அவன் மனைவியையும் பிறகு வந்து வேணியையும் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்ட போது அது சரியாயிருந்தது.

‘என்ன?’ என்பதாகப் புருவத்தை நெறித்தான். ‘ஓன்றுமில்லை’ என்று சாம்பன் சமிக்கனு காட்டினான். பெண்களிருவரும் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெரு அமைதியாய்க் கிடந்தது. அசாதாரணமான அமைதி சந்தியில் சிக்னல் விளக்குகள் ஏரியாமல் நின்றன.

இந்த இடத்தில் நின்று இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு ஏறிய கூட்டந்தான் அன்று ஓஃபீஸாக்குப் போன்போது பதட்டத்தைத்

விளிம்பில் உலாவுதல்

தந்தது. கொழும்பில் வாழ்ந்த இந்தப் பத்து வருடத்திலும் இப்படி ஒரு கூட்டத்தை இந்த இடத்தில் அந்த நேரத்தில் பார்த்தது அதுதான் முதல் தடவை. ஆனால் அது கந்தோருக்குப் போகிற சனந்தான். பஸ்கள் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தன.

அந்த நெரிசலில் நிற்கவே பயமாயிருந்தது. தப்பித் தவறி யாருடனாவது மோதிக் கொண்டால் மிதித்துக் கொண்டால், இதுதான் சாட்டென்று பஸ்ஸாக்குள்ளேயே வைத்து மொங்கிலிடக் கூடும் என்று பட்டது. முச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு பத்திரமாக நின்றான். தமிழ் முகங்களாக அல்லது தெரிந்த முகங்களாகத் தன்னும் ஒன்றையும் காணவில்லை.

பஸ் தும்முல்லை சந்தியில் பென்னாம் பெரிய வெள்ளைப் புத்தர் சிலையைத் தாண்டியபோது சிலபேர் பயபக்தியாக எழும்பி விட்டுக் குந்தினார்கள்.

அன்றைக்குக் கந்தோரும் வழமைக்கு மாறாகத்தானிருந்தது. பதினேனாரு மணிக்குப் பிறகு கோபாவின் மேசையைச் சுற்றி நின்ற எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போக வெளிக்கிட்டபோது, “நாளைக்கு என்ன மாதிரி?” என்று கேட்டான் சத்தியசீலன்.

“நினைவுமையைப் பொறுத்து வருவதம்...”

“இருக்கிறமோ, சாகிறமோ...?”

அப்போதுதான் அந்த நாயக்க வந்தான். “என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?”

இந்தக் கேள்வியே சரியில்லை....

“எப்படி, உங்கள் பக்கம்?” - சாம்பன் அந்த நாயக்காவைக் கேட்டான் :

“எங்கள் பக்கம் ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் தமிழர்களைப் பத்திர மாகக் காப்பாற்றுவோம். ஒருத்தருக்கும் ஒரு அடிக்கடி விழாது! ஆனால் எல்லோரும் பயந்து போய்விட்டார்கள்....” அந்த நாயக்க சிரித்தான்.

அவனிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதற்காக சாம்பன் வருந்துவது போலத் தெரிந்தது.

அந்த நாயக்க, இவனிடந் திரும்பிக் கேட்டான் :

“என்ன கிருஷ்ணன்? பேசாமலிருக்கிறாய்...”

“ஓன் ருமில்லை...”

“இன் ருதான் சவ அடக்கம்...” அந்த நாயக்க சொன்னான்...

“யாருடையது?”

“யாழ்ப்பாணத்தில் கொல்லப்பட்ட சிங்கள் ஆளுடையது.”

“அங்கே யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களவர் ஒருவரும் கொல்லப்பட வில்லை. தமிழர்தான் செத்தார்களாம்.”

“பொய் சொல்ல வேணாம்...” அந்த நாயக்க அரைருறைத் தமிழில் உறுக்கிச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு பழையபடி இங்கிலீவில் சொன்னான்.

“.... எங்களுக்கு எல்லாந் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டோம். உங்களைப் பாதுகாப்போம்.”

“வீண் வதந்திகளைத் தயவு செய்து நம்ப வேண்டாம்.”

“நீங்கள் ஏன் தனிநாடு கேட்கிறீர்கள்?”

“.... அது வேறு கதை... தனி நாடு கேட்டதற்கும் இந்தக் கலவரங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட கோளாறு இனக்கலவரமாகி இந்தளவுக்கு வந்திருக்கிறது... முன்பு போதனியாவிலோ, புத்தளத்திலோ நடந்த கலவரங்களைப் போலத்தான் இதுவும்...”

10

‘ரக்ளி’ சட்டென்று நின்றது; கிருஷ்ணன் திடுக்கிட்டான். இதயம் படபடத்தது. வயிற்றுக்குள் புகைந்து முஞ்சீற்றில் கையை வைத்து உவ்வாரானான்.

“என்ன து?”

சாம்பன் முற்றாக ட்ரைவர் பக்கந் திரும்பினான்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“டிக்கி மூடி கழன்றுவிட்டது மாத்தயா...” ட்ரைவர் இறங்கினான், சாம்பனுங் கதவைத் திறந்தான்.

“நீ இறங்காமல் இருந்து கொள்...”

தலையைத் திருப்பிக் கண்ணாடிக்குள்ளாய்ப் பார்த்தபடி, “உன்னையாய்த் தான் டிக்கி கழன்டிருக்கு, பயப்படாதெயுங்கோ...” என்றான் கிருஷ்ணன். பெண்கள் பெருமுச்சு விட்டார்கள்.

சாம்பன் கதவருகில் வந்து, “டிக்கிதான்..” என்றபோதே டக்கு டக்கென்று திருப்பித் திருப்பி டிக்கிக் கதவை அடிக்குஞ் சப்தம் கேட்டது.

பிறகு ட்ரைவர் வந்தான்.

“இப்பசரி”

பெரிதாகப் பெருமுச்சு வந்தது.

கொஞ்சத் தூரம் போனதும்,

“இந்த ஆள் ‘ஐயா’ என்டதைக் கவனிச்சியா?” - என்று கிருஷ்ணன் கேட்டான்.

“எப்ப?” சாம்பனுக்குப் புரியவில்லை.

“டிக்கி மூடி கழன்டு போச்சு, ஐயா! எண்டானே....”

“நான் கவனிக்கேல்லை...”

“இந்த நேரத்திலும் இப்பிடிச் சொன்னது, எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருக்கு.... வாய்ப்பழக்கமாயிருக்கும்....” சாம்பனும் பெண்களும் மெல்லச் சிரித்தார்கள்.

சேமிப்பு வங்கி, பிரிட்டஷ் கெளன்ஸில், ஒப்ரோாய் - என்று ஒவ்வொன்றாகப் பின்னால் ஓடின... அந்த வங்கியில் கிருஷ்ணனுக்குக் கணக்கு இருந்தது. பிரிட்டிஷ் கெளன்ஸில் வைப்பரரியில் அவன் மெம்பர் - நல்ல காலமாக இப்போது புத்தகம் ஒன்றும் இரவல் வாங்கியிருக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து நண்பரொருவர் வந்து நின்ற போதுதான், ஒப்ரோாய்க்குள் முதன் முதலில் போகச் சந்தர்ப்பங் கிட்டிற்று. அன்பிற்குரிய அந்த நண்பரின் நினைவும், அந்த

மாளிகையின் நினைவும் ஒன்றாகி விட்டிருந்தன - அவரை நினைத்தால் அதுவும், அதை நினைத்தால் அவரும் நினைவுக்கு வருகிற மாதிரி.

கோல்ளேஸின் குளிர்காற்று முகத்திலிடித்தது. துறைமுகப் பக்கமாக நாலைந்து கப்பல்கள் தெரிந்ன. கடல் அமைதியாய் விரிந்து சிடந்தது. “உந்தக் கப்பல்களிலைதான் எங்கட ஆக்களை அனுப்புவினமோ?” என்றான் சாம்பன்.

“இருக்கும்....”

‘சிவிங்கோ’ உச்சி, ஆகாசக்கடை, பாரானுமன்றக் கட்டிடம். செக்ரடேரியட்ட.... ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தொடர்பிருந்தது. ஒவ்வொரு நினைவிருந்தது..

இனிமேல் வாழ்க்கையில் இவற்றைக் காணுகிற சந்தர்ப்பமே இல்லாமற் போகலாம்...

11

ரக்ளியிலிருந்து இறங்கியபோது, ஒரு கண்டத்திலிருந்து தப்பிய உணர்வு உண்டாயிற்று - நல்ல காலமாக ரக்ளிக்காரன் எங்கும் கடத்திக் கொண்டு போய்விடவில்லை.

இறங்கி, பின்புறமாகச் சுற்றிக்கொண்டு மற்றப்பக்கம் வந்தபோதுதான், குட்கேஸை மடியில் வைத்துக் கொண்டு வேணி இறங்க முடியாமல் தத்தளிப்பதைக் கண்டான். சாம்பனின் மனைவி இறங்கி விட்டிருந்தாள். கையையுன்றி உள்ளே குனிந்து குட்கேஸை எடுத்தபோது, “ஐயோ...” என்று குழினான்.

முன் கதவைச் சாம்பன் சாத்தியிருக்க வேண்டும். இடதுகைச் சின்னி விரல் அறுந்து விழுந்தது போல வலித்தது. கதவைத் திறந்து கையை எடுத்தபோது, விரல் நுனி சப்பளிந்து போய் இரத்தம் வடிந்தது.

“ஐயோ...” என்றான் சாம்பனும், பதறிப் போய்.

“.... ஸொறி, ஸொறி.... நான் கவனிக்கேல்லை.”

விளிம்பில் உலாவுதல்

“விரலைச் சூப்புங்கோ...” என்றாள் சாம்பனின் மனைவி.

வேணி ஓடிவந்து கையைத் தூக்கி விரலை வருடினாள். தெறிப்பது போல வலித்தது. டிக்கி மூடியோடு போராடிக் கொண்டிருந்த ட்ரைவரும் ஓடி வந்தான்.

“என்ன மாத்தயா?....” என்றவன், “.... அணே” என்றான்.

தனது ஜேட் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்த லேஞ்சியை எடுத்து இரண்டாகக் கிழித்துக் கொண்டு, மூன்று நிரை தெருக்களையுந்தாண்டி, முன்னால் தெரிந்த கடைகளை நோக்கி ஓடினான்.

சூப்பச் சூப்ப இரத்தம் வாய்புளித்தது, கிருஷ்ண னுக்கு. அவன் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்த கைக்குட்டையை இழுத்து, காயத்தின் மேல் பொத்தினாள் வேணி.

ட்ரைவர் திரும்பி வந்தபோது, கிழித்தபாதி லேஞ்சி தண்ணீரில் நனைத்திருந்தது. கையைப் பிடித்திழுத்து, கைக்குட்டையை எடுத்துவிட்டு, அந்த ஈரத் துணியை இறுகச் சுற்றினான். குளிர்ச்சியில் வரி குறைந்தது.

“இனி இரத்தம் நின்டிடும்...” என்றான் ட்ரைவர் சுற்றி முடித்ததும்.

“.... பயப்படாதெயுங்க மாத்தயா. சின்னாக் காயந்தான்...” அவன் புன்னகைத்தான்.

இருபது ரூபாய் கேட்டான். ஆளுக்குப் பத்தாய் அவனும் சாம்பனும் கொடுத்தார்கள். ஏதோ நினைத்தவனாய் உடனேயே பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு, இன்னொரு ஐந்து ரூபாயையும் எடுத்தான் கிருஷ்ணன். ‘வேண்டாம் மாத்தயா, கூடுதலாக வாங்கிறது சரியில்லை...’ - அந்த மனிதன் கதவைத் திறந்து தன் ஸீந்றில் குந்தினான். “நான் போறன்... பத்திரமாய்ப் போய்வாங்கோ...”

“வாருமன்...” என்று வேணி கூப்பிடும் வரையில், அந்த ரக்ளி போன திசையைப் பார்த்தவாறு நின்றான் கிருஷ்ணன். “ஓரு உண்மையான மனுசன்!” என்றான் சாம்பன் நெகிழ்ந்து போய்.

போய் ரிக்கற் கிழுவில் நின்றார்கள்.

திரும்பிப் போய் அகதிமுகாமில் நின்று, கப்பலில் அல்லது பிளேனில் போகலாமா என்ற எண்ணம் திரும்பவும் ஒரு கணம் வந்தது. வேணியைப் பார்த்தான். அவள் எல்லாவற்றையும் இவன் கையில் ஒப்படைத்துவிட்ட நிம்மதியோடு - எது நடந்தாலும் இருவருக்குந்தானே என்ற நிதானமிருக்கலாம் - சாம்பனின் மனைவி சொன்ன எதையோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். என்றாலும் முகம் மாறித்தானிருந்தது. உள்ளுறைந்த பயத்தின் வெளிப்பாடான் வெளிறல் - சாம்பனின் முகமும் அவன் மனைவியின் முகமுங்கூட அப்படித்தானிருந்தன. தன் முகமும் அப்படித்தானிருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டான்.

அரைவாசியில் மனதைக் குழப்பி, முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்கக்கூடாது என்று பட்டது. வருவது வரட்டும் என்று வந்தாயிற்று - இரண்டு மூன்று நாட்களாக யோசித்து யோசித்து எடுத்த முடிவு, இனி குழப்ப வேண்டாம்.

இருந்திருந்துவிட்டு நினைக்கும்போது இதெல்லாம் - இந்த ஐந்தாறு நாட்களாக நடப்பதெல்லாம் - ஏதோ திடீரென வந்து கவிந்த இருள் போல உணர முடிகிறது. தார்ஸி வித்தாக்சியின், 'எமர்ஜென்ஸி-58' என்ற புத்தகத்தைப் படித்தபோது, கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூடப் பயமாயிருந்த விஷயங்களை எல்லாம் இப்போது தன்னைச் சுற்றி உண்மையாகவே, மீண்டும் - இடையில் ஒரு இருபது வருடம் - நடக்கின்றது என்பதை நம்ப முடியாமலிருந்தது.

கிருஷ்ணன் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான். ஆறேகால், ரயில் இன்னமும் மேடைக்கு வரவில்லை. ஸ்ரேசன் வழமை போல இருப்பதாகத்தான் பட்டது - அதிகரிக்கப்பட்டிருந்த காவலைத் தவிர.

ரிக்கற்றுகளை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போன்போது யாழ்ப்பாண ரயிலுக்கு எதிர்பார்த்ததிலும் அதிகமான கும்பல் நிற்பதை உணர முடிந்தது. வழக்கமான பயணத்தின்போது ஏரிச்சலையும் பயத்தையும் தந்திருக்கக் கூடிய இந்த நெரிசல், இன்றைக்கு ஒரு ஆறுதலாயிருந்தது.

“இவ்வளவு கிறவுட் இருக்குமென்டு நான் நினைக்கேல்லை...”
என்று சாம்பன் வியப்புடன் சொன்னான்.

“ஹலோ... கிருஷ்ணன்...” - யாரோ முதுகில் தட்டினார்கள்.
திரும்பிப் பார்த்தான். ஜெயதேவன்.

“ஹலோ....” என்றான், பதிலுக்கு. “.... என்ன பயணமா?....”

“ம!....” என்று சொல்லி ஜெயதேவன் சிரித்தான்.

“.... கப்பலிலை சந்திப்பம் எண்டு அண்டைக்குச் சொல்லிப் போட்டுப் போனன்.... இண்டைக்கு ரயிலிலை சந்திக்கிறம்...”
கிருஷ்ணனும் சிரித்தான் கசந்து.

“ஃபமிலி.”

“அந்தா, அதிலை நிக்கினம்... நான் உங்களைக் கண்டிட்டுத்தான் வந்தனான். போய், அவயளை இதிலை கூட்டிக்கொண்டு வரட்டா... எல்லோரும் ஒண்டாயிருந்து ஆளுக்காள் துணையாய்ப் போயிடலாம்...”

“ஓமோம். அதுதான் நல்லது...”

“இவர், உன்ற ஃபிரண்டா?....”

“கிளாஸ்மேற்.... கனகாலம் - ஒண்டாய்ப் படிச்சவர். இப்ப, இங்கதான் வேலை செய்யிறார்....”

13

ஜெயதேவனை முந்தநாளும் - செவ்வாய்க்கிழமை, கலம்பகந் தொடங்கிய பிறகு கந்தோருக்குப் போன இரண்டாவது நாள் - சந்தித்திருந்தான், பஸ்லேஹாலற்றுக்கு வந்தபோது வழமையான கிழுவில் கால்வாசிகூட இல்லை.

“இவையள் பாவம் - பயந்து பொட்டுக்கூட வைக்காமல் போகினம்...” - வெறு நெற்றியும் பயக்களை படர்ந்த முகமுமாய முன்னால் நின்ற இரு பெண்களையும் காட்டிச் சொன்னான் ஜெயதேவன். தமிழ்ப் பெண்கள்.

“இன்டைக்கு வேலைக்குப் போகாமல் நின்டா என்ன குறைஞ்சு போகும்?” என்று கிருஷ்ணன் தொடர்ந்து, “பாவம், என்ன நிர்ப்பந்தமோ?” என்றான்.

“அங்கை பார்த்தீரா?...” - எதிர்ச்சாரியில் ஒரு கடையின் கதவெல்லாம் எரிந்து கிடந்தது.

சனிக்கிழமை மத்தியானம் ஊரடங்குச் சட்டம் அறிவிக்கப் பட்டவுடன் அலைமோதிய சனத்திரளில் முண்டியடித்து அவனும் அக்கடையில் சாமான் வாங்கியிருந்தான்.

“எப்ப நடந்தது?”

“முந்தாநாளாம்!”

“முந்தாநாளா?... ஊரடங்குச் சட்டம்?” - ஜெயதேவன் சிரித்தான். ஆற்றாமையுடன் பயமும் அதில் கலந்திருந்தது.

நெற்றையிலும் பார்க்க இன்று கொஞ்சம் உசாராயிருந்தது. இனி எல்லாங்குறைந்து விடுமென்பது போல ஒரு உணர்ச்சி. ஜெயதேவனிடம் சொன்னான்.

“உதல்லாம் சொல்லேலா து” என்றான், அவன்.

கந்தோருக்குப் போனதும் முதல் வேளையாக அத்த நாயக்காவைத் தேடிப் போனான். வழுமையான சிரிப்புடன் வரவேற்றான், அவன். அதைப்பொருட்படுத்தாமல் கிருஷ்ணன் கேட்டான்.

“நேற்றிரவு ரேடியோ கேட்டயா?”

“ஏன்?”

“யாழ்ப்பாணத்துப் பிக்கு என்ன சொன்னார்?”

அத்தநாயக்கா பிறகும் சிரித்தான்....

“ஏன் சிரிக்கிறாய் மச்சான்?” கிருஷ்ணனுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

அத்தநாயக்கா சிரிக்கும்போது விமல் பெரேரா வந்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று அவனுங் கேட்டான்.

“நேற்று இராத்திரி ரேடியோப் பேச்சைக் கேட்கவில்லையோ?”
என்று கிருஷ்ணன் கேட்கிறான்...

நேற்றிரவு அந்த ரேடியோப் பேச்சை - யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த ஒரு சிங்கள மகனுக்கும் எந்தவிதமான சிறு பாதிப்புங்கூட ஏற்படவில்லை என்று ஒரு பெளத்தகுரு சிங்கள மக்களுக்கு உறுதியாய்க் கூறி வதந்திகளை நம்பித் தமிழருக்கு ஹிம்சை செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்ட அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து அவன் நிம்மதி கொண்டிருந்தான்; வதந்திகள் ஒழிந்து உண்மை வெளிக்குமென, ஆனால் இப்போது? “அதை நம்பச் சொல்கிறாயா?”

- அப்படி ஒரு நிம்மதி இருந்துவிட முடியாது என்பது போல் இவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

14

“ஆர்யரயாகப் போகுது.... இன்னுங் கோபால் ஆக்களைக் காணல்லை?...” என்றான் சம்பன்.

“வந்திருப்பாங்கள்... இந்தச் சனத்துக்கை எப்பிடிக் கண்டுபிடிக்கிறது...”

“நான் போய் ஒருக்கா தேடிக்கொண்டு-வரட்டா?...”

“நீ நில்... நான் போயிட்டு வாறன்” கிருஷ்ணன் வேணியிடமும் சொல்விவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

தண்டவாளங்களுக்கு மேலால் மேடைகளைத் தொடுக்கிற பாலத்தில் ஏறினான். பழக்கமான படிகள். கோட்டை அலுவலகத்தில் வேலைசெய்த அந்த மூன்றாண்டு காலமும் அநேகமாகத் தினசரி சந்தித்து வந்த பாலம். ஒவ்வொரு மாலையும் ரயிலைப் பார்த்திருக்கையில் ஏறி நிற்பது இந்தப் பாலத்தில்தான். முழு ஸ்ரேரங்குமே பார்வையில் படும் கூட்டமாய் நெளிகிற மனிதர்கள். உலகத்தின் ஒரு முழுமையான சிறு பின்னம் கீழே இயங்குவதைப் பார்த்திருப்பதில், காத்திருக்கிற அலுப்பே தெரியாது.

சாந்தன்

நாலாம் மேடைக்கு மேலே, பாலம் இறங்கத் தொடங்குகிற இடம். இரண்டு பக்கங்களிலும் படிகள். வலப்பக்க மூலையில் போய் நின்றான். கிராதி விளிம்பில் கைகளைப் பொறுக்க வைத்து, ஒற்றைக் காலைத் தூக்கிக் கம்பியில் ஊன்றி நின்று பார்த்தபோது, இப்போதும் அந்தக் காலந் திரும்பி விட்டாற் போவிருந்தது. இடையில் இத்தனை இடைவெளியா? ஐந்து வருடம் ஓடிவிட்டது என்பதை நம்ப முடியவில்லை.

வழுவழுத்த கைப்பிடிப் பலகையில் வெளிப்பக்க மூலையில் அப்போது ஒரு சிறு ஆணி இருந்தது. பார்க்க முடியாது. ஆனால் கைகளுக்குத் தட்டுப்படும். இப்போதும் - இன்னமும் - அது இருந்தது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் சந்திக்கிற நண்பனை விசாரிப்பது போல அதனை வருடிப் பார்த்தான். அதைக் கடைசித் தடவையாக ஸ்பரிசித்த நாளுக்கும் இன்றைக்குமிடையில் எத்தனை காரியங்கள் நடந்துவிட்டன - கனவுபோல! இந்த ஆணி மட்டும், இந்த அசைகிற உலகில் - அதுவும் வினாடிக்குக் கோடி அசைவுகள் நடக்கிற இந்த ரயில்வே ஸ்ரேசனில் - அந்தப்படியே ஐந்து வருஷம் இருந்திருக்கிறது....

நேரே முன்னால் - கொஞ்சம் பதிவாக - தொங்கிய ஒலிபரப்பி கரகரக்கவும் அவனுக்குக் கோபாவின் ஞாபகம் வந்தது.

இறங்கி, கூட்டத்தைப் பிளந்து நடந்தபோது எதிரே ஒரிடத்தில் ஸோமாஸ் நின்று கொண்டிருந்தார். கூட, பெண்சாதி பிள்ளைகள். கண்டதும், “என்ன கிருஷ்ணன், பயணமா?” என்றார்.

தலையாட்டியபடியே, “நீங்களுமா?...” என்று கேட்டான்.

அவசரத்தில் சுருக்கமாகப் பேச்சை முடித்துவிட்டு நகர்ந்த போதுதான், “நீங்களுமா?” என்று கேட்டிருக்கக் கூடாது என்று பட்டது. ஸோமாஸ், கொஞ்சம் அசாதாரணமான மனிதர் அரசியல் சமூகப் பிரக்ஞாக்கள் உள்ள மனிதர், தேசிய ஒருமைப்பாடு, ஒற்றுமை என்று பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்....

வினிமிப்பில் உலாவதல்

“ரயில் வருகுது...” என்றான் கோபால்.

“நாங்கள் முதல் ஏறி இடம் பிடிக்கிறம், நீங்கள் பிறகு ஆறுதலாக ஏறலாம்...” என்று கிருஷ்ணன் வேணியிடம் சொன்னான்.

“தள்ளி நில் பிள்ளை... சனம் உன்னைக் குழந்தையோட இடிச்சு விழுத்திப் போடும்...” ஜெயதேவனின் தாய் பேரப்பிள்ளையைத் தூக்கி வைத்திருந்த மருமகளைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ரயில் நிற்குமுன்பே தொப்புத் தொப்பென்று ஆட்கள் பாய்ந்தார்கள். இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு நுழைந்தார்கள். கிருஷ்ணனுக்கு முன்னால் இரண்டு ஸீற்றுகள் காவியாகக் கிடந்தன. எதில் குந்தலாம் என்று யோசிப்பதற்கிடையில் ஒரு ஆள் பாய்ந்து முன் ஸீற்றில் இருந்தான். மற்றத்தில் இருக்கப்போன கிருஷ்ணனிடம் அவன் கத்தினான்.

“இவ்வளவும் எங்களுக்கு!” - கைகள் இரண்டு ஸீற்றுகளையும் மறைத்துப் பரந்திருந்தன.

இரண்டு ஸீற்றுகள், ஆறு பேர் இருக்கலாம். கிருஷ்ணனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது.

“ஆருக்கு?”

“எங்களுக்கு!... அங்க வருகினம் ஆக்கள் - என்ற ஃபிரண்டஸ்.” கிருஷ்ணன் ஆளைப் பார்த்தான். இளைஞன், கறுவல், முரட்டுத் தனமாய்த் தெரிந்தான்.

கிருஷ்ணன் கோபாலிடம் சொன்னான்.

“நீ இதிலை இரு... நான் போய்ப் பொம்பிளையைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறன்...”

“வேண்டாம்...” அந்த இளைஞன் கோபாலுவைத் தடுத்தான்.

“இவ்வளவும் எங்களுக்கு!...”

வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு கிருஷ்ணன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

“இல்லை வழக்கமான நாள் எண்டாலும் பரவாயில்லை. இன்னடைக்கு இந்த ரிசவர்வேஷன் விளையாட்டு வேண்டாம். அடி வாங்கி ஒடுக்கிற நாங்கள் எங்களுக்குள்ளை சண்டை பிடியாமல் ஒற்றுமையாகப் போவம்...”

“ஓரு ஸீற்றை - எடுத்துக் கொண்டு மற்றதை விடுமன்?..?” கோபால் கேட்டான்.

“ஏலாது... நாங்களெல்லாரும் ஒண்டாயிருந்து போக இவ்வளவும் வேணும்...” இருக்கப் போன கோபாலை அவன் தடுத்தான்.

கிருஷ்ணனுக்குக் கண்மன் தெரியாமல் வந்தது. அவன் மேல் பாய்ந்தான் - மறித்த கைகளைத் தட்டிவிட்டு.

“தள்ளி இர்றா!” - நசிந்த விரல் தட்டுப்பட்டு லேசாக நொந்தது.

“கிருஷ்ணன், பொறு பொறு...” என்றான் கோபால்.

அதைக் கவனியாமல் கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

“கோபால், நீ போய் அவயளைக் கூட்டிக் கொண்டா....”

இரண்டு வரிசை தள்ளியிருந்த இடத்திலிருந்து ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் ஓடிவந்தார். கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் கையைக் கூப்பிக்கொண்டே,

“தமிழி! சண்டை பிடியாதையுங்கோ ராசா... நாங்கள் நல்லா அனுபவிச்சுப் போட்டு வாறும்... இனியாவது ஒற்றுமையா, நிம்மதியாப் போவம்...” என்றார்.

கிருஷ்ணன் கரைந்து போனான். அவர் எங்கோ இன்னும் தெற்கிலிருந்து வந்தவர் போலப்பட்டார்.

“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ ஜயா, இனிச் சண்டை பிடிக்கேல்லை...”

விளிம்பில் உலாவுதல்

“கதிரமலையானே, பத்திரமாக கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடு. அப்பு...” ஜெயதேவனின் தாய் கைகளை விரித்தாள்.

“கதிரைமலையானும் இங்காலதானே இருக்கிறார்.... இனி நல்லூரானே சன்னதியானே எண்டு கும்பிடுங்கோ...”

“இனித்தான் இருக்குது: பயணம்...”

- மீண்டும் அந்த அறிந்திராப் புதுக்குரல்.

இவ்வளவு அவதிப்பட்டு வெளிக்கிட்டிருக்கத் தேவையில்லை என்றும் கிருஷ்ணனுக்குப் பட்டது.

நந்தி : சமர் / 1981

எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்

சரியாக எட்டேமுக்கால். வழமையான நேரந்தான். பிந்தவில்லை. அவதிப்படாமல் போகலாம் என்று திருப்தியாக இருந்தது. படலையைத் திறந்து சைக்கிளைத் தள்ளியபடி வெளியே வந்தான். பள்ளிச் சந்தடிகள் ஓய்ந்து தெரு அமைதியாக இருந்தது. இளம் வெய்யிலும் காற்றுமாய் இந்தக் காலைப் பொழுது அழகாக இருந்தது. எல்லாக் காலை வேளைகளும் எல்லாக் குழந்தைகளையும் போல அழகானவைதாம் என நினைந்தான். நித்தியின் பாடல் நினைவுக்கு வந்தது.

“இன்றோர் புதிய தினம்....”

படலையைச் சார்த்திக் கொழுவினான். சைக்கிள் சில்லுகளை அழுத்திக் காற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு விரல்களை ஈற்றுக் கடியிலிருந்த துணியில் துடைத்துக் கொண்டான். எதிர்முடக்கில் ஒரு சைக்கிள் வருவது தெரிந்தது. அது போகட்டும் என்று காத்து நின்றான். கிட்ட வந்ததும் தெரிந்தது. அது செல்வநாயகம்.

“நான்தான் முழுவியளம் போலை....” சிரித்தபடி சொன்னார்.

“.... நீ உதுகள் பார்க்காத ஆள்தானே....”

அவனும் சிரித்தபடி பெடலை மிதித்தான்.

வினிம்பில் உலாவுதல்

“சங்கதி தெரியுமே.... அம்மன் கோவிலடியெல்லாம் பெடியன் ஆயத்தமா நிக்கிறாங்கள்....”

“என்னது? இப்ப என்ன?....”

- காலை எடுத்துவிட்டு நின்றான்.

“ஆம் இறங்கப் போகுதெண்டு சனம் பெரிய அவதி.”

இது ஒரு புதுக்கதையாயிருந்தது.

“அப்பிடியிருக்காது... சமாதானப் பேச்செண்டு எங்கும் பெரிய அமளியாயிருக்கு. இது வேறேதோ விஷயமாக்கும்.”

“நம்பாட்டிப் போய்ப் பார்....” செல்வநாயகம் போய்விட்டார்.

அவருக்குப் பதில் சொன்னாலும் மனம் குழம்பிவிட்டது. பிரச்சனை நடந்த நாட்களெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன... அப்படி ஏதும் நடந்தாலும்.... வீட்டை விட்டுப் போகக் கூடாது. என்ன செய்யலாம்? போகிற வழிதானே விசாரிக்கலாம் என்று பட்டது. யோசித்தபடி சைக்கிளை மிதித்தான்.

என்ன வாழ்க்கை இது என்றிருந்தது. - ஒன்றுமே நிச்சயமில்லாமல்! அடுத்த கணத்தில் இது தான் வாழ்க்கை என்றும் இருந்தது.

வாசிகசாலை தாண்டும் வரை ஒன்றும் வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை. மதவடிக்குக் கொஞ்சம் இப்பாவிருந்தே போராளிகள் நின்றார்கள். ஆயுதபாணிகளாய் சனநடமாட்டமும் அசாதாரணமாய்த் தெரிந்தது. என்னவாயிருக்கும்? எப்படி அறியலாம்? அம்மன் கோவிலடியில். தெருவில் பெரிய கும்பல் நின்றது. அதிலும் கோவில் முகப்பு வயல்களிலும் கூடப் போராளிகள் எதையோ எதற்கோ - காத்து நிற்கிற மாதிரி.

கும்பலில் நின்றவர்கள் ஆளுக்கொன்று சொன்னார்கள். குழப்பம் கூடிவிட்டமாதிரி இருந்தது. ஆம் இறங்கப் போகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டும் வேடித்கை பார்க்க முடிகிறது அதிசயந்தான். இதில் நின்று வினைகெட முடியாது - நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் கோவிலின் பின்புறம் போனான். பிள்ளையாரடி மூலையில் இரண்டு பையன்கள் அவர்களருகில் போய் மெல்லக் கேட்டான்.

“ஏதும் பிரச்சினையே தம்பி?...”

“அப்பிடியெல்லாம் ஒண்டுமில்லை. அண்ணைனா....”

“சனம் பயப்பிடுகிற போலை இருக்கே...”

“ஒண்டும் நடக்காது. பயப்பட வேண்டாமென்டு சொல்லுங்கோ...”

“என்ன சந்ததி?”

இரு கணம் தயங்கினாற் போவிருந்தது.

“பயப்பிடுகிற துக்கோ பிரச்சினைக்கோ ஒண்டுமில்லை. நாங்கள் ஏதோ ரெஸ்ற் பண்ணைப் போறம்...” அந்தக் குரலில் தொனித்த ஆதரவு அதை நம்பலாம் - பயப்படத் தேவையில்லை என்றது. ஆனால் காரணத்தைத்தான் ஒப்புக் கொள்ள இயலவில்லை.... என்றாலும் வற்புறுத்த முடியாது - கூடாது.

“சரி தம்பி.... மெத்தப் பெரிய உபகாரம்...”

சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தபோது தெருவடியில் நின்ற சனக்கூட்டம் அடர்த்தியிலும் கனத்திலும் அதிகரித்திருந்தது. ஆட்கள் வந்தபடி இருந்தார்கள்.... கும்பலைக் கடப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. மெல்ல மெல்ல விலகிக் கொண்டு போனான். எதிரே வரும் ஆட்களிலும் மோதாமல் தெருக்குழிகளிலும் விழுந்துவிடாமல் போவது வலுசிரமம்.

வீட்டில் போய் விஷயத்தைச் சொல்லிப் படிப்படத் தேவையில்லை என்பதையும் சொல்லிவிட்டு வேலைக்குப் போகலாம். அரை மணித்தியாலம் பிந்திவிடும். பரவாயில்லை.

அரசடிச் சந்திதியில் திரும்பியபோது எதிரே பெரிய வெள்ளைக் காரோன்று வந்தது. தெருக்கிடங்குகளைத் தவிர்த்துப் போகும் முயற்சியில் அதன் வேகம் குறைந்தபோது பின் ஸீற்றில் உட்கார்ந்தவர் பளிச்சென்று கண்ணிற் பட்டார். நிச்சயம் எங்கள் பத்திரிகைகளில்

விளிம்பில் உலாவுதல்

காட்சி தருபவர். சந்தேகமில்லை - தாடியும் தலைப்பாகையும் - அவரே தான். விசேஷமாய் ஏதோ நடக்கத்தான் போகிறது. சைக்கிளை திருப்பிக் கொண்டு பின்னால் பேனாான்.

அவனைப் போலப் பலபேர் அவரைக் கண்டிருக்க வேண்டும். காரின் பின்னால் ஒரு கும்பலே ஓட்டதொடங்கியிருந்தது. கோவிலடிக்குப் போன்போது அது மிகவும் பெரிதாகி விட்டிருந்தது. ஆனால் முழுவதும் தொடர அனுமதிக்கப்படாமல் கும்பளிற் போனவர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். இன்னும் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த அவன் சைக்கிளை எதிரவேலிக் கரையோரமாக விட்டுவிட்டு உயர்ந்த ஒரு இடமாக நின்று பார்த்தான்.

கார் கோவிலடியில் திரும்பி வேப்பமரத்தின் கீழ் போய் நின்றது. பட பட படவென்று சிலர் இறங்கினார்கள். அவனுக்கு அடையாளாந் தெரிந்த இன்னொருவர் முன்னையவரின் சகா - ஸஃபாரி ஸ்ட்காரர்.

இருவரும் விறு விறென்று தேர்முட்டிப் பக்கமாக நடந்தார்கள். இடையில் என்ன நினைத்தார்களோ - யாராவது சொன்னார்களோ - சட்டென்று திரும்பிக் கோவில் வாசலடிக்குப் போய் படியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார்கள். மீண்டும் திரும்பி அதே நடையுடன் கிழக்கே போனார்கள் - கோவில் வாசலுக் கெதிரேயிருந்த வயலை நோக்கி.

2

பள்ளிக்கூட விளையாட்டிடத்தை மிதித்து எத்தனை வருடங்களாகிவிட்டன? ஐந்தாம் வகுப்புவரை இந்தப் பள்ளியில் படித்த அந்தப் பிஞ்சக் காலத்தில் தினசரி வந்து போன இடம் எத்தனை விளையாட்டு எத்தனை கும்மாளம் போட்ட இடம்! கல்லால் மாங்காய்க்கு ஏறியப்போய் கனகநாதனின் மண்ணடையை உடைத்த இடம் வலது பக்கமாய் கொய்யாப் பற்றை. காண்டைகள். எதிர் மூலை பாண கிணற்றியில் நெல்லிமரம். இந்த விளையாட்டிடமே மாந்தோப்பு. வேறென்ன வேண்டியிருந்தது அப்போது?

ஆனால் விடையாடச் சொல்லி நிற்பார்கள், வாத்திமார் வேர்க்கவேணும். உடம்பிலுள்ள அழுக்கு நீரெல்லாம் வெளியே வர

வேணும். சட்டை நனைய வேணும். வாத்திமார் விட மாட்டார்கள். இந்தக் கொய்யாவும் காண்டையும் மாங்காயும் கவர்ந்த வேளை வாத்திமாரும் பாண்கிணற்றின் பாம்புகளும் வெருட்டி வைத்த நாட்கள்....

இது விளையாட்டிடமாக இல்லாமலாகியும் பல காலமிருக்கும். இப்போது புதுக்கட்டிடத்தோடு விசாலமான மைதானம் இருக்கிறது.

மாந்தோப்பு மாறாமலே இருக்கிறது. வடக்கிலும் மேற்கிலும் வயல்வெளிகள் வருஷத்திலும் ஒரு தடவை - அதுவும் சிலவேளை - நெல்லும் மீதி நாட்களில் கிடைச்சியும் விளைகிற வயல்கள். கிழக்கில் பனங்கூடல். தெற்கே 'ட' வடிவில் குச்சொழுங்கை. தெருவிலிருந்தும் பள்ளியிலிருந்தும் வருவதற்கான பாதை எல்லாம் அப்படியே தானிருந்தன. ஆனால் இடம் மட்டும் சின்னதாகிவிட்ட மாதிரி.

ஈசக்கிளை நிறுத்திப் பூட்டிவிட்டு மெல்ல இடதுபக்கம் நடந்தான். சருகுகள் காலடியில் சரசரத்தன. நிமல் குளிர்மையாக இருந்தது. தோப்பு முடிந்து வயல்வரம்பு தொடர்வுகிற இடத்தில் கரை அடித்ததுபோல நிமல் நீள விழுந்திருந்தது. நேரே முன்னால் மேற்கே - வயல்களைத் தாண்டி கூப்பிடு தொலைவில் கோவில். இளம்பகல் வெளிச்சத்தில் கோபுரம் பளிச்சென்றிருந்தது.

கோயில்முகப்பு. மருதமரத்தடி. மேட்டொழுங்கை எல்லாம் வரிசை காட்டினாற் போல சனங்கள். இங்கே இவன் நிற்கிற இந்த தோப்பருகில் ஜூந்தாறு பேர் மட்டுமே இங்கிருந்து பார்க்கிற யோசனை எதிர் வெய்யிலையும் சனநெருக்கத்தையும் தவிர்த்து வசதியாகப் பார்க்கிற யோசனை பலருக்கு வராமலே போயிருக்கலாம். பக்கவாட்டுச் சிந்தனை பற்றாக்குறையான ஒரு பொருள்தான்....

இந்த இடத்திற்கும் கோவில் முகப்பிற்கும் சரி நடுவில். குளங்களிரண்டிற்குமிடையில் அந்தக் கறுப்பும் வெள்ளையுமான துணிக்குழாய் காற்றிலாடுகிற இடந்தான். போராளிகளின் தலைவரை அழைத்துப் போக வருகிற ஹெவி இறங்கப் போகிற இடமாயிருக்க வேண்டும்.

முந்தி எங்கள் ஒட்டப்பந்தயம் நடக்கிற மைதானம் இன்றைக்கு விமானத்தளமாகி விட்டிருக்கிறது. அதுவும் 'இன்ரேநேஷனல்...' இந்தக்

குறும்புத்தனமான எண்ணைந்தான். கிருஷ்ணன் தன்னையறியாமலே முறுவவித்தான்.

மாந்தோப்பில் கெந்தியடிக்கலாம். ‘ட்ரில்’ செய்யலாம். தாச்சி விளையாடலாம். ஆனால் ஒட்டப்பந்தயம் வைக்க முடியாது. அது வயலில்தான். நேரே மருத மரத்தடிக்கு ஒடவேண்டும். ஒடி, நிலத்தோடு அரைந்து கொண்டு கிடக்கிற மரக்குழைகளில் இரண்டு இலை பிடுங்கிக் கொண்டு வர வேண்டும் - அதுதான் பந்தயம்.

பள்ளியிலிருந்து கோவிலுக்குப் போவதும் இந்த வழிதான். மூன்றாம் நாலாம் வகுப்பு படிக்கிற நாட்களில் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் முதல் பாடம் கோவிலுக்குப் போவதாயிருந்தது. அந்த உடசாரில் காலை வெய்யிலும் கிடைச்சிக்கட்டையும் குத்துகிறது கூடத் தோற்றாது. வரிசையாகப் போக வேண்டும். கொஞ்சம் குழம்பினாலும் வாத்தியாரின் பூவரசங்கம்பு எங்கிருந்தென்றில்லாம் வந்து முதுகில் சள்ளென்று பாடும். கோவில் அயலில் - இரண்டு குளங்களோடு - ஒரு கேணியும் இதனால் கண்காணிப்பும் கண்டிப்பும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருக்கும்.

இங்கிருந்து போகும்போது வயல்வெளி ஒரு கடல்போலும், கோவில் ஒரு தீவு போலும் படும். உண்மையில் மாரி வந்தால் அப்படித்தான். ஊர்வெள்ளமெல்லாம் கோவிலடியில் சேரும். வெள்ளமென்றால் லேசல்லவு. சில இடங்களில் ஆளுயரம்.

கோவில் மேடையும் வலுபெரிது. நல்ல உயரம். ஆளுயர வித்தியாசம். அதற்கும் நிலத்திற்கும். அந்த நாட்களில் இரண்டு பக்கத்திலும் நீளத்திற்கும் கம்பிக்கிராதி. மேடை நீளத்திற்கு இருபுறமும் செங்வரளி பூத்திருக்கும். கிராதிக்கும் மேடை வினிம்பிற்குமிடையில் ஒட்டி ஒட்டிப்போக - ஒற்றைக்கால் வைக்க இடமிருக்கும். இந்த வினிம்பில் துணிந்து நடந்து அந்த நெடுமேடையை வெளிப்புறமாக கடந்து விடுபவன் அவர்களிடையே வீரனாக இருந்தான்.

வரிசை நேரே கிணற்றடிக்குப் போகும். வாத்தியாரோ அல்லது பெரிய பையன்களோ அள்ளி ஊற்றுகிற நீரில் ஒவ்வொருவராகக் கால் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே போய் சுற்றி வந்து முன்னாவிருந்து

சில தேவாரங்கள் பாடி, பிறைக்குள்ளிருக்கிற திருநீற்றையும், கல்லில் கட்டையால் உரைக்கிற சந்தனத்தையும் பூசி.... இவ்வளவும் செய்ய வேண்டும். செய்து விட்டு, வாத்தியார் கும்பிட்டுவிட்டு வருகிறதுக்கிடையில் விளிம்பில் நடக்கலாம். அரளிப் பூ ஆயலாம்...

கோவிலில் அநேகமாக அவர்கள் பாடுகிற தேவாரம் ‘மாதரப்பிறைக்கண்ணியானை’ ஆக இருந்தது. கிருஷ்ணனுக்கு இன்றைக்கும் - இந்த முப்பது முப்பத்தைந்து வருஷத்திற்குப் பிறகும் - அம்மன் கோவிலை நினைத்தவுடன் மனதில் வருகிற தேவாரமாக இது இருக்கிறது.

அப்படியான காலங்களில் ஒருநாள்தான் கொத்தலாவலை வந்தது. பிரதம மந்திரி வருகிறார் என்று சொல்ல ஒரு கிழமையாகப் பள்ளியெல்லாம் ஒரே அமளியாக இருந்தது. பிறகு ஒருநாள் காலையில். வெள்ளைக் காற்சட்டையும் சேட்டும் போட்டு வேளைக்கே வெளிக்கிட்டு - அன்றைக்கு மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. என்றாரு ஞாபகம் - பள்ளிக்குப்போய் அங்கிருந்து வரிசையாகக் கோவிலுக்குப் போய் முதல் வாத்தியார் சொன்னபடி கோவிலில் வாசனிலிருந்து இரண்டு புறமும் வரிசையாக அணிவகுத்து நிற்க அந்த வரிசை மண்டபத்தையும் தாண்டி முன் வீதியிலிறங்கி வலது பக்கம் திரும்பி நெடுகப் போனது. கைகளில் முதல் நாளே தயாரித்துவைத்த வெற்றிக் கொடி ரிஸ்யூ பேப்பரை ஈர்க்கினில் ஓட்டிய இரட்டைக் கூர்க்கொடி.

கொஞ்சப் பேர் கோவிலுக்குள்ளிருந்து வெளி வந்து மெல்ல இந்த வரிசைக்கு நடுவால் போனது மட்டும் நினைவிருக்கிறது! அதில் யார் கொத்தலாவலை என்று தெரியாதிருந்தது. அவரும் வெளிக்கிட்டு மழையும் விட்டவுடன் பள்ளிக்குப் போனார்கள். அன்று பள்ளி அவ்வளவுதான். பொது அறிவுப்பாடப் புத்தகத்தில் படித்த பிரதம மந்திரி கொழும்பிலிருந்து இலங்கையை ஆள்கிற பெரிய மனிதர் - தங்கள் ஊருக்கு வரவும் தாங்கள் அவரைப் பார்க்கவும் நேர்ந்த மகிழ்ச்சியிலும் அன்று வேளைக்குப் பள்ளி முடிந்த மகிழ்ச்சி பெரிதாயிருந்ததும் நினைவு.

பிரதமர் இன்னொன்றும் செய்தார் என்று பிறகு சொன்னார்கள்.

கோவிலடி வெள்ளம் ஒடுவதற்காக வெட்டப்பட்ட பெரிய வெள்ள வாய்க்காலைத் திறந்து வைத்தாராம். இன்றைக்கும் அந்த வாய்க்கால் பகடி வெற்றியாகக் கொத்தலாவலை நைல் அல்லது ‘கொத்தலாவலை நதி’ என்று நாமங்கொண்டுள்ளது. இந்த நதி மூலம் கோவில் வயலுக்குள் சேர்கிற வெள்ளந்தான் - நதி மருத்திப்பிள்ளையார் கோவில் வரை ஒடி வழுக்கையாற்றுடன் சேர வழுக்கையாறு கல்லுண்டாயில் கடலுடன் சங்கமிக்கிறது.

3

இம்பத்தேழோடு பள்ளி மாற நேர்ந்தபின் இந்த வாராந்தக் கோவில் விலையம் நிற்க நேர்ந்தது என்றாலும், மர்னிப்பாய்க்குப் போகத்தொடங்கிய பின்னும் அம்மன் கோவிலடியைத் தினசரி இரண்டு தரம் தாண்டுவது தவிர்க்க முடியாததுதான். இது ஒரு வருஷம்.

பிறகு வந்த பின்னேரங்கள் அம்மன் கோவிலடி வெளியில் கால்பந்தை நினைவுபடுத்துவனவாக அமைந்தன. கிருஷ்ணன் நல்லதொரு கோல்காப்பாளனாக இருந்தான். பள்ளியால் வந்து புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு தேத்தண்ணி குடித்தது பாதி. குடியாதது பாதியாக ஒடுகிற பின்னேரங்கள்...

ஜேக்கேயின் நட்புக்கிட்டியதும் இந்த நாட்களில் தான். கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டில் தாய் தகப்பன் சகோதரங்களுடன் ஊரோடு வந்துவிட்ட ஜேக்கே அங்கிருந்து கொண்டுவர முடிந்தவற்றில் ஒன்று இந்தக் கால் பந்து அபிமானம்.

கால்பந்தை மிஞ்சியும் வேறு பல விழுயங்கள் ஜேக்கேயை கிருஷ்ணனுடன் இணைந்தன என்று படுகின்றது. விளையாட்டிற்கு மற்றவர்கள் வரப்பிந்திய சமயங்களில் அல்லது வேறெப்படியோ போக்கிடைக்கிற போதுகளில் கோயில் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து அலச இருவருக்குமே நிறைய விழுயங்களிருந்திருக்கின்றன.... “உங்கட கோல் பேஸ் இந்த வெளிக்குக கிட்ட நிக்குமா...” என்று ஆயிரந் தடவை கேட்டிருப்பான் கிருஷ்ணன்.

வருஷத்திற்கொரு தடவை பள்ளி விடுமுறைக்கு மாமா வீட்டில் போய் நின்று பார்க்கிற மிருக்க காட்சிச்சாலை. மியூசியம். கோல்பேஸ். இரட்டைத்தட்டு பஸ்கள், ஐஸ்கிரீம் வண்ணமீன்கள் இவற்றிற் கெல்லாம் அப்பாறபட்ட ஒரு கொழும்பை ஜெக்கே இந்த மண்டபத்தில் கிருஷ்ணனுக்குக் காட்டியிருக்கிறான். கலவரம், பயம், அகதிமுகாம், கப்பல் பயணம் என்று இது வேறொரு கொழும்புமாக இருந்தது.

ஜெக்கே சொல்கிற கனதகளைக் கேட்கும்போது கிருஷ்ணனுக்கு மேலெல்லாம் விறுவிறுக்கும். இப்படியா? இப்படியும் மனிதர்கள் செய்வார்களா? நம்ப முடியாமலிருக்கும்...

இதுகளுக்கெல்லாம் என்னென்ன செய்யலாம் என்று அதோ தெரிகிற அந்த மண்டபத்திலிருந்து இருவரும் எத்தனை திட்டங்கள் போட்டிருப்பார்கள்... சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் எவ்வளவு வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்? நாங்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறோம்? இருக்கக் கூடாது...

அவர்கள் பார்த்த படங்கள், படித்த கனதகள் எல்லாவற்றிலும் என்னென்ன நடக்கிறது. அப்படிச் செய்ய ஏன் துணிவு போதாது? சனம் பயப்படக்கூடாது.

இன்றைக்கு நினைத்தால் சிரிப்பு வருகிற ‘மெய் சிலிக்கிற’ பயப்படுகிற எத்தனை திட்டங்கள் அன்று அந்த இரண்டு இளம் மூளைகளுக்குள்ளிருந்தும் உருக்கொண்டன!

தங்களுக்குப் பின்னால் வந்த தலைமுறை நம்பமுடியாத அந்தக் கனவுகளையெல்லாம் நனவாக்க முயன்றதைக் காணும் சாட்சியாயாவது தானிருக்க முடிந்திருக்கிறது. ஆனால் ஜெக்கே? அதன்பின் அடித்த சூறாவளிகளில் அள்ளுண்டு எந்தத் தேச அகதியாய் எங்கு போயிருக்கிறானோ?

“எத்தனை மணிக்கு வருகுதாம்?....” - சம்ருத்தள்ளி நின்ற வீரவாகு இவனைக் கேட்டார்.

“சரியாத் தெரியேல்லை. அண்ணேன்....”

“பன்னிரண்டு மணிக்குள்ளை வந்திடும் எண்டு ஆரோ
சொல்லீச்சினம்....”

“பன்னிரண்டோ?...” - இருவரும் கேட்டார்கள்.

“...அவ்வளவுக்கு ஆகாது. எதுக்கும் இன்னொரு அரைமணித்தி
யாலம் பாப்பம்...” என்றபடி கிருஷ்ணன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.
ஒன்பது இருபத்தாறு.

“எண்டாலும் இது எங்களுக்குப் பெரிய வெற்றிதான்....
இல்லையே?...” வீரவாகு கேட்டான்.

“எது?”

“இந்தியா எங்கட போராட்டத்தை அங்கீகரிக்க இவ்வளவும்
செய்யிறது...”

“இனித்தான் தெரியும்...”

“இதுதான் நடக்குதெண்டு நம்பேலாம் இருக்கு....” - அவர்
புளகாங்கிதத்துடன் கூறினார்.

“எனக்கு அண்டைக்கே தெரியும்...” - புதிய மனிதர் இடையிட்டுச்
சொன்னார்.

“என்ன?” என்பதுபோல அவரைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணன்.

“மன்னிக்க வேணும்...” - வீரவாகு அன்பாகக் கேட்டார்.

“எனக்கு உங்களைத் தெரியேல்லை?”

“நாங்கள் தெல்லிப்பனை....” புதியவர் சொன்னார்.

“...பிரச்சினை வந்ததோட அங்க இருக்கேலாம் வந்து இங்கதான்
நோட்டடியிலை வீடு எடுத்திருக்கிறம்...”

“ஆஆ....” என்று வீரவாகு கேட்டார்.

“என்னவோ சொன்ன நீங்கள்?...”

சாந்தன்

“ஓ! எனக்கு. இது அண்டைக்கு மானிப்பாயாலை போன ஊர்வலத்தைப் பாத்த உடனையே தெரியும்...”

“எதைச் சொலுறியள்? உதவிப்பொருள்...”

“ஓ! உதவிப் பொருளோட வந்த முக்கியமான ஆக்கள்.... பாக்கேல்லையே, நீங்கள்?...”

“பின்னை? மத்தியானம் ஒரு மணியிலையிருந்து நின்டு இரவு எட்டு எட்டரைக்குத் தானே வந்தினம்...” - என்று வீரபாகு சொன்னார்.

“இண்டைக்கும் நீங்கள் சொன்ன மாதிரி அப்படித்தானாகுமோ தெரியேல்லை....” எதுக்கும் நான் ஒருக்கால் வீட்டைப் போட்டு ஒடிவந்துமறன்...” - வீரபாகு எட்டி நடந்தார். ,

“ஓமோம்... இதுகள் சரித்திர சம்பவங்கள். தவறவிடக்கூடாது” என்றபடி புதியவரும் திருப்பினார்.

“இவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகள் நம்பிக்கைகள்!” கிருஷ்ணனுக்குக் கால் உளைந்தது. மெல்ல நடந்து ஒரு மாவடியில் போய் நின்று பார்த்தான். வசதியாக்கிடந்த கல்லைத் தள்ளிவிட்டுக் குந்தினான். எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது இந்த இடம்? எங்களுரில் இவ்வளவு கிட்ட இருந்தும் எத்தனை தரம் இங்கே வர முடிந்திருக்கிறது? இந்த நிழலில் ஒரு துண்டை விரித்துப் படுத்து கொள்ள முடிந்தால்...

கிருஷ்ணனுக்குப் பாரதியும் உமர்கய்யாமும் நினைவுக்கு வந்தார்கள்...

ஒரு கலைஞருக்கும் ரசிகனுக்குமிடையேயுள்ள அடையாள பேதம் வலு மெல்லியதென்று படுகிறது கிருஷ்ணன்கூட, ஏ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்த காலங்களில் எழுத ஆரம்பித்தான். அவனை எழுத்தையும் இயற்கையும் உபாசிகக் கவைத்தில் இந்த இடத்திற்குப் பெரும் பங்கு உண்டென்று தான் தெரிகிறது.

அவன் எழுதிய முதல் கதையிலேயே இந்த வயல்வெளி வந்திருக்கிறது. பிறகும் பலவற்றில் இந்த இடங்கள். அவன் கதை யொன்றில் வருகிற ஒரு பாத்திரம் ஓரிடத்தில் இவ்வாறு கேட்கிறது.

“...எங்கட இந்த இடம்மாதிரி வேறை ஒண்டுமே இல்லையடாப்பா.... இந்தாபார். இந்தளவு உயரமான தேர்முட்டி சத்திவர வயல்வெளி. இந்த மகிழ்மரம். ஐயர் வீட்டு ரேடியோவிலை தூரத்திலை கேட்கிற பாட்டு. இந்தக் காத்து இதெல்லாம் வேறை எங்கை இருக்கு?”

இன்னொரு கதையில் இப்படி எழுதினான்.... அம்மன் கோவில் தேர்முட்டி அப்போதைய வாழ்வின் மையமாக இருந்தது. நன்பர்களின் சந்திப்பிடம் கனவுகளை வாழ்க்கையை எல்லாம் அவர்கள் பகிர்ந்துகொண்ட இடம் உலக ஞானத்தை வளர்த்த வித்தியாசாலை. தேர்முட்டிக்கு அப்போது கூரை இல்லாதிருந்தது. படிப்படியாக ஏறி பன்னிரண்டு பதின்மூன்றடி உயரத்திற்கு வயல் குழந்த வெளியில் வானத்தை நோக்கியபடி அந்த இடத்தை ஆளும் அரசுக் கட்டிலாக அது திகழ்ந்தது. மாலைப் பூசை முடிந்த கையுடன் உச்சிக்கு ஏறினால் வெய்யில் தாழ்ந்து செவ்வானம் பூத்து - பிறகு அதுவும் அந்திக்கருக்கவிற் கரைந்து விடுகிற மட்டும்... அர்த்தசாம பூசை மணி கேட்கும் வரை பொழுது போவதே தெரியாமலிருக்கும்... தேர்முட்டிக்கு நேர் முன்னால் மகிழ்மரம் நிற்கிறது. சோழகம் தொடங்குகிற போது மகிழ் பூக்கும் பெளர்ணமியன்றைக்கு மகிழின். உச்சிக்கும் அப்பால் வயல்வெளிகளைத் தாண்டி தூரத்தில் திரைகட்டி நிற்கிற பனைகளுக்கு மேலே தொடுவானத்தில் அந்த முழு வெண்ணெண்யப் பந்து காவித்து எழுகிற நேரம் உன்னதமானது. கட்டுபெத்தை வாழ்வுடன் இந்த விடலைத் தனத்திற்கு விடை தர நேர்ந்தது.

5

கட்டுபெத்தை.

அறுபத்தொன்பதில் கட்டுபெத்தையில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது ‘பொழில்’ என்றொரு மாத சஞ்சிகையை கிருஷ்ணனும் அவன் நன்பர்களும் கொஞ்சக்காலம் வெளியிட்டார்கள். ஐந்தோ, ஆறோ இதழ்கள் வந்தன. இலக்கியம் விஞ்ஞானம். புதிய அரசியற் சிந்தனைகள்... அந்த வயதிற்கேற்ற வீரு....

சாந்தன்

“இன்டைக்கு போஸ்ரர் ஒட்டப்போவம்...” - அமரபால சொன்னான். பேர்தான் அப்படி - ஆள், தமிழன், கொக்குவில்.

“ஆரார்?”

“பொழில்” இலக்கியவட்ட உறுப்பினர்கள் பெயர்கள் எல்லாமே சொன்னான் அவன்.

“விளம்பரம் இல்லாமல் சரிவராதுதான்...”

“கொழும்பு முழுதும் வெள்ளவத்தையிலிருந்து கொட்டாஞ் சேனை வரை ஒட்ட வேணும்...”

இரவு பதினோரு மணிக்குப் பகைவாளியும் போஸ்ரர் கட்டுமாய்ப் புறப்பட்டார்கள். நாலு சைக்கிள். ஆறு பேர் காலிவீதி அசாதாரண அமைதிக் கோலம் காட்டியது. ஊர் ஒழுங்கைகளில் ஒடுவது போல ஒட்ட முடிந்தது.

“இப்ப பொழில் நோட்டஸ் ஒட்டிப் பழகினால் தான் பிறகு தேவையானதெல்லாம் ஒட்டலாம்...” தர்மராஜா சொன்னான்.

“நோட்டஸ் ஒட்டுறதோட சரியோ, தருமர?...”

“பாரன். நான் யூகேக்குப்போட்டு வரேக்குள்ளை என்ன கொண்டு வாறுனென்று!...”

“வெள்ளைக்காறியோ?” ராஜேஸ்வரன் கேட்டான்.

“மடையா... ஒரு பிறிண்டிங்மெஸின் அல்லது ஜீப் இரண்டிலை ஒண்டில்லாம் ஐயா வரார்....”

“அப்ப, ஐயா வரார!....” ராஜேஸ் தொடர்ந்த சிரிப்புகள் ஒயுமுன்னே சத்திவேல் கத்தினான்.

“பொலிஸ் கலைக்குது... ஒடு ஒடு...” திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

“... அங்கையில்லைடா ஏதோ பண்ணிப் போட்டு வாறமாம்.... கலைக்கிறான் ஒடு. பாப்பம்...”

காலி வீதியைக் கிழித்துக்கொண்டு பறந்தன நாலு சைக்கிள்கள்.

இரு மாலை வகுப்புக்கள் முடிந்து அறைக்குப் போய் உடைமாற்றிவந்து பட்மின்ரனுக்ககாகவோ அல்லது நாடக ஒத்திகைக்காகவோ - எதுவென்று சரியாக நினைவில்லை. கூடியிருந்த வேளையில் கண்ணினில் இது நடந்தது. கதைகள் கட்டுரைகளில் வர்ணிக்கப்படுகின்ற மாதிரி மஞ்சள் வெயில் பொன்னொளி பரப்பியிருந்தது. வெக்கை அடங்கிய குளிர்மையான காற்று. புதிதாக எழுப்பிக்கொண்டிருந்த கட்டிடத்தின் வேலைத்தல இயந்திரங்களின் கடமுடாக்கள் கூட ஓய்ந்து இதமான அமைதி. கண்ணினின் மூன்று புறமும் புற்றரைகளை நோக்கிய விறாந்தைகள். பதிவான கூரைகளும், அதைத் தாங்கும் தூண்களுமாய் ரம்யமான மண்டபங்கள். தேநீரும் கையுமாய் எல்லோரும் வந்து ஒரு மேசையைச் சூழ இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அது நடந்தது. இந்தக் கும்பவில் எட்டுப்பத்துப்பேர் இருந்தார்கள். கிருஷ்ணன், சிவராஜ் சிங்கம், விநாயகம், கீர்த்தி, ரஞ்சித், காமினி, விமல், மதநுவர, நாணா இன்னும் பூட்டானியும் இருந்தான். அவன் இந்த எவரையுமே சாராத ஒரு வட்டிந்திய சமூகத்தினன். இந்த நிகழ்ச்சியில் சம்பந்தப்படாதவன் கூட இருந்தான் என்பதைத் தவிர என்றாலும் இந்த நிகழ்வுடன் பூட்டானி நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாததாகி இருக்கிறது. கண்ணாடிக்குள்ளால் தெரியும் பெரிய விழிகளும் பருப்பொலிந்த முகமும் இங்லீஷ் நிறைந்த - சிகிரெட்டால் கறுத்த சிவந்த உடடுகளும் கொண்ட கட்டையான ஆள்.

இவர்கள் கதைகள் எங்கும் அரசியலில் நிலைத்தபோது வழிமைபோல் ஸ்போர்ட்டிவாக அதையும் பேசிக்கொண்டார்கள். மாணவர் பேரவை இயங்கிக்கொண்டிருந்த காலம். கட்டுப்பதைக்கும் பேராதனை பொறியியல் பீடத்துக்கும் ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்பட்டிருந்த தாய்மொழி வழிக்கல்வியாளருக்கு முன்பே புதிய மாக்ளிய சிந்தனைகள் - சின்னச் சின்னக் கலந்துரையாடல்களும் கருத்தரங்குகளுமாய் - உருக்கொள்ள முனைந்த விடியற்காலம். கனவுகளும் திட்டங்களும் கருக்கொள்ள முயன்ற காலம்...

இந்தப் பேச்சின்போது சிவராஜ் சிங்கம் தன்னை ஒரு தீர்க்கதறிசி என்று நிருபித்தான். இந்த அரசியல் - ஸ்போர்ட்டில் -

பேச்சினிடைதான் அவன் அதைக் குறிப்பிட்டான் என்ன தொடர்பில் எதற்குப் பதிலாக அவன் அதைச் சொன்னாலேன் னு நினைவில்லையெனினும் அவன் வார்த்தைகளும் அதைச்சொன்ன போது அவன் முகத்தில் பூத்த அந்த வழக்கமான புஞ்சிரிப்பும் நன்றாக மனதில் பதிநிதிருக்கின்றன.

பாதி முடிந்த தன் சிகரெட்டை காமினியிடம் நீட்டியவாறே அவன் சொன்னான். “மச்சான் விஷயங்கள் இதே கதியில் போனால் நாங்களும் நீங்களும் ஆளுக்காள் எதிரெதிராகத் துவக்குத் தூக்க கண்நாளாகாது...” எல்லோரும் சிரிக்கத்தான் செய்தார்களோனினும் சிவாவின் கூற்றின் கனத்தை உணராமலில்லை.

இதன் பிறகு தோளிற் கைபோட்டுக்கொண்டு, அந்த பட்மின்ரனுக்கோ ஒத்திகைக்கோ போனார்கள்.

7

தொப்பென்று முன்னால் ஏதோ விழுந்தது. கிருஷ்ணன் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான். ஒரு மாங்கொட்டை. பறவைகளும் அணில்களும் அறக்கோதி மீந்த கொட்டை.

பின்னால் யாரோ பேசிக்கொண்டு வரும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தப் புதிய மனிதர் - தெல்லிப்பளையிலிருந்து வந்தவர் பொன்னுத்துரையோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது.

“... சேர் பொன். ராமநாதன்ரை தகப்பன் பொன்னம்பலம் கேள்விப்பட்டிருப்பியள். மானிப்பாய்தான். அவருக்குத் தர்மவாளைன்று பேர். பெரிய மனுசன்... அநாதியாயிருந்து வந்த கோயிலை அவர் தான் முதலிலை கட்டுவிச்சார் என்று சரித்திரம்... அது கிட்டத்தட்ட இருநூறு வருஷத்துக்கு முந்தி அதுக்கு ஒரு ஐம்பது வருசத்துக்குப் பிறகுதான் கல்லாலை கட்டினவையாம்... அதிலையிருந்து அம்மாளாச்சி ஓவ்வொண்டாப் பாத்துத் தேடிக் கொண்டா... கோயில் பெரிசா வந்தது - மண்டபங்கள், கேணி, கிணறு, கொட்டகை என்று யாழ்ப்பாணத்திலை மாவிட்டபுரம். நல்லூர். அதுகளுக்குப் பிறகு முதலிலை பெரியகோபுரம் கட்டினது. அம்மாளுக்குத்தானைன்று நினைக்கிறன் - அறுபதிலையாயிருக்க வேணும்.”

விளிம்பில் உலாவுதல்

கிருஷ்ண னுக்கு “சந்தம்” பத்திரிகையில் கணேசரத்தினம் எழுதிய ‘கோபுரம்’ கதை நினைவுக்கு வந்தது. கணேச தாரத்து உறவினர். இடதுசாரி. கிருஷ்ண னுக்கு இலக்கியத்திலிருந்த ஆர்வத்தையும் ஆற்றலையும் தூண்டி விட்டவர். இந்த கோபுரத்தை வைத்துத் தான் அந்தக் கதையை எழுதியதாக அவர் சொன்ன ஞாபகம்....

அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் கோவில் வீதியில் ஒரு மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. தேர்தல் கூட்டம். அப்போது தமிழ்ப் பகுதிகளில் அரசு செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு கட்சியில் கூட்டம் கிருஷ்ண னும் ஜெயநாதனும் போயிருந்தார்கள். ஜெயநாதன் நெருங்கின கூட்டாளி. கிருஷ்ணரின் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தவன். கூட்டத்தில் கணேசைச் சந்திக்க நேரிட்டது. அப்போது அவர் பல்கலைக் கழக விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்திருந்தார்.

பேச்சாளர்களின் பேச்சக்களுடன் ஒத்துப்போகாத இடங்களிலெல்லாம் இவர்கள் கைத்தட்டப் போக சனம் திரும்பிப் பார்க்க இந்த ஒத்துப்போகாத தன்மை அடிக்கடி தலைகாட்ட...

யாரோ முதுகில் தட்டினார்கள். சப்ளீஸ்பெக்டர் சப்பையா டியூட்டியில் வந்திருக்க வேண்டும். முரட்டுத்தனத்திற்குப் பேர்போன ஆள். மூவரையும் தனியே அழைத்துப் போய் அந்தாள் சொன்னது இதுதான். “உந்தர் சேட்டை எல்லாம் இங்கை வாயாது... நீங்கள் முன்னு பேரும் கூட்டத்தைக் குழப்ப வந்திருக்கிறியள்... உங்களை ஒண்டா இருக்க விட்டாத்தான் பிழை. நீ அந்தப் பக்கம் போ.... நீ கோவிலிடிக்குப் போ.... நீ ரோட்டடிக்குப் போ.... இனி உங்களை ஒண்டாக் கண்டனோ....”

“எங்கடை கோயிலுக்குப் பாருங்கோ, வராத வித்துவானில்லை...” பொன்னுத்துரையர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

ராஜரத்தினம் பிள்ளையென்ன, டி.கே.சி. நடராஜன் என்ன, தட்சணாமூர்த்தி யென்ன... காருக்குறிச்சி. சௌந்தரராஜன் கூட வந்திருக்க வேணும். சரியா நினைவில்லை.... சனங்களின் கவனம் இப்போது இந்த இடத்திற்கும் திரும்பியிருக்க வேண்டும். ஒருவர்

இருவராக ஒழுங்கையால் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த மாதிரி வந்தால் இந்த இடமும் நிரம்பிவிடும் என்று பட்டது கிருஷ்ணனுக்கு.

சிவராஜ் சிங்கத்தின் பேச்சு சரியாகப் பதின்மூன்று வருசங்களின் பின் தன்னை நிருபித்துக்கொண்டது.

கிருஷ்ணன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றலாகி வந்து ஒரு வருசம் கூட இராது. ஒரு பகல் சாப்பாடு வேலைக்கு முந்திய நேரம். வேலையோடு மன்னடையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு படிக்கட்டு வடிவமைப்பு சரியாக வரமாட்டேன் என்று கொண்டிருந்தது. நீளமும் உயரமும் இளக மறுத்தன. எத்தனையோ தரம் விதம் விதமாக மாற்றிமாற்றிப் போட்டுப் பார்த்தும் சரிவருவதாயில்லை.... பிளானையே மாற்ற வேண்டியதுதான்... பென்சிலைக் கடிக்கத் தொடங்கினான்....

கனத்த வாகனமொன்று வரும் ஓசை கேட்டது. திரும்பி ஐன்னல் பார்த்தான். ஒரு ஜீப் ரானுவத்தினரினது போலப்பட்டது. அப்போது அது வலு சாதாரண விஷயம் - அவர்கள் நடமாடுவது. கிருஷ்ணனின் கந்தோருக்கு வர அடிக்கடி அவர்களுக்கு அலுவல்களிருந்திருக்க வேண்டும் - கட்டுமானம் பராமரிப்பு இவை சம்பந்தமாக.

கிருஷ்ணன் தன் வேலையில் ஆழ்ந்துபோய் ஐந்து நிமிடமாகியிராது. இ.இ.யடன் பேசிவிட்டுத் திரும்பிய அந்த அதிகாரி கனத்த பூட்ஸ் ஒலிக்க கிருஷ்ணன் முன்னால் வந்து நின்றார். “ஹலோ கிருஷ்ணா! நீர் இங்கேயா?...” வியப்புடன் ஒலித்தது குரல் கிருஷ்ணன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கீர்த்தி?!....” எப்படி விளிப்பது என்று தெரியவில்லை. சிவராஜ் சிங்கந்தான் கீர்த்தியை விலக்கி விட்டு முன்னால் வந்தான்.

கீர்த்தி இப்போது படைத்துறைப் பொறியியல் பிரிவில் ஒரு அதிகாரி ஆச்சரியமான சந்திப்புத்தான். பழைய புதினமெல்லாம் விசாரித்தான். எப்போது இங்கு வந்தாய்?

கொழும்பிலேயே இருந்திருக்கலாமே? கூட்டாளிகள் விமல், காமினி, ரஞ்சித், நாணா எல்லாம் என்ன செய்கிறார்கள்?

வினிம்பில் உலாவுதல்

“என் நீங்கள்....” மரியாதைப்பன்மை பிரச்சினை வரவே - திமிரென ஆங்கிலத்திற்குத்தாவி.... “அவர்களைச் சந்திக்கவே யில்லையா?” இந்தத் தடுமாற்றத்தைக் கீர்த்தி கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“நான் தான் கிருஷ்ண னுக்கு முதலிலே யாழ்ப்பாணத்து ஆளாகிவிட்டேனே...” என்று சிரித்தான்.

‘கட்டுபெத்தையை விட்ட பிறகு காணவேயில்லை. ரஞ்சித்தை மட்டும் கண்டிப் பெரஹராவின்போது ஒரு தரம் சந்தித்தேன். அவன் வீட்டுக்குக்கூட கூட்டிப் போனான்... நான் தான் தனி... நீங்கள் எல்லோரும் ஒரே கந்தோர் தானே?..’

“நான் இங்கு வரும்வரை...”

“பழைய மாதிரியே வாய்டிக்கிறீர்...” கீர்த்தி சிரித்தான். கனக்கப் பேச வேண்டும் போவிருந்தது. ஆனால் ஐந்து நிமிடங் கூடப் பேசவில்லை. எதைப் பேசவதென்று தெரியாமலிருந்தது. அந்தக் கோலம் மட்டும் இல்லாமலிருந்தால் ஐந்து நாட்கள் பேசியிருந்திருக்கலாம் என்றும் பட்டது... கீர்த்தி முன்புபோலத் தானிருந்தான். அன்பாக விடை பெற்றான். அதிகாரிக்குரிய மிடுக்குடன் முன்ளீற்றில் இருந்து கைகாட்டிக்கொண்டு போனான்...

அதன் பின் அவனைக் கர்ணமுடியவில்லை. வேறு ஆட்கள் வந்து போனார்கள். கீர்த்தி மாற்றலாகிப் போயிருக்கலாம்.

தான் சரியாகப் பேசாததை அவன் கவனித்திருப்பானா? அதையிட்டு மனம் நொந்திருப்பானா? என்று கிருஷ்ணன் பல நாட்கள் யோசித்தான்.

கல்யாண அழைப்பிதழை நீட்டியதும் ஃபெர்னான்டோ வாழ்த்திக் கை குலுக்கினார். பிறகு சொன்னார். “நான் கட்டாயம் வருவேன். உன்னைச் சாட்டியாவது யாழ்ப்பாணத்தை ஒரு தரம் பார்த்துவிடவேண்டும்...”

ஃபெர்னாண்டோவிற்கு இன்னும் இரண்டு வருடத்தில்லையும் பெற்றும் வயது.

“நல்வரவு. எங்கள் கோஷ்டி முழுதாக வருகிறது.... நீங்களும் சேர்ந்து கொள்ளலாம்....” என்றான் கிருஷ்ணன். “உன் சீட்டப்பிள்ளைகள் வராமல் விடுவார்களா?....” ஃபெர்னாண்டோ சிரித்தார்.

திருமணம் அம்மன் கோவில் முன் மண்டபத்தில் தான் நடந்தது. நல்ல வசந்த காலத்தின் ஒரு பகற்பொழுதில் வெய்யிலும் தென்றலும் மகிழ் மணமும் சூழ்ந்திருந்த ஒரு வேளையில் சடங்கு நிகழ்ந்தது. கல்யாணத்திற்கு முதல் சனிக்கிழமை மத்தியான யாழ்தேவியில் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஃபெர்னாண்டோ. ரஞ்சித், காமினி, விமல், நாணா.

கோண்டாவில் ஸ்ரேஷனுக்குக் கார் பிடித்து அனுப்பியிருந்தான். பூட்டியிருந்த முருகையர் வீடு ஒரு கிழமைக்கு இரவல் எடுக்கப்பட்டு சுத்தமாகப்பட்டிருந்தது. இவர்களைக் கவனிக்கவேண்டும் பாலு நின்றான். வந்தவர்கள் விருந்தாளிகளாக உட்கார்ந்துவிடவில்லை. முடிந்த வேலையெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தார்கள். பந்தல் போட்டு. அலங்காரம் பண்ணி.... கல்யாணந் தன்றைக்கு வெள்ளை சாரமும் ஜெட்டுமாய் ஓடியாடி....

அந்தா, அந்தக் குளக்கரையில் கிருஷ்ணனும் நன்பர்களும் ஒரு ஃபோட்டோ கூட எடுத்துக் கொண்டார்கள். அது நடந்தது பதின்நாலு வருஷங்களுக்கு முந்தி.

10

“என்றாலும் இந்த அளவுக்கு மாறிப் போவாய் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை....” என்று காமினி ஒருநாள் சொன்னான். அதற்கு காரணம் இவன் கூறிய விஷயம். “மச்சான் இந்த இனப் பிரச்சனையையும், பிரிவையும் வளர் விடுவோமானால் எக்கச்சக்கமான சிக்கலாகும். இந்த நாட்டோடு நிற்காது, இந்து சமுத்திரப் பிரச்சனை யாகவும் ஆகும்... இதை விளையாட்டாக எடுக்கக் கூடாது.”

விளிம்பில் உலாவதல்

தன்னுடைய கணிப்பு சரியாகி விட்டதையென்னி திருப்திப் படுவதா? கவலைப்படுவதா? என்று இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி யோசிக்கின்றான் கிருஷ்ணன்.

.... ஆனால் தொன்னூற்றொன்பது வீதப் பேரைப்போல அவர்களும் அப்போது அவன் சொன்னதை அலம்பலாகத் தான் எடுத்தார்கள்.

“உங்குக் கற்பனை கனக்கு” இந்தக் கதைகள் நடந்தபோது நண்பர்களின் யாழ்ப்பாண விழுயம் முடிந்து இரண்டாண்டுகள் கூட ஆகியிருக்கவில்லை. இடையில் ஒரு வருஷம் திருகோணமலையில் வேலைபார்த்துவிட்டு கிருஷ்ணன் மீண்டும் கொழும்பிற்குத் திரும்பியிருந்தான்.

“திருகோணமலைக்குப் போய் வந்த பிறகு உன்னைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் வகுப்புவாதி மாதிரிப் படுகிறது...” என்பான் காமினி. பகிடி போலவும் இருக்கும்.

என்றாலும் இன்னொரு திசையிலிருந்து இக்குற்றச்சாட்டு பலமாகவே முன்னைவக்கப்பட்டது.... திருகோணமலையில் வாழ்ந்த காலத்தில் - எழுபத்தி நாலில் - கிருஷ்ணன் ஒரு சிறுகதை எழுதினான். அங்கு இடம்பெறும் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் பற்றிய கதை. அந்தக் கால மார்க்கட்... நிலவரப்படி... கிருஷ்ணன் வகுப்புவாதியாக முத்திரை குத்தப்பட்டான்.

கண்முடித்தனமான ஒருமைப்பாட்டுவாதிகள் ஆத்திரத்தால் குழம்பிப் போனார்கள். “எல்லை எப்படிப் போடுவீங்கள்? சொல்லும் பார்ப்பம்....” தர்மேந்திரன் ஒருநாள் கேட்டான்.

இந்தக் கேள்வி கிருஷ்ணனுக்கு எக்கச்சக்கமான ஏரிச்ச லூட்டியது. அதிதீவிர இடதுசாரியாகத் தன்னை இனங்காட்ட முயன்ற இந்த இளைஞரின் கொச்சைத்தனமான புரிந்துகொள்ளலுக்கு என்ன பதில் சொல்லவாமென்று உடனே புரியவில்லை.

‘உதெல்லாம் படு பிறபோக்குத்தனம்...’ தர்மேந்திரன் பல்லவி பாடினான். செம்பூக்கள் இலக்கிய வட்டத்தின் உறுப்பினான் அவன்.

“இனத்தின் பேராலை சுரண்டப்படுறதை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கிறது. பிறபோக்குத்தனமெண்டால் நான் பிறபோக்கு வாதியாயிருக்கிறதிலை எனக்கு வலு சந்தோஷம்...” என்று சொல்லிவிட்டு வந்தான் கிருஷ்ணன்.

‘இரு வருஷத் திருமலை வாழ்வு என்னை இன ரீதியில் சிந்திக்கப் பண்ணியிருக்கிறது’ என்கின்றான் காமினி. ஆனால் இந்தத் தர்மேந்திரன் - அதிசயம் - அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவன். அவனால் எப்படி அப்படிப் பேச முடிந்தது? தர்மேந்திரனைச் சந்தித்த அதே திருகோணமலையில் தான் சதானந்தனையும் சந்திக்க நேரிட்டது. சதானந்தனின் பேச்சுக்கள் பிரமிக்க வைப்பனவாயிருந்த அதே நேரத்தில் அசாத்தியங்களை அவன் பேசவில்லை என்ற உணர்வையும் உருவாக்கின. பரப்பளவோடு பார்த்தால் எல்லை மிக நீண்ட கிழக்கு புத்தளத்திலிருந்து ஒரு புது சூயஸ். ஆனையிறவை நிரவுதல். மூல்லைத்தீவு ஊடாக ஒரு நெடுஞ்சாலை... என்று பேசிக் கொண்டிருந்த சதானந்தன்...

சதானந்தனும் தர்மேந்திரனும் மோதிக் கொள்வதைப் பார்ப்பத்து வலு விசேஷம். இதற்குச் சாட்சியாய் இருவருக்கும் இடை ஆளாய் பல தடவைகள் இருக்க நேரிட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ண நுக்கு திருகோணமலையை விட்டு வந்த பிறகு சதானந்தனைக் காணக்கூடச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. ஆனால் தர்மேந்திரனைக் காண முடிந்தது. எழுபத்தேழில் வெள்ளவத்தைப் பின்னையார் கோயில் அகதி முகாம் வாசலில்....

“கிடணா...” பொன்னுத்துரையரின் குரல். திரும்பிப் பார்த்தான். புதியவரைக் காணவில்லை. இவர் மட்டும் தனியே.

“.....என்ன, இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகவில்லையே?”

“எப்படிப் போறது?..” எட, நான் வீட்டைக்கூடப் போய்க் கொல்லாமலிருந்திட்டேனே.... என நினைத்தான்.

“.....ஆனா, இதுவரையிலை புதினம் என்னவெண்டு தெரிஞ்சிருக்கும். நான் விட்டுவிட்டுச் சொல்லப்போய் வாறதுக்குள்ளை இங்கை வந்திட்டுப் போட்டா என்ன செய்யிறது?”

கடைசியில் நானுங்கூட ஒரு விடுப்புப் பார்க்கிற ஆளாக மாறி விட்டேனா என ஒரு விநாடி கூசினான் கிருஷ்ணன். ஆனால் அடுத்த கணமே நினைவு வந்தது. இப்படித்தான் நடக்குமென்றில்லா விட்டாலும் இப்படியானவைகள் நிதர்சனங்களாகையில் விளைவு எப்படித் தானாகுமென்றாலும் இதோ முந்தி அவர்கள் சொன்னது போல ஒரு சரித்திர சம்பவம்... இதற்கொரு சாட்சியாகிற சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. இது வெறும் விடுப்பல்ல.

11

கட்டுபெத்தையிற் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு விடுமுறைக்கு வந்திருந்த போது கிருஷ்ணன் ஊரிலிருந்த தன் நண்பர்களைச் சேர்த்து ஒரு நாடகம் போட்டான். பிரதியை எழுதிக்கொண்டு வந்திருந்தான். அப்போது தன்னுடையவும் தன்னொத்த மிகச் சிறுபான்மையினரதும் இலட்சியமாயிருந்த ஒரு கருத்தைச் செலவாணியாகக் எழுதப்பட்ட நாடகம். ‘விடிவு’ என்று பெயர். தேர்முட்டியில் வைத்துத்தான் நண்பர்களுக்குப் பிரதியைப் படித்துக் காட்டினான். பாத்திரத் தேர்வும் பொறுப்புப் பகிரவுங் கூட. அங்குதான் நடந்தன. நோட்டீவில் அச்சிடப்பட்ட விளம்பர வரிகள் இன்றுங்கூட நினைவிலிருக்கின்றன. பெரும்பான்மையினரின் எதேசதிகாரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மைக் கடம்பர்கள் தங்கள் விடிவிற்காக மரகதபுரியில் கிளர்ந்தெழுகிறார்கள். அவர்களின் முடிவு ‘விடிவு’ சொல்லும். இது ஓர் சரித்திர நாடகம். இன்றைய எம்நிலைமைக்கு மாற்றுத்தருகிற கருத்தை இதிலே காணுங்கள். தமிழினைகுர்கள் எல்லோரும் இதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மட்டுமல்ல. பார்த்துவிட்டுச் சிந்திக்கவும் வேண்டுமென வேண்டுகின்றோம்.

இருபகலாக நாடகம் பழகினார்கள். அப்ப வீட்டின் முன் மண்டபத்தில்தான் நடந்தது. அப்ப இருந்தபோது ஆளும் பேரும் செல்வமும் செல்வாக்குமாய் நிரம்பிவழிந்த வீடு. அவர் இல்லாமலான நாலைந்து வருடங்களிலேயே வெறுமையாகிப் போனது. பழழுய கால அரண்மனை ஒற்றைப்போலச் சிதிலமுறத் தொடங்கியிருந்த அந்த வீட்டில்தான் அவர்கள் ஓத்திகை நடத்தினார்கள்.

வசதியான இடம். மண்டபத்தின் வலப்பக்கம் கிணறு. கிணற்றுக்கும் வடக்கே வைரவர் கோவில். அந்த வளவுக்கும் கற்றாடலுக்குமான காவல் தெய்வம் கோவிலைத் தாண்டிப் படலை. ஆள்புழக்கம் குறைந்த அமைதியான இடம் இவர்களின் ஒத்திகைகள் முடிவடைகிற நேரத்தில் தான் யாரோ புதிதாய்க் குடிவந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு பதினைந்து வருஷங்களாக அந்தப் படலையைத் திறக்கவே சந்தர்ப்பம் நேரவில்லை. கிருஷ்ணனுக்குப் பிறகு நேரந்த சந்தர்ப்பந்தான் எவ்வளவு வேடிக்கையான முரண்!...

12

என்பத்து மூன்று ஐமூலைக்குப் பிறகு எல்லாமே மாறித்தான் விட்டன. இந்த யாழ்ப்பாணம் இப்படியாகுமென்று எவர் நினைத்திருப்பார்கள்? ஆபத்துகளுக்கிடையில் நெடும் பயண மொன்றிற்கு ஆயத்தமாகிற மன நிலை வந்தது. எல்லோருக்கும் ஒருவிதி என்றாகிப் போனதினாலே என்னவோ எல்லோருமே நெருங்கிப் போனார்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் புதிதுபுதிதாகச் சேதிகள் வந்தன. விடிந்தால் பொழுதுபட்டால் பட்டணம் போனால் பேப்பர்படித்தால் என்று சேதிகள் வந்தன. புராணங்கள், சரித்திரங்கள் எல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை மெய்யாகிவிடப் பார்த்தன. அசாதாரணங்களோ, சாதாரணமாகிப் போயின.

ஐந்தாறு மாதங்களில் ஒரு வியாழனாயிருக்க வேண்டும். காலை ராசேந்திரம் மாஸர் தேடி வந்தார். அவரோடு ஒரு சேதியும் வந்திருந்தது. அது சேதியாக மட்டுமென்றி, போகப் போகக் குற்றச்சாட்டாகவும் மாறப் பார்த்தது. பிறகு அயலவர் ஊரவர் என்று ஒவ்வொருவராக வரவர அது குற்றச்சாட்டாகவே மாறியது.

“உனக்குத் தெரியாமல் எப்படி?”

“நீதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாயாம்...”

“நானா?”

எப்படி இந்த முடிச்சைப் போட்டார்கள்? அந்த நாடகம் இன்னும்

நினைவிருக்கிறதா? அல்லது அவர்களுக்கெல்லாம் வித்தியாசமான தன் நடத்தைகளாலா அல்லது வீட்டுடைமையாளர்கள் வெளி நாட்டிலென்பதால் அடுத்த பொறுப்பாளி இவன்தான் என்ற நினைப்பிலா?

“அப்பு வீட்டில் பெடியள் வந்து இருக்கிறார்களாம்!”

“நானென்ன செய்ய?” என்று கேட்டான்.

“அவர்களை மெல்ல எழும்பச் சொல்லு.”

“நான் எப்படிச் சொல்லுவது?”

“அத்கம் பக்கம் குடிசனம் உள்ள இடம்... எல்லாரும் பயப்படுகினம் எண்டு...”

“ஏன் பயப்பிடுகினமெண்டு கேட்டா?...”

“ஏனோ?...” வந்தவர்களுக்குக் கோபம் வந்தது போவிருந்தது.

“....ஆயி மணந்து பிடிச்சவந்தா ஊரை விட்டு வைப்பாங்களோ?”

“உப்பிடி எல்லாருங் கலைச்சா அவங்களுமிருக்க இடம் வேணுமே?...”

“உன்ற கதையைப் பாத்தா உண்மை போலத்தானிருக்கு.”

“என்ன?”

“நீ தான் கொண்ணாந்து.....”

“பேய்க் கதை பேசாதையுங்கோ....” இடைமறித்துக் கோபத்துடன் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு வேணுமெண்டா நீங்களே போய்ச் சொல்லுங்கோ...”

வந்தவர்கள் போய் விட்டார்கள். கோபித்துக் கொண்ட மாதிரித்தானிருந்தது.

அடுத்த இரண்டு நாட்கள் அந்தக் குறிச்சியே அவனைப் பிரஷ்டம் பண்ணிய மாதிரி நடந்து கொண்டது. அந்த வீட்டில் வந்திருக்கிறவர்களைப் பார்க்க நேரிடுகிற போது இளித்தும்

நெளிந்தும் நெருக்கம் காட்டியும் நடந்தும் கொள்கிறவர்கள். தன்னோடு கோபம் சாதிக்கிற போக்கிலித்தனம் ஆத்திரத்தையும் அருவருப்பையும் ஊட்டியது. அதுவும் தனக்கிந்த விவகாரத்தில் எவ்வளவு சங்காத்தமும் இல்லாதபோதுகூட நடவாதவர்கள் காணுகிற போதெல்லாம் முடிந்தளவு வெருட்டினார்கள்.

“உன்ற வீடும் பக்கத்தில்தானே...”

பைத்தியம் பிடித்த மாதிரி இருந்தது.

கடைசியாக அவர்களைச் சந்திக்கப் போன தாதுக் குழுவில் அவனும் அங்கம் வகித்தான். “நாங்கள் உங்களோடைதான் எண்டாலும் எங்கட பிரச்சினை நீங்கள் கொஞ்சம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். இது குடிமகணை நெருங்கின இடம் அதுதான்...”

தாதுக்குழு பவ்வியமாகத் தன் வேண்டுகோளை முன் வைத்தது.

“உடனடியாக வெளிக்கிடுகிறது ‘கஷ்டம்’: ஒரு கிழமைக்குப் பிறகுதான் சொல்லலாம்...”

தாதுக்குழு திரும்பும் போது வைரவருக்கு நோந்துகொண்டு வந்தது.

ஒரு கிழமைக்குப் பிறகுபோனபோது, “இன்னும் இரண்டு கிழமைக்குள்ளா மாறி விடுகிறம்...” என்று உறுதி தந்தார்கள். குறித்த தவணை அரைவாசி கழியுமுன்னரே அதை நிறைவேற்றவும் செய்தார்கள். நேரத்திப் பொங்கல் - எல்லோருக்கும் வசதியான ஒரு ஞாயிறு பிற்பகல் நடந்தது. கிருஷ்ணனும் போயிருந்தான்.... வைரவர் கோவில் மட்டும் இலந்தை மரத்தினடியில் சதுரமாய் நிற்கிற சீமெந்துக் கட்டிடம். சுவர்கள் கறுத்துப்போயிருந்தன. சின்னக் கதவுகளிரண்டும் கழன்று போயிருந்தன. மற்றபடி மாற்றமில்லை. கற்பூரம் ஏரிக்கவென்று முன்னாலிருந்த கல்லிற்கூட புகை அடிக்கடி கண்களைக் கரித்தது. சள்ளிகள் சட்சடவென்று ஏரிந்து கொண்டிருந்தன. பொங்கற் பானையில் நீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொர் கருமத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள், அவனைத் தவிர, பக்கத்து வீட்டு செல்வரத்தினத்தாரின் ரேடியோ அவனை ஈர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்திய நிலைய மொன்றில் நடக்கிற நாடகம். நடிகர்கள் உணர்ச்சி பூர்வமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்நிய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தாம் நாட்டைக் காக்கப் போராடுகிற வீரனின் கதையை விபரிக்கிற சரித்திர நாடகம்...

இந்த வேடிக்கை - எந்த நோக்கத்திற்காகக் கடைசித் தடவை இந்த இடத்திற்கு வந்தானோ. அதுவே இன்று யதார்த்தமாகி வருகையில் தான் அதற்குமாறாகச் செயற்பட வேண்டி நேர்ந்த இந்த வேடிக்கை வேதனையாயிருந்தது.

தான் மாறிவிட்டானா? என்கிற கேள்வியை கிருஷ்ணன் அடிக்கடி கேட்டுக் கொள்கிறான். ஒரு விதத்தில் மாற்றம்தான். எப்படியான மாற்றம்? முதிர்ச்சி தந்த அநுபவ விசாரிப்பில் பார்வை விரிவில் ஏற்பட்ட மாற்றம். நோய் உண்டென்றும் வைத்தியம் அவசியம் என்றும் ஒப்புக்கொள்கிற அதே வேளையில் சிகிச்சை எது என்பதில் ஏற்பட்ட அபிப்பிராய மாற்றம். அவ்வளவே.

ராசதுரை இதை வெளியாய்க் கேட்டார்.

13

“நான் ஓடிவந்திட்டன்” என்ற குரல் கேட்டது. வீரவாகு சைக்கிளை இழுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“இன்னும் வரேல்லையோ?”

“ம... ஹாம்...” நேரத்தைப் பார்த்தபடி தலையாட்டினான் கிருஷ்ணன். ஒன்பது முப்பத்தொன்று.

வீரவாகு கிருஷ்ணனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றார். காந்சட்டையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு அவனும் எழுந்தான்.

“நீ ஒண்டைக் கவனிச்சியா. கிருஷ்ணா. நான் இப்ப வரேக்குள்ளைதான் யோசிச்சன்...”

“என்ன?” என்பதைப் போல் அவரைப் பார்த்தான். “இந்த இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமான விஷயங்களெல்லாம் அநேகமாக ஆடியிலைதான் நடக்குது.... கவனிச்சியா?”

“எப்படி?”

“இப்ப பார். இது ஆடி... எண்பத்து மூண்டிலை ஆடி... நானும் நீயும் ஒடி வந்ததும் எழுபத்தேழிலை ஆடி...”

அந்தக் கலவரத்தின்போது கொழும்பிலிருந்தான் கிருஷ்ணன். எவர் இட்ட தீயோ... எப்படிப் பரவியதோ... அந்த வெய்யில் தகித்துத் தவித்து ஒருக்கிழமையாகப் பட்ட அவதி எந்நேரமும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிற அந்தப் பதட்டமும் பயங்கரமும் அவதி தாங்காமல் அந்த நாட்களில் வீசிக்கொண்டிருந்த பெரும் புயலில் - அது தந்த கலக்கத்தில் - எந்த நிமிடம் என்ன ஆகுமோ என்ற அந்தரந் தாங்கமுடியாமல் வருவதுவரட்டும் என்ற முடிவில் வேணியையும் அழைத்துக்கொண்டு ரயிலில் புறப்பட்டான். அதே ரயிலில்தான் வீரவர்குவும் வந்து கொண்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரேரங்கில் ஒரே ரக்ளியையே பிடித்துக்கொண்டு ஊருக்கு வந்தார்கள்.

ரக்ளி நின்றதும் நிற்காததுமாய்ப் படலையைத் திறந்துகொண்டு யாரோ ஒடி வருவது தெரிந்தது. அம்மா பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருக்க வேண்டும். நாங்கள் இன்று இப்படி வருவோமென்று எப்படித் தெரியும்?

பிறகுதான் தெரிந்தது. இப்போதுதான் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை. மூன்று நான்கு நாட்களாகவே இந்தக் காத்திருத்தல் தொடர்ந்து படலையடியல் நடக்கிறதென்று....

கொண்டு வந்த ஒரே சூட்கேளையும் காட்போட் பெட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே வந்தார்கள். அம்மா கதிகலங்க இருவர் தலைகளையும் தடவினார். பேச முடியாமலிருந்தது. ஐயர், யாரிடமோ விசாரித்துக் கொண்டுவரப் போய்விட்டாராம். “பிளேனிலை வருவீங்களோ?” எண்டு கேட்க.... இன்னும் ஒரு கிழமை காத்திருந்தாலும் இந்திய விமானத்தில் இடங்கிடையாதென்பது இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

“கப்பல் பயணம் உங்களுக்கு ஒத்துக் கொள்ளாதென்டு ஐயாவுக்கு ஒரே கவலை....”

ஒரு கிழமையாக சாப்பாடும் நிததிரையுமில்லாமல் பயழும்

பதட்டமுமாய்க் கழித்த கதையைச் சொல்லி முடியாதிருந்தது. இங்கும் அதே கதையாகத்தான் இருந்திருக்கிறது....

“உத்தியோகமும் வேண்டாம். ஒன்றும் வேண்டாம். உள்ளதைப் பார்த்துக்கொண்டு இனி ஊரோடையே இருங்கோ....” அம்மா சொன்னா.

“ஏதோ அந்த அம்மாளாச்சிதான் இந்தளவிலையாவது கொண்டு வந்து விட்டது.”

“ஏதோ இந்த எண்பத்தேழு ஆடியோடையாவது இந்தப் பிரச்சினை தீந்தாப்போதும்.... முப்பது வருஷமா மனைஞ்சுகிடக்கு....” வீரவாகு சொன்னார்.

“உண்மைதான் - நான் கச்சேரிச் சத்தியாக்கிரகத்திலையிருந்து அடி வாங்கின ஆள்... இப்ப மகேந்திரன் இப்பிடி....” அவர் மகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தான்.

“இன்னும் எத்தனை சந்ததிக்கு இது இழுபட வேணும்?”

“உண்மைதான்....” என்றான் கிருஷ்ணன். மீண்டும் பிரச்சினை இவ்வளவுக்கு இறுகி, எண்பத்திமூண்டிலை பெடியன் துவக்கும் தூக்கி. இவ்வளவு சங்காரம் நடந்து முடிஞ்சாப் பிறகு, இப்பதான் இந்தியாக்கு கண் திறந்திருக்கு....”

“மம்....”

“இந்தா வருகுது பிள்ளை வருகுது எண்டு எத்தனை தரம் பாத்திருந்தம்? அந்த மனுசி இருந்திருந்தா எப்பவோ எல்லாம் நடந்திருக்கும்... எங்கட விதி....?” வீரவாகு டட்டிப் போய் புதையிலையைத் துப்பிவிட்டு வந்து சொன்னார். “.... போன மாதம் சாப்பாட்டுப் பார்சல் கொண்டு வந்து பிளேனாலை போடேக் குள்ளையே வந்திட்டுத் தீட்டு எண்டு சனம் பட்டபாடு....”

எல்லையைத் தாண்டிப் போன யாரோ ஒருவனை காவலுக்கு நின்ற போராளி தடுத்துத் திருப்பி அனுப்பினான்.

“இந்த உலகத்திலுள்ள சகல சாத்தான்களும் சேர்ந்து எங்களைத்

துடைச்சு வழிக்கு வெளிக்கிட்டாப் பிறகும் இந்தியா இவ்வளவுக்குப் பொறுத்திருக்கு...”

“அவனவனுக்கு அவனவன் பிரச்சினை....”

“சரி என்னவோ.... இவ்வளவிலையாவது இது நடக்கிறது பெரிய விஷயம்” என்ற வீரவாகு. “வெள்ளம் வந்த மாதிரிச் சனம் வருகுது பார்....” என்றார்.

மருத மரத்தடி கோவில் மேடை தேர்முட்டிப் பக்கம் எங்கும் ஒரே தலைகளாய் இப்போது தெரிந்தன. ஹெலி இறங்கப் போகிற இடத்திற்கும் மருத நிழலுக்குமாய் முக்கியஸ்தர்கள் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நான் அதிலைபோய் நிற்கப்போகிறன்...” கொஞ்சம் முன்னுக்காய் இடப்புறமிருந்த மதிற்கரையைக் காட்டினார் வீரவாகு.

“நீயும் வாவன்?”

“நான் இதிலை நிக்கிறன் தெரியுதுதானே.... நீங்கள் போட்டு வாங்கோ....”

சைக்கிள் பூட்டியிருக்கிறதா? என்று இன்னுமொருமுறை பார்த்துவிட்டு வீரவாகு நடந்தார்.

புராக்களும் காகங்களும் பறந்து கொண்டிருந்தன. சோழகமும் சனங்களும் இரைவது கேட்டது.

தர்மேந்திரன் தன்னை யாராக இனங்காட்ட முயன்றானோ அதே குழுவில் அப்போது ராச துரையும் இனைந்திருந்தார். தொழிலால் ஆசிரியர். நல்லவாசகர். கிருஷ்ணனுக்கு அப்போது அவரில் மதிப்பிருந்தது. இங்கே அவருக்கு சொந்தக்காரர் கனபேர். இதுதான் அவர் ஊரோ என்று நினைக்குமளவிற்குப் புழக்கம். திருகோணமலைக் குடியேற்றம் பற்றிய கதை அவர் கண்ணிலும் பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்குத்த தடவை கிருஷ்ணனும் அவரும் சந்தித்த போது ஒரு பின்னேரம் முழுவதும் அந்த விவாதத்திலேயே கழிந்தது.

விளிம்பில் உலாவுதல்

இப்போது அதோ சனம் நிரைகட்டி நிற்கிற அந்த மேட்டொழுங் கையின் சீமெந்து விளிம்பில் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். எக்கச்சக்கமாக விமர்சித்தார். அன்றைக்கு அநேகமாகத் தர்மேந்திரன் கேட்ட மாதிரித்தான். எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொன்னான். அவர் ஒப்புக்கொள்வதாயில்லை.

“நீ படு வகுப்புவாதி....” எதிர்பார்க்கப்பட்ட பாணியிலேயே முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டுப் போனார்.

அதற்குப் பிறகு போன வருஷம் திருவிழாவில் சந்தித்தான். மத்தியக் கிழக்கில் நாலைந்து வருஷம் வேலை பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியதாகச் சொன்னார்.

“நீ அப்பனமுதினது சரி தான்... நாங்கள்தான் கவனிக்கேல்லை....” புன்சிரிப்புக் காட்டுவதைவிட வேறென்ன செய்யலாம்? ஆனால் உள்ளுக்குள்ளே மனம் கேட்டது. ஏன் அநேகம் பேர் பத்து வருஷம் பின்னாலேயே வருகிறீர்கள்?

நான் இப்போது சார்ந்திருக்கிறதாக ஒரு இயக்கத்தின் பெயரை அவர் கூறினார். அவன் வியப்புற்றான். இவ்வளவு தீவிரம் இவருக்கு இதற்கிடையில் எப்படி வந்தது? அந்த முற்று முழுதான தளமாற்றம்... தன் தற்போதைய நிலைப்பாட்டை நிருபிக்க அவர் பட்ட அவதி அவனுக்குச் செயற்கையாகப் பட்டது. அந்த முயற்சியைக் கண்டு இலேசாக எரிச்சல் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாயிருந்தது. அர்ப்பணிப்பிலும் மெய்மையிலும் தெரியக்கூடிய ஆழத்திற்குப் பதில் - மேலோட்டமான ஒரு பரபரப்புக் கோலத்தையே அவர் காட்டுவதாக அவன் உணர்ந்தான். தங்களைப் பரித்தியாகம் பண்ணி இளைஞர்கள் வளர்க்கிற வேள்வித் தீயில் பிரக்ஞங் பூர்வமாகவேர் அன்றியோ.... அவர் குளிர்காய் முனைகிறாரா?

“நீ யாரோடு?” யாருடனாவது கட்டாயம் சேர்ந்திருக்கத்தான் வேண்டுமென அவர் எதிர்பார்ப்பதாய்ப் பட்டது.

“நான் சனங்களோடு....”

முகத்தில் கேள்விக்குறி தோன்ற அவனைப் பார்த்தார். அவன் சொன்னான்.

சாந்தன்

“நான் தனிநாட்டுக்கும் மாறில்லை. ஐக்கிய இலங்கைக்கும் எதிரில்லை....”

அவர் இன்னுங் குழம்பிப் போனார்.

“அதெப்படி? ”

“சனங்கள் எதைத் தீர்மானிக்கிறார்களோ, அதுதான். என்னைப் பொறுத்தளவிலை தமிழர்கள் ஒரு தனித் தேசிய இனம். அவர்களுடைய சுயநிரணய உரிமை மறுக்கப்பட முடியாதது. எந்தவித சுரண்டல்கள் பாகுபாடுகள். அடக்குமுறைகள். அடிமைத்தனங்களுக்கும் ஆளாகாமல் இறைமையோடும் கொரவத்தோடும் நாங்கள் வாழ எந்த வழி ஏற்றது என்பதைத் தெரிவு செய்கிற சுதந்திரம் அவர்களுக்கு உண்டு. எந்த விதத்திலென்றாலும் அவர்களுக்கு நியாயமும் பாதுகாப்பும் இருக்க வேண்டும்.... பிரச்சினை தீர வேண்டும். அதுதான் முக்கியம்....”

“சுயநிரணயம் எண்டு சொல்லுறாய்?....”

“ஓம். மாக்ளிஸ் லெனினிஸ் கோட்பாடான - விரும்பினால் தங்களது சொந்த அரசினை அமைப்பதற்கான உரிமை உட்பட்ட தேசிய இனங்களுக்குள்ள சுயநிரணய உரிமை...” என்று கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

“ஆனா ஒண்டு....”

“என்ன? ”

“ஒரு சோஷலிஸ் அமைப்பு முறையின் கீழ்தான் அது மற்று முழுதாக சாத்தியப்படும் எண்டு நான் நினைக்கிறேன்....” ராசாதுரை சிரித்தார்.

“உப்பிடித்தான் நானும் முந்திச் சொல்லிக் கொண்டு திரிஞ்சனான்....”

“சோஷலிஸம் என்று சொல்லிக்கொண்டு!....” அவன் ரசிப்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவர் கேட்டார். “ஐக்கிய இலங்கைக்குள்ளை அதெப்படி?....”

“பிரதேச சுயாட்சி...” கிருஷ்ணன் பளிச்சென் று சொன்னான்.

‘வடக்குக் கிழக்குச் சேர்ந்த பிரதேச முழுமை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டு ஒரு தமிழ் மாநிலமாக - சுயாட்சிப் பிரதேசத்திற்குரிய அதிகாரங்களோடு...’

“ஏன், அது தனிநாடாக இருந்தாலென்ன?”

“இருக்கலாம். அதை நான் மறுக்கவில்லை. அதுதான் சொன்னேன் - அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது சனங்கள். ஆனா சாத்தியம். அகப்புறக்காரணிகள். தாக்கம் சர்வதேச அரசியல் இதெல்லாம் நாங்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ கவனத்திலெடுக்க வேண்டியிருக்கு...”

“நீ போராட்டத்தைக் குறைச்சு மதிப்பிடுகிறாய் போலை...”

“நிச்சயமாக இல்லை... தொடர்ச்சியாக வந்த ஆட்சியாளர்களின் நடவடிக்கைகளால் ஏற்பட்ட நிரப்பந்தந்தான் போராட்டம். அந்தப் போராட்டத்தாலெதான் இவ்வளவுக் கெண்டாலும் நிலமை வந்திருக்குது. மற்றது கொள்கையிலை வித்தியாசமிருந்தாலும் நினைச்சுக் கூடப் பார்க்கேலாத அந்த அளவு அர்ப்பணிப்பு, வீரம், தியாகம் - இதெல்லாத்துக்கும் நான் மரியாதை செய்யிறன். தலை வணங்கத்தான் வேணும்...” கிருஷ்ணன் மெய்சிலிரத்து மீண்டும் சொன்னான்.

“..... அது நினைச்சுக்கூட பார்க்கேலாத அளவு பெரிசு... எங்களுக்கு முன்னாலை நடந்து கொண்டிருக்கு.”

“எண்டாலும், நீ மாறித்தான் போனாய் எண்டு நான் சொல்லுறன்.”

“அதை நீங்கள் சொல்லக்கூடாது” கிருஷ்ணன் லேசாக உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாய் ராசதுரையரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“ஏனெண்டா நீங்கள் அப்ப தென் துருவத்திலையிருந்து பாத்திங்கள். நான் வடக்கே நின்டமாதிரித் தெரிஞ்சுது... இப்ப வடத்துருவத்திலையிருந்து பாக்கிறீங்கள். தெற்கே நிற்கிறமாதிரித் தெரியுது... நான் நின்ட இடத்திலை தான் நிக்கிறன்...”

அதன் பிறகு இரண்டொரு தரம் தெருவில் சந்திக்க நேர்ந்த வேளைகளில் அவர் வடிவாகக் கடத்தக்கவில்லை.

15

ஹெலிச் சத்தம் கேட்டாலே ஒளித்தோடுகிற சனம். இன்றைக்கு அது எப்போ நடக்கும் என்று தவங்கிடக்கிறது! எல்லாம் எப்படி எப்படி மாறுகின்றன... இந்த ஒரு ஐந்து வருடத்திற்குள் என்னென்ன வெல்லாம் நடந்து விட்டன. இந்த இயந்திரப் பறவையைப் பார்த்து மிரள் வேண்டிய நிலைகூட இந்த ஊரில்தான் ஏற்பட்டது. உண்மையில் ஆகாயத் தாக்குதல்கள் எல்லாம் இந்த வட்டாரத்தில் தான் அரங்கேற்றப்பட்டன...

அந்த முதல் ஹெலிச் தாக்குதல் நடந்து இரண்டு வருஷங்கூட ஆகவில்லை...

திருவெம்பாவைக் காலம். பஜைன. விடியுமுன் போயிருக்க வேண்டும். ஆறு ஆற்றரை ஆகியும் குளிர் ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்தது. எழும்பலாமா? என்று யோசித்துக் கொண்டு கிடந்தான். இருந்தாற் போல குருவிகளின் சத்தத்தையும் மீறிக்கொண்டு அது.... லான்ட் மாஸ்ரரா? இல்லை.

இண்டைக்கு வேளைக்கே வெளிக்கிடிட்டான்கள் என்று நினைத்த போதே இயந்திரத் துப்பாக்கி ஆகாயத்தில் சடசடத்தது! திடுக்கிட்டான். இதுவரை நடவாத விஷயம். ஹெலிசிருந்து சுடுகின்றார்கள். எங்கிருந்து? எதை நோக்கி? சத்தமென்னவோ சூரைக்கு மேல்தான் கேட்டது. கண்டபடி ஊர்மனைகளுக்கு வேட்டு வைக்கிறான்கள் போவும்...

எந்த நேரமும் இந்த அஸ்பெஸ்ரஸ் தகட்டைப் ‘புஸ்க’கள்று துளைத்து விட்டுக் குண்டு பாயலாம்... சட்டென எழுந்தான். சமையலறையிலிருந்து வேணி ஒடி வந்தாள்.

சடைத்த மாவின் அடியோடு ஒண்டிக் கொண்டு இருவரும் கவனித்தார்கள். மெழின்கன்கள் விடாமல் குரைத்தன. ஒன்றல்ல. இரண்டோ மூன்றோ ராட்ஸஸத் தும்பிகள் வாளில் வளையாமிட்டன

இடைவிடாம் குடு எங்கே பட்டன என்பது தெரியாமலிருந்தது. இந்தச் சத்தங்களுக்கிடையில் எங்காவது அவலக் குரல் ஏதும் கேட்கிறதா என்று கவனித்தார்கள். ஒன்றும் தெளிவாயில்லை.

சின்ன வயதில் ராமாயணத்தில் படித்த - வானத்தில் வந்து கொடுக்கமென்று செய்கிற அரக்கர்களின் நினைவு வந்தது. இது வரை கேள்விப்படாத - அறிந்திராத - புதுவிஷயம் நடக்கப்போகிறது?

இப்போது கீழேயிருந்தும் குண்டும் வெடியும் கேட்கத் தொடங்கின... தெருவில் சனங்களின் பரபரப்புக் கேட்டது.

எறும்புப் புற்றுக்குள் தண்ணீர் போனதுபோல கலைவுகொண்டு விட்டார்கள். படலைக்கு ஓடினான். தெருக்கரை வீடுகளிலிருந்தவர் களெல்லாம் உட்புறமாக வரத் தொடங்கியிருந்தார்கள். மலை வேம்படி ஒழுங்கையில் பெடியளின் முகாமொன்று இருந்ததாயும் அதற்குத்தான் குடு நடக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள். இல்லை. ஆமிழையில் வந்து பாலாவோடை தோட்ட வெளியில் இறங்கிவிட்டது என்றார்கள். எல்லோரும் குழம்பிப் போயிருந்தார்கள். என்ன செய்யலாம், எங்கு போகலாம், எப்படித் தப்பலாம் ஒன்றுமே தெரியாதிருந்தது...

வேணி கத்தக்கத்த “இந்தா வாறன்...” என்று சொல்லிவிட்டு மெல்ல தெருப்பக்கம் நடந்தான். வேலிக் கதிகால்களின் குழைநிழலிற் பதுங்கிப் பதுங்கி - ஏதோ அந்த வானத்து வல்லுருகள் தண்ணைத்தான் குறிபார்க்கிறதாகப் பயந்து அரசடிச் சந்திக்கு வந்தபோது நாலைந்து பையன்கள் துவக்குகளோடு நின்றார்கள். ஒருவனிடம் ரேடியோக் கருவியிருந்தது. அவர்களைச் சுற்றி ஊர் சனங்கள் கொஞ்சப் பேர் தேத்தண்ணீர், சோடா, வாழைப்பழத்துடன். அந்த நெருக்கம் புல்லரிக்க வைத்தது.

பதினோரு மணிவரை யந்திரத் துப்பாக்கிகள் இடைவிடாது குரைத்தன. மெல்ல மெல்ல சேதி பரவியது. போராளிகளின் முகாமைப் பிடிக்க தோட்டவெளியில் ஆமி இறங்கியதென்றும் பையன்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் திரும்பிப் போனதென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு பையன், சண்டையில் இறந்து போனானாம்.

ஊர்ச் சனங்களில் அகப்பட்ட இரண்டுபேரை ஆமி பிடித்துக் கொண்டு போனதாம்.

பிறகுதான் பயம் அதிகரித்தது. அடிப்பட்ட பாம்பு சும்மா விடாது என்றார்கள். ஊர் கெவித்துப் போனது. தெருக்கரை வீட்டுக்காரர்கள் ஒடிப்போய் ஏதோ அகப்பட்டதை எடுத்துக்கொண்டு குச்சொழுங்கையிலிருக்கிற உறவினர் வீடுகளுக்குத் திரும்பினார்கள். எல்லாரும் பெரிதாக ஏங்கிப் போய் இருந்தார்கள். இனி, இந்த ஊரைச் சும்மா விடுவானா?

அடுத்தநாள் பயம் தெளிந்து ஆங்காங்கு பார்க்கப் போனவர்கள் கழுத்தில் கட்டுகிற அட்சரக்கூடு மாதிரி கைநிறைய அள்ளி அள்ளிக் கொண்டு வந்தார்கள். துவக்குக் குண்டுகளாம். பெருவிரலை நுழைக்கக் கூடிய அளவிற்குக்கூட அந்தப் பித்தளைக் குழாய்கள் இருந்தன.

அதற்குடுத்த நாளும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அடுத்த கிழமையும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அடுத்த மாதமும் அடிப்பட்ட பாம்பு மறந்து விட்டதென்றே பட்டது.

ஊரைக்காத்த கடவுளுக்கு நன்றியாக கை மாதம் அம்மன் கோவிலில் ஹோமம் நடைபெற்றது.

16

“இது இங்கை உள்ள ஆக்களுக்குத் தெரிஞ்ச தானே நடக்குது?”

“தெரியாமலிராது....”

“எப்படிப் பேசாம் இருப்பினம்?”

“அவங்களும் சம்மதிச்சிருக்கலாம்.”

“இந்தியா எதையும் செய்யும் என்று காட்டியிருக்கு...”

“எண்டாலும் அமெரிக்காக்காரன் சும்மா இருப்பானோ... சி.ஐ.ஏ. தானே கால் எல்லாத்துக்கும்?....”

விளிம்பில் உலாவுதல்

“இந்தியாவுக்குப் பின்னாலை ரஷ்யன் இருக்கிறான்... அவன் தன்றை கூட்டாளியை விட்டிடுவானோ....?”

சாதாரண சனங்கள் எதையெல்லாம் இப்போது பேசுகிறார்கள் என வியந்தான் கிருஷ்ணன்.

“உலகத்திலை நடக்கிற அட்டேழியங்கள் எல்லாத்துக்குப் பின்னாலையும் கழுகும் அதின்றை ஆக்களும்தான்... இங்கையும் திருக்கணாமலையிலை கண்ணவச்சு, இந்து சமுத்திரப் பகுதியிலை அதிகாரம் செலுத்துகிறதுதான் அவயின்ர நோக்கம்...”

“அதுக்குத்தான் கால்வைக்க, இடம் எங்கை கிடைக்கும் என்று பார்த்துத் திரிஞ்சவைக்கு எங்கட பிரச்சினை நல்ல வாய்ப்பாய்ப் போச்சு... இந்தியாக்காரன் விடுவானோ இல்லை ரஷ்யாக்காரன் விடுவானோ உதுக்கு...”

சர்வதேச அரசியல் கூட எப்படித் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடாக வருகிறது இவர்களுக்கு? சாதாரண சனங்கள் - தொழிலாளி களாகவே படுகிறது. எவ்வளவு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்? இது கூடப் போராட்டத்தின் ஒருபெறுபெறுதான் ஒவ்வொரு நாளும் பத்திரிகை படிக்காதவர்கள் இப்போதில்லை.... முன்பு பத்திரிகை படித்தவர்களிலும் பாதிப்பேர் சினிமாவையும் விளையாட்டுகளையும் வழக்குகளையும் தான் பார்த்தார்கள். இப்போது அப்படியல்ல. எல்லாம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் வாழ்வே அரசியலோடு சம்பந்தப்பட்டுப் போய்விட்டது. உன்னாட்டு அரசியலுடன் மட்டுமல்ல. சர்வதேச அரசியலோடும்....

ஆனால் இவ்வளவுந்தானா? இந்தப் பேசுக்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு திருப்திப்பட்டு விடுவது எவ்வளவு சரி? சனங்கள் அரசியல்மயப்படுத்தப் படுவது வேறு. இன்னுங் கனதூரம் போக வேண்டும், வெகுஜனப் பங்களிப்பின்றி போராட்டங்கள் சாத்தியமாகுமா? அந்தப் பங்களிப்பு எவ்வளவுக்கு இருக்க வேண்டும்? மக்கள் விலகி நிற்கும் வேளைகளில் வீரங்கள் எல்லாம் சாகசங்களாகவும், தியாகங்களைல்லாம் வீணாகவும் போகும் - சாத்தியப்பாடு உண்டல்லவா? இந்த இடைவெளி - இந்தக்

கவனயீனம் எப்படி நேர்ந்தது? அரசியல் விழிப்புணர்வு பெறாத வேளையில் முன்னேற்றங்கள் எப்படி நேரும்...?

யோசித்தவற்றையே திரும்பத் திரும்ப யோசித்துப் பார்த்தான் கிருஷ்ணன். தன் சிந்தனைத் தடம் சரியாக இருக்கிறதா? என்பதை முதலில் நிர்ணயிக்க வேண்டியிருந்தது. இப்போது சில வருஷங்களாக அடிக்கடி வருகிற யோசனை தான் தத்துவம் - நடைமுறை - கோழியும் முட்டையும்.

இந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு புதினமானது. எவ்வளவு புதிரானது. இந்தச் சவால்கள் தேடல்கள் எவ்வளவு மகத்தானவை! இவையெல்லாம் இருப்பதால் இந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு சுவாரஸ்யமானது. அழகானது!

“ஹூவி இங்கேயிருந்து நேரே இந்தியாவுக்குத் தானே போகும்” யரரோ கேட்டார்கள்.

“பின்னை?”

“எம்.ஐ.ஆரை சந்திச்சிட்டுத்தான். பிறகு டெல்லிக்குப் போவினம்... என்ன?”

“அப்படித்தானிருக்கும்...”

மற்றவர் ஆமோதித்தார்.

ஒரு கார்டேன்.

எம்.ஐ.ஆரின் கையில் புளியொன்று பொம்மையாக ஆடுகிறது. அவர் இந்திரா காந்தி கையில் ஆடுகிறார். ஒரு பெரிய கரடி இந்திரா காந்தியை ஆட்டுவிக்கிறது. கரடியின் தொப்பியில் அரிவாள், சுத்தியல். ‘ஓ’ வரைந்ததோ ‘வி’ வரைந்ததோ நினைவில்லை - ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. பொம்மலாட்டம் என்ற தலைப்பு.

இன்னொன்று ‘வி’ வரைந்தது. ‘கிரான்ட் மாஸ்ரஸ் ஸுவ்’ சதுரங்கப் பலகையில் எதிரெதிர்க் காய்களாக தமிழரும் சிங்களவரும். ராட்சதக் கைகளிரண்டு ஒரே ஆன்டையவை - காய்களை நகர்த்துகின்றன. மணிக்கட்டுப் பட்டியில் மீண்டும் அரிவாள் சுத்தியல்.

இப்படியான விஷமப் பிரச்சாரங்கள் என்பத்து மூன்று ஆடியை அண்டி நடத்தவே பட்டன. அரசாங்கம் கட்சியையும் தடை செய்தது. ஆடிக் கலவரங்களின் குத்திரதாரிகளில் ஒன்றென. தென்னை மரத்தில் தேள்கொட்ட பனை மரத்தில் நெறிகட்டிய இந்த வேடிக்கையை - மொட்டந் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் போடப்பட்ட இந்த வம்புத்தனமான முடிச்சைப் பார்த்து அழுவதா, சிரிப்பதா என்றே தெரியாதிருந்தது. ஆனால் தடை அறிவிப்புகளையும் எச்சரிக்கைகளையும் ஐந்து நிமிடத்திற்கொருமுறை ரேடியோவில் “திரைவிருந்து” குதூகலத்துடனும் அட்டகாசத்துடனும் அறிவிப்பாளர் சொல்விக்கொண்டிருந்த போது அருவருப்பும் ஆத்திரமுமே வந்தன. தடைசெய்யப்பட்ட கட்சிகளின் உறுப்பினர்களுக்கு சிறைத் தண்டனை, சொத்துக்கள் பறிமுதலாகும், அவர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுப்பவர்களுக்கும் அதே தண்டனை, என்கிற பயங்கர அறிவிப்புகள் பீதியைத் தந்தன.

என்ன செய்யலாமென்று தெரியாதிருந்தது. முடிந்தளவு எச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுப்பதென்பது கடிதங்களையும் டயறிகளையும் சிவப்பு மட்டைகளையும் எரிப்பது அல்லது ஓளிப்பது என்பதாகவே இருந்தது. ஏற்கெனவே ஒருத்தவை வீடுவீடாகப்புகுந்து படையாட்கள் தெடுகிறார்கள் என்ற பயத்தில் - வடிகட்டித் தீர்ந்தலைப்போக இப்போது இன்னொரு தடவை பெட்டிபெட்டியாக அலுமாரி அலுமாரியாகச் சல்லிடை போட வேண்டியிருந்தது. முதல் தரம் வடித்தெடுத்தலை தமிழ். விடுதலை. சுதந்திரம் என்று வருகிறவை. இம்முறை மார்க்கிளிஸம் - வெனினிஸம். இப்படி முக்கியமான சிவத்த புத்தகங்கள் சில ஓரிலீனல் சட்டைக்களைக் கழற்றிவிட்டு சினிமாக்கவர்களில் அடைக்கலம் புகுந்தன. வேறுசில தலைமறைவாயின. அண்டர்க்ரவண்ட் வாழ்வு. இன்னும் சில தீக்குளித்தன. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எப்படியெல்லாம் சேர்த்த பொக்கிழங்கள்...

தெருவில் இரைகிற வாகனங்களைல்லாம் அழைத்துப்போக வருகிற வாகனமாகவே காதில் ஒலித்தன. ரேடியோ ஓயாமல் வெருட்டியது. தலை மறைவாகலாமா? எப்படி எத்தனை நாளைக்கு?

சாந்தன்

போதாக குறைக்கு நாட்டிலிருந்த கொந்தளிப்பு - அவசரகாலம். ஊரடங்கு - எல்லாவற்றுக்கும் உச்சம் போல வெவிக்கடைக் கொடுரோம்... வாழ்க்கை எவ்வளவு பயங்கரமானதாகலாம் என்ற அறுபவம்....

கட்சியில் சேர்ந்ததற்குக்கூட முக்கிய காரணம், இந்த தேசிய இனப்பிரச்சினையில் கட்சி எடுத்த நிலைப்பாடுதான். இலக்கியத்திலும் - அதன் பயனாகவோ அன்றி சமாந்தரமாகவோ - அரசியலிலும் இருந்த ஈடுபாடு - இயல்பாகவே மனித நேயக் கொள்கைகளுக்கு இட்டுச் செல்ல.... இந்தக் கொள்கைகளை வரித்தவர்கள் இலங்கையில் மட்டும் இனப்பிரச்சினையில் ஏனிந்த நிலை எடுத்தார்கள் என்ற கேள்வியில் அதற்கு மாற்றாய்த் தளம் தேடி அவனும் அவனைத்த தோழர்களும் சேர்ந்தமைத்த “செந்தமிழர் அமைப்பு....”

அந்த நாட்களில் சக்திதாசன் ஒன்றைச் சொல்லுவான் - வேடிக்கையாக.

“தோழர், நாங்கள் இரட்டிப்புக் கவனமாக இருக்க வேணும். எங்கட அமைப்பினர் பெயரிலேயே இரண்டு ஆட்சேபகரமான விஷயமிருக்கு... ஒண்டு சிவப்பு. மற்றது தமிழர்...”

அமைப்பு ஏதோ காரணங்களால் அதே வேகத்தில் மறைய....

என்றாலுமிந்த இடைக்காலத்தில் இவை போன்ற தாக்கங்களால் கட்சி தன்னைச் சுயவிமர்சனம் செய்து சீர்ப்படுத்தி நேர்ப்பட்டமை நிகழ்ந்தது. லெனின் சொன்னது போலத் தவறு செய்யாதவர்கள் இரண்டுபேர் ஒருவன் இறந்து போனவன். மற்றவன் இன்னும் பிறக்காதவன். பரவாயில்லை. இயங்குபவன் தவறிமூப்பது தவிர்க்க முடியாது தான். இங்கே தவறு நேர்ப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

பதினேராவது மகாநாட்டு அறிக்கையைப் படித்தபின் கட்சியில் சேராமலிருப்பதற்கான காரணமெதுவும் இருப்பதாய்ப் படவில்லை. இன்னும் அந்தக் காலகட்டத்தில் நேரான, வெளிப்படையான நடைமுறை சாத்தியமான ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய தீர்வொன்றை வேறு யாரும் வைத்ததாயும் நினைக்கவில்லை.

முன்பு ஒரு கட்டுரையில் திருஷ்ணன் இப்படி எழுதியிருந்தான் - “அவர்களோடு சிலது ஒத்துப்போகிறது. இவர்களோடு சிலது ஒத்துப் போகிறது. எவரோடும் முழுமையாக இனங்காட்ட முடியவில்லை” என்று இந்தச் சுய விமர்சனத்துக்கும் மகாநாட்டுப் பிரகடனத்துக்கும் பின்னர் இவர்களோடு முழுமையாக இனங்காட்டுவது இயல்பானதேயாயிற்று. தன் நிலைப்பாடு நிருபிக்கப்பட்ட திருப்தி....

தடை பற்றிய முதல் அறிவிப்பு - எதிர்பாராத வியப்பாயும் அதிரச்சியாயும் - வந்தது. ஒரு முன்னிரவில் ஊரடங்குக் கெடுபிடிகள் தளர்ந்த முதற் காலையிலேயே வேணி அம்மன் கோவிலுக்குத்தான் ஓடி வந்தாள்....

18

இந்தச் சனக்கூட்டத்தைப் பார்க்க திருவிழா ஞாபகம் வருகிறது. இப்படிச் சனஞ் சேர்ந்து கணகாலந்தான். ஒவி பெருக்கியும் கோட்டை வெடியும் காதைச் செவிடுபடுத்துகிறது. திருவிழாக்கள். இரவுகளில் வாணவேடிக்கையும் இசைக் கச்சேரிகளுமாய் அமளிப்படும். முதற் தட்டை இரவுத் திருவிழா பார்க்கப்போய் வெடித்துச் சிதறி வீழ்ந்து, தீப்பூக்களைப் பார்த்துப் பயந்தமை இன்னுமதான் நினைவிருக்கின்றது.

சோழகத்தில் விண்குவிய கொடிகளுக்கும் கோட்டை வெடிகளுக்கும் பதிலாக ஹெவிகளும் வெஷல்களும் எல்லாம் எப்படி மாறின? அம்மன் கோவில் திருவிழாவைகாசிப் பூரணையை அண்டி வருகிறது. என்பத்தி மூன்றின் பிறகு இரவுத் திருவிழாக்கள் இல்லையென்றாகின. ஆறு ஆற்றரக்கெல்லாம் எல்லாம் முடிந்துவிடும். பகல் திருவிழாக்கள் கூட அமைதியாயிருந்தன. ஆனால், இம்முறை அப்படிக்கூட நடக்க முடியாது போயிற்று. அதற்குக் காரணமாயிருந்த பயங்கரத்தை திருஷ்ணன் நேரிலே கண்டான். இங்கிருந்தல்ல.... ஆறு மைல்களுக்கப்பால் நின்று....

ஒரு பென்னம் பெரிய ரி.வி. திரையில் பார்ப்பது போல எவ்வர்மிருந்தன. வானம் நல்ல பளிச்சிட்ட நீலமாயிருந்தது. மேகங்கள் திரைந்து ஆங்காங்கே குவிந்து கிடந்தன என்றாலும் முதல்நாள் பெய்த மழையில் கழுவிய மாதிரிச் சுத்தமான நீலம்.

சாந்தன்

முன்னாலும் பக்கங்களிலும் வயல்வெளி பரந்து கிடந்தது. அறுவடை முடிந்த வெறும் வயல். இடைக்கிடை சணல் பாத்திகள். மஞ்சள் சதுரங்களாகத் தெரிந்தன. வயல்களைத் தாண்டி தொடுவானில் பனை நிரைகள் குடிமனைகள். காற்று மெல்லக் குளிர்ச்சியாக வீசியது. சணல் பூ மணத்தை அது கொண்டு வந்தது. வெய்யில் பளிச்சென்று ஏரித்தது. அண்ணாந்து பார்த்தால் உச்சிக்கு நேரே மேலே நின்று கண்ணைக் குத்துகிற சூரியன்.

ஆனால், இவையெல்லாவற்றையும் ரசிக்கிற மன நிலையாயில்லை. இந்தப் பகைப்புலனில் இந்த ஒளிர்நீலவானில் மேகங்களுக்கிடையிலும் பனங்கூடல் உச்சிகளுக்கிடையிலும் மறைந்து வெளித்தும் கொண்டு திரும்புகிற சரிகிற நேரங்களில் பளபளத்துக் கொண்டு விமானங்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆறு பொம்மர்கள் ஒரு ஹெலி என்றான் கிருஷ்ணன். இல்லை. ஐந்துதான் பொம்மர். மற்றது அவ்ரோ என நாகு திருத்தினான். இருக்கலாம். இடைவிடாமல் ரீங்கரித்துக் கொண்டு வட்டங்களாக வளைய வந்து கொண்டிருந்தன. அந்த வட்டங்களின் மையம். சுதுமலை. மானிப்பாயாக இருக்கலாம் போவிருந்தது. அவர்களிருந்த இடத்திலிருந்து நேரே கிழக்காக இருந்தது. “பட்டணமாக இருக்குமோ?” கிருஷ்ணன் தன்னை ஆறுதல்படுத்திக் கொள்ளத் தானே கேட்டான்.

“இல்லை. ஸேர.... அது இன்னும் வலப்பக்மாகத் தெரியும். அந்தப் பனைக்கு நேரரதான் பட்டணம். இது மானிபாய்ப் பக்கந்தான்...” நாகு சொன்னான்.

“ஏன் இவ்வளவு பெரிய வட்டமாகப் போராடுகிறார்கள்? வட்டுக்கோட்டைக்குக் கூட வருகுதே அந்தா பாருங்கோ...” அன்றனி தலைக்கு மேல் காட்டினார்.

அண்ணாந்து பார்த்தால் ஒரு பருந்தின் அளவில் ஒரு பொம்மர் வானத்து உச்சியில் வழுகிக் கொண்டிருந்தது.

எப்படியாவது உடனே வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டுமென அந்தரமாயிருந்தது. ஆனால் அது முடிகிற காரியமல்ல. ஹெலிநோட்டமடிக்கிற இடத்திற்குள் மோட்டார் சைக்கிளில்

போவதைவிடத் தற்கொலைக்குச் சிறந்த வழி வேற்றிராது.... கூட இருந்தால் நல்லதுதான் என்றாலும் ஆபத்தில் தலைபோட்டுத் தனக்குத் தீங்கைத் தேடிக் கொள்வது யாருக்குமே நல்லதல்ல.... வளவில் பதுங்குகுழி இருக்கிறது. பயமில்லை.

முதற் தடவை இந்த அரக்கத்தனம். அரங்கேறிய போது எங்குதான் தயாரிப்புகளிருந்தன? ஒரு வீட்டில் கூட குழி இல்லை. எதிர்பாராமல் வந்த பிரளையம் அது.

வேடிக்கை என்னவென்றால் அன்று பகல்தான் குண்டு வீச்சிலிருந்து தப்புவது பற்றிய புத்தகம் கிருஷ்ணனுக்குக் கிடைத்திருந்தது. “கொண்டுபோய் வாசியுங்கோ. ஸேர்” என்று சொல்லி குமார் ஒரு பிரதி கொடுத்திருந்தான். “இதுகும் நடக்கப் போகுதோ!” என்று வியப்போடு கேட்டுவிட்டு படித்துப் பார்க்கலாமென்று வாங்கி வந்திருந்தான்.

எவ்வளவு விசித்திரம் - அந்தப் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்த அந்த மாலையே - அதை விரித்துப் பார்க்க முதலே - எதிர்பாராத அந்த நிகழ்வு நடந்தேறியது. வழுமைபோல வட்டமிடும் பிளேன்கள் என்று தான் நினைத்தார்கள் எல்லோரும். காதைப் பிளக்கும் இடிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்க் கொண்டிருந்தவன் சவர்க்காரம் போட்டது பாதி போடாதது பாதியாய் அள்ளி ஊற்றிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்தான். குடென்றால் கொங்கிறீர் கூரைக்குக் கீழ் பதுங்கலாம். குண்டுக்கு என்ன செய்யலாம்? சத்தங்கள் மிக அருகில் தான் கேட்டன. எங்கென்பது தெரியாதிருந்தது.... வீடு நடுங்கியது... காற்றில் கந்தக நெடி கலந்து வந்தது... பயத்திற்கு ஒலியும் மணமுமிருந்தன.... அரை மணிநேர ஊழிக்காலம். பயப்பிரமை தெளியு முன்பே சேதிகள் வந்தன. தாவடியில் கருகிய அரும்பையும் மற்றவர்களையும் பற்றி... இரண்டு கிழமையாவதற்குள் அடுத்த தாக்குதல். இது காலையில் இம்முறையும் அதேவட்டாரந்தான். ஏன் இங்குதான் பாய்கிறார்கள்? தெவி பொம்மர் குண்டு. சூடு - இவையெல்லாம் சேர்ந்து கிளப்புகிற சத்தம் சாவின் சங்கிதமாய்... இத்தடவை மலைவேம்படி ஒழுங்கையிலிருந்த அந்த வெறும் வீட்டில் பழி தீர்த்துக் கொண்டார்கள்.

கிருஷ்ணன் போய்ப் பார்த்தான். போரின் நாச குணம் புரிந்தது. சிதறிக் கிடந்த கட்டிடம். முறிந்து சாய்ந்த மரங்கள்.... நல்ல காலம் யாரும் உள்ளே இருக்கவில்லை....

வெனின்கிராத்தில் பார்த்த பிஸ்கரேவ்ஸ்கிளே இடுகாடு நினைவு வந்தது... பாத்தி பாத்தியாய் எல்லையற்றுப் பரந்து கிடந்த கூட்டுப் புதைகுழிகள் பாஸிஸ்ட் பிசாக்கள் என்றைக்குமே மனித உயிர்களை மதித்தில்லைதான்... இந்த இரண்டாவது தாக்குதலுடன் பதுங்குகுழி வெட்ட வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகிப் போனது. சந்தமுத்துவைக் கண்டுபிடிப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனாக்குச் சொல்லிவைத்துக் காத்திருந்து கண்டுதான் பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. புத்தகத்தில் பார்த்த விஷயத்தைப் படங்கீரி விளங்கப்படுத்த முயன்றபோது கந்தமுத்து சொன்னார்! “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். தம்பி... நீ இடத்தையும் ஒரு தென்னை மரத்தையும் காட்டு... அஞ்சயார் பொவித்தீனும் பத்து உரப்பையும் கொண்டா.... அவ்வளவுதான்...”

வெட்டும்போது ஒரு நினைவு வந்தது. கீழால் வந்தான் களௌண்டால் கண்ணில் படுமே... கூடவே ஒரு சமாதானமும் - அப்படி வரும்போது இங்கிருந்தால்தானே....

இந்தப் பிரச்சினைகள் உச்சங் கொண்டதன் பிறகு இந்த நிலத்தைத்தான் எத்தனை தரம் எத்தனை தேவைகளுக்காக தோண்ட நேர்ந்திருக்கிறது... வியட்நாம் யுத்தகாலத்தில் கூட்டுக் குடியிருப்புகளே கூட நிலத்திற்கடியில் உருவாக்கப்பட்டனவாம். அந்த நிலைமை இங்கும் வருமா? பூமி தாய்தான் தன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கிற தாய்.

இந்தப் போரே இப்படி இருந்தால் நியூக்கிளியர் யுத்தம் எப்படி இருக்கும்? ஆனால் ஒன்று அதில் கவலைப்பட ஏவராவது மிஞ்சப் போவதில்லை. நட்சத்திரப் போர்த் திட்டங்களும், நியூக்கிளியர் ரசாயன ஆயுதங்களும் எஸ்.டி.ஐ.க்களும் ஏவுகணைகளும் அந்தப் புண்ணியத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும்.

எதனுடைய உறுமல் எதுவென்று தெரியாமல் ஆறு இயந்திரங்களும் ரீங்களித்துக் கொண்டிருந்தன.

“என்ன பத்து நிமிஷமாக வட்டமடிச்சக் கொண்டே இருக்கிறான்...” சரியாக பதினொன்றே முக்காலுக்கு இந்த இரைச்சல்கள் கேட்டு வெளியே வந்திருந்தார்கள்.

எதெந்து எங்கே என்று தெரியாமல் அந்த ஆள்தின்னிப் பறவைகள் வட்டமடித்தன.

“முழு யாழ்ப்பாணத்தையும் சுத்துறான்கள் போல இருக்கு....” என்றார் அன்றனி.

“அந்தா. பாடப் போறான் ஸேர்... பாருங்கோ...” என்றார் நாகு.

எங்கோ உச்சியில் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு விமானம் திடீரென நாற்பத்தைந்து பாகை சரிவில் விரைந்து சறுகியது. ஒரு பனை மட்டத்தில் அதன் வயிற்றிலிருந்து ஒரு புகைத்திரள் வந்து கரைய மீண்டும் முன்னே மேலெழுந்தது.

“போட்டிட்டான்கள்....” என்றார் அன்றனி.

ஆறேழு வினாடிகளின் பின்னர் சுத்தம் வந்து சேர்ந்தது.

“எங்கட பக்கந்தான்...” என்றான் கிருஷ்ணன் கலங்கிப் போய்.

“இண்டைக்கு அம்மன் கோவிலும் கொடியேத்தம் - இப்பத்தான் பன்னிரண்டு மணிக்கு.”

பிறகும் ஐந்தாறு சுத்தங்கள்....

அடுத்த நாள் தான் சரியான தகவல் தெரிந்தது.

இறந்துபோன ஏழு பேரில் ஐயர் ஒருவர் கிருஷ்ணனின் பால்ய கால நண்பன் - வகுப்புச் சகா ஒருவன்.

கொடி ஏறவில்லையாம்.

அன்றுதான் - அதாவது கோவிலடிக் குண்டு வீச்சின் தாக்கங்கள் பற்றித் தெரியவந்த அன்றுதான் - காலையில் யாழ்ப்பாண வாளையின் ஜனனம் நிகழ்ந்தது. வடமராட்சியில் விடுவிப்பு

நடவடிக்கைகளும் தொடங்கின. முழு யாழ்ப்பாணமும் எனத் தொடங்கிப் பின்னர் வடமராட்சியில் மையம் கொண்ட அந்தச் சூறாவளி வீசிய நாட்கள்...

அந்த நாட்களைப் பற்றி இதழோன்றில் ‘இரா’ எழுதிய செய்தி விமர்சனக் குறிப்பொன்று கிருஷ்ணனின் நினைவுக்கு வந்தது...

சில காலமாகவே இராணுவ நடவடிக்கைகள் பற்றி பேசப்பட்டு வந்ததால் இந்த விடுவிப்பு நடவடிக்கை எவருக்கும் ஆச்சரியமளிக்க வில்லை. ஆனால் இதிற் கண்டதுதானென்ன?

யாழ் குடாவிள் வடக்கரையில் - அதுவும் பருத்தித்துறையிலிருந்து காங்கேசந்துறை வரை - ஒரு மூன்று கிலோமீற்றர் அகலப் பரப்பில் தீவிரவாதிகளை - தற்காலிகமாக? வெளியேற்றுவதில் இந்நடவடிக்கை வெற்றி கண்டுள்ளது. தீவிரவாதிகளுக்கேற்பட்ட பொருள் நஷ்டம் பற்றிக் கணக்கிடுவது சிரமம். எனினும் அவர்களைப் பொறுத்தளவில் ஆட்கள் இழப்பு என்பது மிகக் குறைவாகவே தெரிகிறது. ஆனால் தாங்கள் எதிர்பார்த்ததிலும் அதிகப்படியான இழப்புகளுக்கு இராணுவம் முகம் கொடுக்க நேரிட்டது என்பதும் உண்மை.

இந்தப் போர் விளைவுகளை விடவும் இதனால் பொது மக்களிடத்தேற்பட்டுள்ள தாக்கங்கள் பற்றியும் அரசின் நோக்கங்கள், போக்குகள் பற்றியுமே நாங்கள் அதிகம் கவனிக்க வேண்டியவர் களாயுள்ளோம். இந்த நடவடிக்கைகள் பொது மக்களைப் பெரும் பீதிகளுள்ளாக்கின என்பது சரியே. இதுதான் நடவடிக்கையின் முக்கிய நோக்கமுமாகும். மக்களைப் பீதியடையவும் அதன்மூலம் சோர்வடையவும் செய்வதன் மூலமும் தீவிரவாதி களின் போராட்டத்தைக் கைவிடும்படி செய்வதே நோக்கமாயிருந்தது என ஊகிக்க முடிகிறது.

விமானக் குண்டுகளும் ஏரியூட்டரும் பீப்பாக் குண்டுகளும் வெஷல்களும், துப்பாக்கிகளும், கத்திகளும் நூற்றுக்கணக்கான பொதுமக்களின் உயிர்களைக் குடித்துள்ளன. கொல்லப்பட்ட தீவிரவாதிகளின் தொகையிலும் இது பன்மடங்கு அதிகம் அடைக்கலவந்தேடுமாறு - அறிவுறுத்தப்பட்ட ஆலயங்களுட்படப் பல கட்டிடங்கள் - பாடசாலைகளும் வீடுகளும் தாக்கப்பட்டன.

விளிம்பில் உலாவுதல்

ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டுத் தென் பகுதிக்குத் தடுப்பு முகாம்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இவர்களிற் சிலர் உள்ஞர் முகாம்களில் பண்யக் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டுள்ளனர். வேடிக்கை என்னவெனில் தம்மை விடுவிக்க வந்தோரிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக மக்கள் தப்பியோட நேர்ந்தது....

சக்திதாசன் சொல்லுவான். வேடிக்கையாக - “இந்த விடுவிப்பு என்பது சமயங்கள் கூறுகிற விடுவிப்பாக இருக்கிறது.... இந்த உலக பந்தங்களினின்றும் அளிக்கப்படுகிற விடுவிப்பு...”

படைகள் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளும்போது, தீவிரவாதிகளே தமது ஒரேயொரு பாதுகாப்பு என மக்கள் எண்ணத் தலைப்படுவது மிக இயற்கையான துதான்...

இராணுவ நடவடிக்கையானது தீவிரவாதிகளைப் பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு வரச் செய்வதற்காகவே எனவும், தீவிரவாதிகள் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பின்னிற்கிறார்களெனவும் உலக அரங்கில் அபிப்பிராயமொன்றை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. உண்மையில் பின்னிற்பவர்கள் யார்?

‘இணைப்பு-சி’ என்பதை அமுலாக்க முன் வந்திருந்தாலோ அன்றி டிசம்பர் பத்தொன்பது யோசனைகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் பின்னாடைவு காட்டப்படாதிருந்தாலோ கூட நிலைமை இவ்வளவுக்கு வந்திருக்காது. இராணுவத் தீர்வை நியாயப்படுத்த முயலாமல் உண்மையாகவே சமாதானத் தீர்வொன்று காணப்படுவதில் அக்கறை இருக்குமெனில் அரசு தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த அறிக்கைக்கு அடுத்ததாக விடுவிப்பு பற்றி நினைவுக்கு வருகிற அடுத்தது, சுகுணேந்திரன் பற்றிய ஞாபகம். எதிலும் தலைபோட்டுக் கொள்ளாமல் தானுண்டு தன் பாடுண்டு என்றிருந்த அப்பாவி இளைஞன்.

“உங்களைப் பார்த்தா - தாடியும் ஆனும் - மொஸாட்காரன் மாதிரி இருக்கு ஸேர்...” என்றான் ஓருநாள்.

“உமக்கென்ன கோபம் என்னிலை?” என்று கிருஷ்ணன் கேட்டான். “..... பொல்லாத ஆளாயிருப்பீர் போல இருக்கே.... எங்கை கண்டீர் அவங்களோ?”

“ரீவிலை ஸேர்.”

ஆஜானுபாகுவான உடலும் அதற்குள்ளொரு குழந்தை உள்ளமும் கொண்ட சுகுணேந்திரன் கலகலப்பாகப் பேசுகிற, படிப்பில் அக்கறை மிகக் இளைஞர். அவனையுந்தான் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்களாம். எல்லோருக்கும் நடக்கும்போது செய்தியாகவும் புதினமாகவும் படுகிற ஒன்று. தமக்கு வேண்டியவர்கள் சம்பந்தப்படுகையில் - உனர்வுப் பரிமாணமும் பெற்று வேறொன்றாகி விடுகிறது....

20

எதிரே இடப்புறமிருந்த வரிசையிலிருந்து யாரோ தன்னைப் பார்த்துக் கை அசைப்பது போலத் தெரிந்தது கிருஷ்ணனுக்கு வீரவாகு. “இங்கே வந்துவிடேன்” என்று சைகையால் கேட்டார். ‘பரவாயில்லை. இங்கேயே நிற்கிறேன்’ என அபிநியங்களாலேயே பதில் அனுப்பினான்.

வீரவாகு கச்சேரி சத்தியாக்கிரகத்திலிருந்து அடிப்பட்டவர் என்பது இன்றுதான் தெரிய வந்தது கிருஷ்ணனுக்கு. ஆள் பரவாயில்லை. கிருஷ்ணன் கூட இந்தச் சத்தியாக்கிரகத்தில் தன் பங்கைச் செலுத்தித்தானிருக்கிறான். ஆதரவு தெரிவித்து நடந்த ஊர்வலங்களிலொன்று அவன் பள்ளியிலிருந்தும் போனது. பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களிலொருவனான கிருஷ்ணனும் அதிலிருந்தான்.

மண்டையைப் பிளக்கும் வெய்யிலில் தாகம் தொண்டையை வரட்டக் கத்திக் கொண்டு போனார்கள். விக்னராஜா - எ.ச.எஸ்.ஸி. வகுப்பு மாணவர் - இவர்களுக்கெல்லாம் அப்போதைய காலத்துக்கு ஹீரோ - தலைமையில் ஊர்வலம் போனது. கிரிக்கட் வீரனான், எப்போதும் லோங்ஸாம் வெள்ளை வேஷ்ட்டும் கண்ணாடியுமணிந்து - வேஷ்ட்டை அலட்சியமாக மூன்று பொத்தான்கள் திறந்து விட்டு அதற்குள்ளிருந்து சங்கிலியும் நெற்றியில் கற்றை மயிரும் ஊசலாடுகிற

விக்னராஜா. ஜெக்கே கொழும்பிலிருந்து வந்த அதே சமயத்தில் அதே மாதிரி வந்தவர் - தொண்டை அறக் கோவும் போட்டார். அவர் இராணுவத்தை இங்கிலீஸில் விளிக்க வேண்டியது. இவர்களைல்லாம் “கெற்-அவுட்” என்று கத்த வேண்டியது. இப்படியாக ஊர்வலம் உசாராகப் போனது.

பட்டணத்திற்குள் நுழைந்த பிறகு உண்மையாகவே ஒரு இராணுவ ட்ரக் இவர்களைத் தாண்டிப் போக நேரிட்டது. துப்பாக்கிகளுடன் உட்கார்ந்திருந்த சிப்பாய்கள் கூட வந்தால் சட்டையைத் திறந்து நெஞ்சை முன் தள்ளிக் காட்ட வேண்டும் என்ற அந்த வயதில் வீரர்க் கற்பனைகள்....

ஊர்வலத்தின் பிறகு நாலைந்து நாட்கள் தலையிடி காய்ச்சல். சத்தி என்று பள்ளிக்குப் போக முடியாமலே போனது. விக்னராஜா இப்போது எங்கிருப்பார்? அந்த வருட முடிவோடு ஆளைக் காண முடியாமல் போனது. திரும்பவும் கொழும்பிலே குடியேறியிருப்பாரா? அப்படியானால் தன் நுடைய அந்தப் பதினெந்து வருட கொழும்பு வாழ்வின்போது எங்கோ எப்படியோ ஒரு தடவையாவது சந்திக்க முடியாமல் போயிருக்குமா? விக்னராஜா வெளிநாட்டிற்குத்தான் போயிருக்க வேண்டும். அப்போதே பசுமையைத் தேடிப் பறந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இந்தப் போராட்டம் என்று வந்த பிறகு போனவர்கள் எத்தனை? உண்மையான பயத்திலும் பாதிப்பாலும் போனவர்கள் பாதிப்பேர் என்றால், நிலைமையைச் சரண்டித் தம்மைப் பல வழிகளிலும் - வளமாக்கப் பறந்தவர்கள் பாதி.....

இந்த இக்கட்டான வேளையில் சொந்த மண்ணை விட்டு ஓடாமல் இங்கே வாழ்ந்து பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்த ஒவ்வொருவரும் போராளிகள்தாம். சுய இயல்புக்கும் இசைவுக்கு மேற்ப அளிக்கப்பட்ட மெய்யான எந்த ஒன்றும் போராட்டத்திற்கான பங்களிப்புத்தான் தன் மனசாட்சிக்கும் அறிவுக்குமேற்ற வகையில் செயற்பட்ட எவனும் விலகி நின்றதாய்க் கூற முடியாது. இன்னொரு வகையில் போராளிக் குழுக்கள் என நேரடியாகக் குறிக்கப் பட்டவர்களைப் போல் அதே அளவுக்கு இக்குழுக்களை

ஆக்கப்பூர்வமாக விமர்சித்தவர்களும் கொள்கைகருதி விலகி நின்றவர்களுங் கூட போராட்டத்தின் சமபங்காளிகளேயாவர். போராளிகள் எனக் குறிக்கப்பட்டவர்களுடன் பரிச்சயங்களைப் பேணிக் கொள்வதனாலோ அல்லது வசதி கருதித் தம்மை அவர்களுடன் அடையாளங் காட்டிக் கொள்வதனாலோ பம்மாத்துப் பண்ணுகிறவர்களைவிட, இந்தப் போராட்டத்திற்கு உண்மையான ஆக்கப்பூர்வமான பங்களிப்பைச் செலுத்தியவர்கள்.

போராட்டம் என்பது குழுக்கள் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. அது ஒரு சமூகம், முழு இனம், பரந்த மக்கள் கூட்டம் தழுவிய விவகாரம். இயற்கையின் நியதி, முரண்களின் அறுவடை, இயங்கியல் தழுவிய வளர்ச்சிப் போக்குகளில் இயல்பாகவே முனைகொள்கிற சமாசாரம். முக்காலமும் சம்பந்தப்பட்டது.

போராளிக் குழுக்களும் தலைவர்களும் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் அவற்றில் பங்கெடுப்பவரும் வெற்றிகொள்ள வைப்பவர்களும் மக்களேயாவர். மக்கள் பங்களிப்பில்லாதது எப்படிப் போராட்டமாகும்? அது இங்கே எவ்வளவு சாத்தியமாயிற்று.

மக்கள் பங்களிப்பிற்கான தயாரிப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அதற்கான ஆரம்ப அறிகுறிகள் தென்பட்ட போதில் முன்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு அது மெல்ல மெல்ல உருக்கொள்கையில் சிதைய நேர்ந்தது எவ்வாறு?....

தமிழ்பேசும் மக்கள் இணைப்புக் குழு... முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் அமைப்புகள் சேர்ந்துருவாக்கிய அந்த அமைப்பு.... திரும்பப் பேச்சு வார்த்தைகளில் வலியுறுத்தப்பட்ட ஐந்தம்சத் திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு போராடவென்று அமைக்கப்பட்ட அந்தப் பேராயத்தில் கிருஷ்ணன் உறுப்பினராயிருந்த தொழிற் சங்கமும் சேர்ந்திருந்தது. தங்கள் அமைப்பின் பிரதிநிதியாகக் குழுவில் அவனும் இடம் பெற்றிருந்தான். மகாநாடு ஊர்வலங்கள். எதிர்ப்பு தினங்கள். ஆர்ப்பாட்டங்கள் எனச் செயற்பாடுகள் குடுபிடிக்கத் தொடங்கிய வேளையில் ஏற்பட்ட அந்த பின்னடைவு... மக்கள் போராட்டம் குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டதன் - அதற்குரிய

முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படத் தவறியமையின் விளைவு மட்டும் தானா?

21

அந்த இடத்திற்கு வந்து பதினாந்தா நமிடங்களுக்கு மேலாகப் போகிறது.... எதிரே மருத மரத்திற்கு இப்பால் குளத்தடியில் அமனியாயிருக்கிறது. முக்கியஸ்தர்கள் ஓடியாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சனக்கூட்டம் இப்போது இரு மடங்காகிவிட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ணன் நின்று கொண்டிருக்கிற இந்த இடத்திற்கூட இப்போது நூறு பேருக்குமேல் சேர்ந்து விட்டார்கள். எல்லோர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி. பெருமிதம். பரபரப்பு.... கிருஷ்ணன் மீண்டும் பக்கவாட்டுச் சிந்தனை பற்றி நினைக்கிறான். கூடுதலாக எதிர் பார்க்கிறார்களா?....

கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு மேற்கு வானத்தைப் பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. கும்பவின் இரைச்சலையும் எங்கோ சுத்துகிற காக்கையின் குரலையுங்கூடச் சோழகம் சமூற்றிக் கொண்டு போய் விடுகிறது. இந்த வெளியில் இந்த வானத்தைப் பார்க்கிற விளையாட்டு.... கிருஷ்ணனும் கூட்டாளிகளும் விடலைகளாயிருந்த காலத்தில் அவர்களுக்குப் பிடித்தமாயிருந்த ஒரு விளையாட்டு.... இரவுத் திருவிழா வேளைகளில் சனங்கள் ஓரளவு கூட்டமாக நிற்கிற இடத்தருகில் போவார்கள். ஒருவன் கொஞ்ச நேரம் வானத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு வலு ஸீரியஸாக மற்றவனைத் தட்டி மேலே காட்டுவான்.

“அந்தா... அந்தா.....”

“ஓமோம்....” என்பான் மற்றவன்.

இப்போது கோஷ்டி முழுவதும் இருவரையும் சுற்றிக் கொள்ளும்.

“அந்தா, அந்தா....”

“ஓமோம், இங்கை...”

“இல்லையா அது....”

“போடா. அதுதான்...”

அருகில் நிற்கிற சனக்கூட்டம் இவர்களைச் சூழ்ந்து தானுமிந்த இந்தா - அந்தாவில் பங்கேற்கத் தொடங்க இவர்கள் ஒவ்வொருவராகக் கழன்று விலகி எட்டநின்று தாங்களில்லாமலே தொடர்கிற வேடிக்கையை ரசிப்பார்கள்....

இதுபோல இன்னுமொன்றிருந்தது. ஆனால் அது பகிடியில்லை. புதிர். அந்த அறுபதுகளின் நடுப்பகுதி மாலைகளில் ஐந்தரை. ஆறு மணிப்போதில் அது நிகழும். தினசரி தேர் முட்டி மீதிருந்து மேலைவானின் உச்சியைப் பார்க்கும்போதில் அநேகமாக அது தெரியும். சரிந்து போன சூரியனைப் பிரதிபலிப்பதே போல ஒரு ஒளிப் பொட்டு எக்கச்சக்கமான உயர்த்தில் சீரான வேகத்தில் சறுக்கிக் கொண்டே போகும் தெற்கிலிருந்து வடக்காக. அது கண்ணுக்குப் பட நேர்ந்த ஆரம்ப நாட்களில் ஜெற் விமானமா? செயற்கைக் கோளா? என்று பரபரப்பான விவாதம் நடந்து, பிறகு என்ன வென்றில்லாமலே அது இவர்கள் சூழலில் ஒன்றாகிப் போனது.

22

காற்றின் இரைச்சலோடு சேர்ந்தொத்த அந்த மெல்லிய சருதி.... அதை மீறிக்கொண்டு சனங்கள். கிருஷ்ணனும் கவனித்தான். சத்தம் நெருங்கி வந்தது. ஹெவிதான். ஒன்றல்ல. இரண்டு சத்தம்.

தென்மேற்கிலிருந்து இரண்டு ஹெவிகள் - வழமையானவையல்ல என்று பார்த்தவுடன் தெரிந்தது. தாழப் பறந்து தோன்றின. ஆனால் இதென்ன? வெளியைத் தாண்டி வடக்கே போய் மறைந்து... வட்டம் போட்டு வருவார்களென எதிர்பார்த்த சனம் அண்ணாந்து அதிசயிக்க... ஏன் இறங்க முடியாமல் நேரே போகிறார்கள்? என்றாலும் இவைதான்... சரி. அழைத்துப் போக இந்திய ஹெவிகள் வந்து விட்டன. இனி என்ன நடக்கும், சமாதானப் பேச்சின் முடிவு எப்படி இருக்கும்? சமாதானம் பிறக்கத்தான் வேண்டும். அது அவசியம். அத்தோடு நியாயமும். அது மிக அவசியம். இவ்வளவு இழப்புக் களுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் ஈடுகட்டுகிற தீர்வுகள் நியாயமானது. அதுதான் சமாதானத்தைக் கொண்டு வரும் நியாயமும் சமாதானமும் ஒன்றிலொன்று தங்கியிருக்கின்றன.

விளிம்பில் உலாவுதல்

சத்தம் மீண்டும் பலத்துக் கேட்டது. ஹெவிகளிரண்டும் திரும்பி வருவது தெரிந்தது. மிகப் பதிவாக, வெளியைச் சுற்றி வந்தன. கரும்பச்சை. இங்கத்தையச் சகாக்களிலும் இவை பெரிதாய்த் தோன்றின. ‘இந்தியவான்படை’ என ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது.

ஒரு ஹெவி அதே உயரத்திலேயே சுற்றிப்பறக்க, மற்றது பனை தென்னை வட்டுக்களைத் தழுவுவது போலத் தாழுவந்து இறங்குகிற இடத்திற்கு மேலே நிலை கொண்டு - முன்புறம் கோவிலைப் பார்க்க நின்று - தனும்பாமல் மெல்ல மெல்ல பதிந்தது.

இராட்சத விசிறிகள் சுழற்சியில் புழுதிப் படலம் கிளம்பிப் படர்ந்தது. மக்கள் கோஷமிட்டார்கள். மெல்லப் பதிந்த அசரப் பறவை மண்ணில் கால் பதித்தது.

நன்றி : வாரமுரசாலி / 1987

அணையாளம்

கருநாகப்பள்ளி.

விழிப்புத்தட்டிய போது ரயில் நின்றுகொண்டிருந்தது. இருஞங்களிரும் இன்னமுந்தான். இப்போதைக்கு முழுதாக விலகுமென்று தோன்றவில்லை. படுத்தவாகிலேயே கண்ணாடி ஜனன் லூடாக எதிரே ஸ்ரேவங்க் பெயர்ப்பல்கை. எங்கிருந்தென்றில்லாமல் வந்த மின்னொளிக்கசிவில் தெரிந்த எழுத்துக்கள். பெரிதாக ஆங்கிலத்தில். அதற்கு மேலே மலையாளம், இந்தி.

“குட மார்னிங்” நவாஸ் ஏற்கனவே விழித்து விட்டிருந்தார். குரல் உற்சாகச் சிரிப்போடு இழைந்து வந்தது.

“மோனிங்” கொட்டாவியை இடைவெட்டிக் கூறினான்.

“எப்படி? நல்லா தூங்கினீங்களா?”

“நல்ல நித்திரை!” தடித்த போர்வையைத் தள்ளியபடி எழுந்தான்.

“..... படுத்ததுதான் தெரியும்.”

“இப்படிக் குடுங்க” நவாஸ் போர்வையை வாங்கி மடிக்கக் கையை நீட்டினார்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

எழுந்து நின்று சோம்பல் முறித்துவிட்டு, படுக்கையாய் மாற்றிக் கிடந்த தன் இருக்கையை நிமிர்த்தி மீண்டும் உட்கார்ந்தான். எதிரே நவாஸின் படுக்கை ஏற்கனவே இருக்கையாக மாறிவிட்டிருந்தது.

“காஃபி சாப்பிடுங்க, ரமணன்” தயாராக வாங்கி வைத்திருந்த சிறு கேத்திலையும் கோப்பையையும் எடுத்தார் நவாஸ்.

“நீங்கள்?”

“அப்பவே சாப்பிட்டாச்சு” கோப்பையில் ஊற்றி நீட்டியபடியே கேட்டார்.

“..... சுடு ஆறிட்டுதா?”

“சரியாயிருக்கு, தாங்கள்.”

ரயில் மெல்லிய குலுக்கலுடன் இழுத்து, மீண்டும் நின்றது. தனும்பிய கோப்பையைச் சமாளித்து இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான். விளிம்பால் மெல்ல வழிந்த கரும் பானம் வட்டிலிற் தேங்கிறது.

“உங்களைத் தூங்கவே விடாமல் இரவு முழுதும் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேன், இல்லையா?” நவாஸ் சிரித்தார்.

“இல்லை, உங்களோடு பேசினதிலை முட்டுத் தீர்ந்த மாதிரி!”

“முட்டு!” நவாஸ் அந்தச் சொல்லைச் சிலாதிக்கத் தொடங்கினார்.

“..... பிரஷர், டென்ஷன், அமுக்கம்! எப்படி இவ்வளவு அற்புதமான சொற்களையெல்லாம் அழிஞ்ச போகாம வச்சிருக்கிறீங்க, யாழ்ப்பாணத்தில்?”

“நவாஸ்” சிரித்தபடி மிடறு விழுங்கிவிட்டுக் கூறினான்.

“..... நீங்கள் பேசாமல் என்னோடு யாழ்ப்பாணத்துக்கே வந்து விடுங்களேன்.”

நவாசும் சிரித்தார்.

“அந்த ஆசை எனக்கு ரொம்ப இருக்கு, ரமணன்.”

“நேற்றிரவு நான் சொன்ன கதைகளைக் கேட்ட பிறகுமா?”

“மம்!” அழுத்தி ஒலித்தார் நவாஸ். “..... அதுக்கப்புறந்தான் அதிகமாகியிருக்கு!”

ரயில் மெல்ல வழகத் தொடங்கியிருந்தது. கூட ஓடி வந்த இன்னொரு சோடி தண்டவாளத்திற்கப்பால் புலரி மைம்மலிலும் புரிந்து கொள்ள முடிந்த பசுமை. சேப்பங்கள்ருகள் குத்துக்குத்தாய் முளைத்து இளங்காற்றில் அந்புதமான அசைவு காட்டிப் படபடத்தன. ஆலவட்டமாய் ஆடும் முக்கோண இலைகள்....

“ஊர் நினைப்பு வந்திட்டுதா?” நவாஸ் மெல்லக் கேட்டார்.

“ஓரு மாதிரி இங்கே வந்தாச்சு! இனித் திரும்பிப் போய்ச் சேர வேணுமே!...” ரமணன் குரல் கனத்திருந்தது.

“பத்திரமா வந்த மாதிரியே பத்திரமாத் திரும்பியும் விடுவீங்க, இன்ஷா அல்லா!”

நவாஸ் குரல் தணியப் பிறகு சொன்னார்.

“..... ஸாரி..... இப்படியான நேரத்தில் உங்களை இங்க வரச்சொல்லி நாங்க அழைச்சிருக்கக் கூடாதோ என்று படுகுது.....”

“இல்லையில்லை” அவசரமாய் இடைவெட்டினான். “.... வந்தது எப்படியோ நல்லதுதான். வெளியே வெளிக்கிடாமல் எவ்வளவு காலத்துக்குப் பதுங்கிய கிடக்க முடியும்?” எழுந்து வெறுங் கோப்பையைத் தட்டில் வைத்தான்.

“அதோட, எனக்காக நீங்கள் இவ்வளவும் செய்திருக்கிங்க... வராமலிருக்க முடியுமா?”

“என்ன பெரிசா செய்துடோம்?”

“அது உங்களுக்குப் பெரிசாத் தெரியாமலிருக்கலாம்” என்ற ரமணன் பிறகு சொன்னான். “உங்கட அழைப்பு வந்த உடனே, நெருக்கமான இரண்டு மூண்டு பேரோட கலந்து யோசிச்சன்....”

“என்ன சொன்னாங்க அவங்க எல்லாம்?”

“ஓண்டையேதான் சொல்லிச்சினம் எல்லோரும் : இங்க பார் ரமணன், நீ இப்ப யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியாலை போய்ப் பத்து வருஷமாகப் போகுது! நிலைமை இப்பிடியேயிருந்தா நீயும் இப்பிடியே இருக்கப் போறியா? ஒரு அவசரம் தேவை வராதா? ஆனபடியா, இப்ப ஒருக்கால் போய்வந்து பாக்கிறதுதான் நல்லது! இது நல்ல சந்தர்ப்பம், ஒரு பயிற்சி....”

“பத்து வருஷம்!”

ரயில் முழுவேகமெடுத்திருந்தது. வெளியே மாறிமாறித் தென்னந் தோப்புகளும் புழைகளுமாய்க் கண்ணனக் கவர்ந்து கொண்டிருந்த கேரளத்து வனப்பு இப்போது கண்ணில் படத்தொடங்கியிருந்தது. பனிப்புகார் படிந்த பசுமையின் மேல் மஞ்சள் பூசி வேற்றுலக வண்ணங்காட்ட முயன்று கொண்டிருந்த இளங் காலை வெய்யில்.

2

பயணங்களை ரசித்த காலமொன்றிருந்தது. அதிலும் எதிர்பாராத பயணங்களை, திடீரென்று வாய்க்க நேரும் நெடும் பயணங்களை, எந்தத் தயக்கமுமில்லாமல் இலங்கை முழுவதும் இப்படிச் சுற்ற முடிந்திருக்கிறது. அது ஒரு காலம்.

திட்டம் போட்டு கடிதமெழுதி, வருகிறேன் என்று தந்தி அடித்து இப்படிப் போவதில் பயணங்களின் சவை கெட்டுப் போவதா யிருந்தது, அவனளவில்! திடுதிப்பென்று ஏதோ ஒரு தேவை வரவேண்ணும், கையில் அகப்படுகிற ஒரு சோடி உடுப்பைத் துணிப்பையில் போட்டுத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, அடுத்ததாயிருக்கிற ரயிலிலோ பஸ்ஸிலோ தோற்றிக்கொள்ள வேண்ணும்!

என்றாலும், ரயில் பயணங்களைவிட பஸ் பயணங்களே அவனுக்கு.

- சிறு வயதிலிருந்தே - அதிகம் பிடித்தவையாயிருந்தன. நெரிசல் இல்லாத, இருக்கைகள் பதிவு செய்து போகிற நெடுந்தூர் பஸ்கள். ரயில்கள் ஏனோ, அந்நிய உணர்வு தந்தன. அடிக்கொரு தரம் காலாற இறங்க, வழிக் கடைகளில் தேநீர் குடிக்க எல்லாம் பஸ்களில் தான்

சாந்தன்

முடிந்தது. பஸ் இல்லாத வேளைகளில்தான் ரயிலில் போக மனம் வந்தது.

படிக்கிற காலத்தில் நாளைக்கு நாலு யாழ்- கொழும்பு ரயில்கள் ஒடினா. நினைத்தவுடன் நினைத்ததில் ஏறிக்கொள்ளலாம். பதினொன்றோ பன்னிரண்டோ மணிக்கு வருகிற தபால் பார்த்து அதில் தகவலேலதும் வந்தால் கூட இரண்டு மணி யாழ்தேவியில் ஊருக்குப் புறப்பட முடிந்தது. பயணக் கட்டணங்கூடப் பத்தோ பதினெந்தோ.

வகுப்புக்கள் முடிந்து ஒரு நாள் அறைக்குத் திரும்பியபோது, கடிதமொன்று காத்திருந்தது. அவசரம். வீட்டுக்குப்போய் அங்கிருந்து அம்மா மறுவிலாசமிட்டு அனுப்பிய கடிதம். ஐயாவுடன் கலந்தாலோசிக்க வேண்டிய விஷயம். அவருக்கு மட்டக்களப்பில் வேலை. ஃபோனில்கூட பேசியிருக்கவாந்தான். என்றாலும் அதை நண்பனிடஞ்சு சொல்லிவிட்டு இரவு ரெயில் ஏறி அடுத்தநாள் ஐயாவுடன் பேசிமுடித்து அப்படியே கொழும்பு திரும்ப மனம் வராமல் அன்றிரவு பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் போய் அதற்குத்தநாள் இரவுரெயிலில் மீண்டுங் கொழும்பென்று! இப்படி எத்தனை. எல்லாம் சாதாரணம்.

வேலையில் சேர்ந்த பிறகுங் கூட அப்படித்தான். வீட்டிற்குப் போகும் நினைவு வந்தால் அலுவலகத்தில் அப்படியே அரைநாள் வீவு போட்டு, அங்கிருந்தே அறைநண்பனுக்கு ஃபோன் பண்ணி, காற்சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டபடி கோட்டைக்குப்போனால் அன்றிரவு சாப்பாடு அம்மா கையால்! அப்படியிருந்த காலம். திருகோணமலையில் வேலை பார்த்தபோது கூட கொழும்பென்றும் அநுராதபுரமென்றும், யாழ்ப்பாணமென்றும் வேலை விஷயமாயும் சொந்த அலுவலாயும் - வாழ்விற்பாதி பயணத்தில் கழிந்தது.

இப்போது பத்து வருஷமாய் ஆனையிறவுக்கு அப்பாலேயே போகவில்லை! அதிசயந்தான்.

இந்தியன் ஆயிக்காலத்தில் இரவு பஸ்கள் ஒடினா. பெரிய பஸ்கள், சொகுசு என்று சொன்னார்கள். வீடியோ படம் ஒடும். பிடிக்கவில்லையென்றால், கண்ணை இறுகழுடி காதைப்

விளிம்பில் உலாவுதல்

பொத்திக்கொண்டு இருக்கையைச் சரித்துக் கொள்ளலாம். கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம் ஏதோ நூறு ரூபா சொச்சம். காலாறவும் தேநீருக்கும் இறங்க முடிந்ததுதான். முறிகண்டியில் பிள்ளையாரைக் கும்பிடவும் முடிந்தது. ஆனால் இவற்றை விடக் கட்டாயமாக இறங்கியே தீர வேண்டிய இடங்களுமிருந்தன. செக்கிங்! இந்திய இராணுவம் வடக்காலும் இலங்கை இராணுவம் தெற்காலுமாக ஏழெட்டு இடங்களில் சனங்களை இறக்கி ஏற்றின! குஞ்ச குருமன், குழந்தை, கிழம், ஆண் பெண் எல்லோரும் இறங்கத்தான் வேண்டியிருந்தது. பெட்டி படுக்கை - சாப்பாட்டுப் பார்சல்களைக் கூட கொட்டிக் கிளரினார்கள். ஒரு முறை இறக்கச் சொன்னபோது சூட்கேளின் பூட்டு சொருகிக்கொண்டு விட்டதில் பட்ட அந்தரங்கம்!

இதேபோலோரு தடவை கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வந்தபோதுதான் இந்தப் பயணங்களையே பார்த்துப் பயப்படவும், பிறகு பத்து வருஷங்கள் அவற்றை நினைக்காமலேயே இருக்கவும் வைத்த சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

ஏறிப்பார்த்து, ஜஸி கேட்டு, பொதிகளைத் தட்டி - எல்லாம் வழுமைபோல் செய்த சிப்பாய்கள், இருந்தாற்போல் பயணிகளில் இரண்டு பேரை இறங்கச் சொன்னார்கள். ஒருவன், ரமணன்.

“இவங்க நிக்கட்டும், பஸ் போ!”

பகிரென்றது.

“ஏன்?” சிப்பாய் நக்கலாகச் சிரித்துவிட்டு உறுமினான்.

“பெரியவரு வரட்டும்! கேட்டுப் பாருங்க....”

என்ன சொல்வதென்று தெரியாதிருந்தது. என்ன ஆதாரத்தில் என்னைச் சந்தேகிக்கிறாய் என்று கேட்க முடியுமா? அவன் கண்களுக்கு ‘அப்படி’ பட்டிருந்தது. அது போதாதா? இப்படியாக முன்னர் ஊரில் அநியாயமாக மாட்டிக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் இரண்டு இருக்கத்தான் செய்தன. என்றாலும் அப்போது அவன்களுக்கு சந்தேகப்பட ஏதோ முகாந்திரமாவது இருந்தது, இப்போது?

சொல்லக்கூடிய விளக்கமெல்லாம் சொல்லி, காட்ட வேண்டிய ஆதாரமெல்லாம் காட்டி..... எதுவுமே ஏறுவதாயில்லை. சற்றுத் தள்ளிப்போய் நின்று கொண்டிருந்த பஸ்ஸை இனியும் மினைக்கெடுத்துவது நியாயமாகப் படவில்லை. ட்ரைவர் சிங்கள் ஆள்தான் - விட்டு விட்டுப் போக மனமில்லாமல் தயங்கித் தயங்கி போய்த்தான் பஸ்ஸில் ஏறினார்.

இனி என்ன நடக்கும்? வீட்டுக்குத் தகவல் சொல்வது எப்படி? பசியுங் களையும் பயமுமாய்.... வெய்யில் வேறு ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

3

எட்டாறரக்கு யாழ்ப்பாணம் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு வந்து விடவேண்டுமென்று சொல்லியிந்தார்கள்.

அதுவா இது?

கட்டிடம் இடிந்து சிதைந்து கிடந்தது. எப்படியிருந்த இடம்! முன்னாலீருந்த பூஞ்செடிகளுக்கான பாத்தி கூடப் பாழ்டைந்து.... முன் விறாந்தை மட்டும் எப்படியோ தப்பிவிட்டிருந்தது. அதில் தான் பயணிகள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். மூன்றோ நாலோ வரிசைகளாக. விமான நிறுவன ஆட்கள், பொலீஸ், இராணுவ சிப்பாய்கள் என்று அந்த இடம் அசாதாரண பரபரப்புடனிருந்தது.

தன்னை வழியனுப்ப எவரும் வரவேண்டியதில்லை என்று சொல்லிவிட்டான். அழைத்து வந்த ஓட்டோக்காரர் அயலவர்தான். கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டதை வீட்டில் சொல்லிவிடுவார்.

“எவ்வளவு நேரமெண்டு நிக்கப்போறியள்? நீங்கள் போங்கோ” அவரை அனுப்பிவிட்டு வரிசைகளை நோக்கி நடந்தான்.

எதில் நிற்பதென்று தெரியாதிருந்தது. அங்குமிங்கும் ஏமலாந்தாமல் நேரே போய் விமான நிறுவன ஆள் என்று தெரிந்த ஒருவரிடங் கேட்டான்.

“எந்த ஃப்ளைற்?”

“இரண்டாவது”

“நேரமிருக்கிறது” முன்றாவதைக் காட்டிச் சொன்னார், “அந்த வரிசை.”

அது அரைகுறையாக நின்றது. ரமணன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற போதே வயதான ஒருவர் அதில் போய் நின்றார்.

“தாங்கள்” என்று இந்த ஆளுக்குச் சொல்லிவிட்டு. பையைத் தோளில் மாட்டியபடி போய்ப் பெரியவரின் பின்னால் நின்றான்.

“இது இரண்டாவதுக்குத்தானே?” அவர் திரும்பிக் கேட்டார்.

“ஓம்”

“இன்னும் முதலாவதே போகேல்லைப் போல கிடக்கு.”

முதல் வரிசைக்காரர்கள் ஒழுங்காகப் போய் எதிரே கிடந்த நீள மேசைகளில் ஓவ்வொருவராகத் தங்கள் பொதிகளைப் பிரிக்க வேண்டியிருந்தது. மேசைக்கு மறுபுறம் பொலிஸ்காரர்களும் படையாட்டகளுமாய் அவற்றை அலசிக் கொண்டிருந்தார்கள். துணிகளை உதறி சரைகளைப் பிரித்து கடிதங்களைத் திறந்து...

“ஓண்டுங் கொண்டு போகேலாது!” பெரியவர் குரவில் வெப்பியாரம். ஓவ்வொரு யயனிக்கும் ஐந்து நிமிழத்திற்குக் குறையாமல்.

“போறபோக்கைப் பாத்தா எத்தினை மணியாகுமோ?” என்று பெரியவர் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்பவர் போலக் கேட்டார்.

“எட்டரைக்குத்தானே வரச்சொன்னது?”

“ஓம். முதல் ஃப்ளைற் பத்துமணிக்கு வெளிக்கிடுமெண்டும் எங்கட பன்னிரண்டுக்கு எண்டுந்தான் அறிவித்தல்.”

எதிரே உள்ளே நிலைய மேடை கரையின்றி வெளித்துக் கிடந்தது. தண்டவாளமிருந்த இடத்தில் மண்டியபற்றை.

இன்னுமொருவர் பின்னால் வந்து நிற்பது போவிருந்தது திரும்பிப் பார்க்க முதலே வந்தவர் அவன் தோளில் வைத்தார்.

“ரமணன்!”

சாந்தன்

உடனே அடையாளந் தெரிவதாயில்லை.

“நடா!?”

“பயணமா?” நடா நன்றாகத்தான் மாறித் தெரிந்தார். கன்ன மயிர் நரைத்து, முகஞ்சுருக்கங் கொண்டு.... வயது விளையாடியிருந்தது. ஆனால் கண்கள் மட்டும் அதே சிரிப்புடன்.

“என்னடாப்பா, ஆளைக்கண்டே பதினெண்சு வருஷம்” அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“.... இப்பவும் அதே மாதிரித்தானிருக்கிறாய். ஒரு மாறுதலுமில்லை” நடாவின் குரவில் வியப்புத் தொனித்தது.

“அதுதானே ஆபத்தாயிருக்கு!”

“என்னடா, அது?” நடா புருவங்களைச் சுருக்கினார்.

“பிறகு சொல்றன்” என்றவன்,

“..... கொழும்பு தானே இப்பவும்?” கேட்டான்.

“ஓ! நீதான் அவசரப்பட்டு வேலையை விட்டிட்டாய்..... மடைத்தனம்” நடாவின் வார்த்தைகளில் உண்மையான அக்கறை தெரிந்தது.

ரமணன் ஓன்றும் சொல்லாமல் புன்னகைத்தான்.

“எனக்கு உன்னை நினைக்கிற நேரங்களிலையெல்லாம் அந்த ஜேவிபி காலந்தான் நெடுக ஞாபகம் வரும்!”

நடா சிரித்தார்.

“அதே நிலைமைதான் அண்ணை எனக்கு இன்னும்! மாறேல்லை!”

“என்னடா நெடுக நொடி போடுகிறாய்?”

முதல் வரிசை ஆறுதலாகத்தான் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“இந்த போக்கில் போனால் நாங்கள் இங்கையிருந்து

விளிம்பில் உலாவுதல்

வெளிக்கிடவே பன்னிரண்டாகும்” முன்னால் நின்ற பெரியவர் சலித்தார்.

அவர் சொன்னபோலத்தான் ஆகியது. இவர்களை ஏற்றிக் கொண்ட இரண்டாவது பஸ் புறப்பட்டபோது,

“ஃப்ளைற் வெளிக்கிட வேண்டிய நேரம் இது” என்றார் யாரோ.

சித்திரை வெய்யில் நெருப்பாயிருந்தது. போகப்போகப் பாதை வெறிச்சோடிற்று. இடம் பெயர்ந்து இரும்பி வந்த பிறகு இதுவரை உரும்பிராய்க்கு வடக்கே போகவேண்டி வரவில்லை. புன்னாலைக்கட்டுவன் தாண்டியதுமே கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதிருந்தது. இதிந்து பிளந்த வீடுகள், வானம் பார்த்த சுவர்கள், அவற்றை மூடி மேவிய பற்றைகள்.... பள்ளிகள், கோவில்கள், தோட்டங்கள் எல்லாமே காடுபற்றி.... உருப்படியாய் ஒன்றுகூடத் தெரிவதாயில்லை.

கடவுளே!

‘காங்கைக் காற்று முகத்தைச் சுட்டது. இங்கு வாழ்ந்த சனங்களைல்லாம் எங்கு போயிருப்பார்கள்? என்னாகியிருக்கும் அவர்கள் வாழ்வு?

பஸ் நின்றது. பாதை மறித்திருந்தது.

“வாகனம் செக்கிங்”

அது முடிந்து தடைத்துலா மேலுயர அரைமணியாயிற்று. பஸ் மீண்டும் புறப்பட போது கூடுதலாக இரண்டு ப்ணையாட்கள் ஏறியிருந்தார்கள்.

அந்தப் பாதை மாதிரித்தான் இருக்கிறது இதுவும்! இருந்தாற் போல உறைத்த ஓற்றுமைகள் - அதே வரட்சி, அதே வெக்கை... புற்றை படர்ந்த பாதை ஓரங்கள்.... வெறிச்சிட்ட வீதி... வெய்யில் கூட!

என்னாகுமோ என்ற பதைப்புடன் கரடிப்போக்கு சந்தியில் மூன்று மணித்தியாலத்திற்கு மேலோய் நின்ற பிறகு, கடைசியில் அந்தச்

சிப்பாய்களின் ‘பெரியவன்’ ஒரு மொட்டை ஜீப்பில் வந்திறங்கினான். இரண்டே கேள்விகளுடன் ‘நீங்கள் போகலாம்’ என்றபோது... கடவுளே!

ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியுமாய், வந்த ஒரு பஸ்ஸை மறித்து ஏறிப் பயணந் தொடர்ந்த போதும் பாதை இப்படித்தானிருந்தது!

அன்றைக்கு அந்த அதிகாரியும் ஒரு முட்டாள் முரடனாயிருந்தால்?

இன்று நான் புறப்பட்டது புத்திசாலித்தனந்தானா? தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான் ரமணன்.

பஸ் தெருவை விட்டு வலப்புறமாய் ஒரு மண் பாதையில் திரும்பிற்று. வளைந்து நெளிந்து, திக்குத்திசை தெரியாமல் இருபுறத்துச் செடிகளும் உரச வேகந்தணித்துப் போனது.

மீண்டும் தெருவிலேறிய போது எதிரே ஓரிரு தகரக் கொட்டகைகள் தெரிந்தன.

“வந்தாச்சு.”

வந்தாச்சு? என்ன வந்தாச்சு? எங்கே விமான நிலையம்? ரமணனுக்குத் தெரியா விமான நிலையமா? எத்தனைதரம் வந்திருக்கிறான்! அந்த அழகான கட்டடம், முன்னால் அழகழகான பூஞ்செடிகள், எல்லாம் எங்கே?

பஸ் மெல்லப் போய் தெரு அருகோடு மரநிழலில் நின்றது. இறங்கினார்கள்.

இந்தக் கொட்டகைகளை விட, தோட்டங்களில் ஏருக்கட்டும் குடில்கள் போல ஆங்காங்கே இரண்டு மூன்று. சரி, கட்டிடந்தான் இல்லாது போனாலும் ஓடுபாதை எங்கே?

“அந்த வேலைகளோல்லாந் தாண்டிப் போகவேணும்.” நடா வரும் போது பிளேனில் தான் வந்திருக்கிறார்.

கொட்டகையில் வரிசையாகப் போய் உட்கார்ந்தபோது நேரம் இரண்டாகிக் கொண்டிருந்தது. தான் குடித்துவிட்டு தண்ணீர் ப் போத்தலை நீட்டினார் பெரியவர்.

“கொஞ்சம் குடியுங்கோ, தம்பி.”

ரமணனின் தோள் பையில் பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. மூன்று சோடி உடுப்பு. ஒரு சாரம், ஒது துவாய். ஒரு சவர்க்காரம். ஒரு சிறிய பவுடர் பேணி. பிளேட் கொண்டு போகக் கூடாதென்றதில் ‘வேஷ்விங் ஸெற்’ றையும் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தான். கொழும்பில் ‘பிக்’ ஒன்று வாங்கினால் சாரி. பஸ்ஸில் ஏற்முதல் செக்பண்ணியதையே பிறகும் பண்ணுகிறார்கள்! அது பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள் வர. இது பிளேனில் ஏற!

“யன்ட....” அநுமதி கொடுத்த விமானப்படையாள் என்ன நினைத்தானோ.....

“..... பொட்டக் இன்ன்” என்றபடி பவுடர் டப்பியைத்திருந்து கையில் சிறிது கொட்டி முகர்ந்துவிட்டு “ஹஹி....” என்றான்.

ஸ்ரேஷன் பரிசோதனையில் பவுடரை யாரும் கொட்டி மணக்கவில்லை.

இங்கே இந்தப் பொதிப் பரிசோதனைக்கு முன் உடம்பு பரிசோதனையும் நடந்தது. காற்சட்டைப் பையைத் தடவிப்பார்த்த ஆள் உசாரடைந்து “அது என்ன?” என்றான். சீப்பை எடுத்துக்காட்ட வேண்டியிருந்தது.

வெளியே குடிலொன்றில் பெரியவர் ஏற்கனவே போய் உட்கார்ந்திருந்தார். அடையாள அட்டை, போடிங்காட், திரும்புகிற ரிக்கெற் என்று எல்லாவற்றையும் ஒன்றுக்கு இரண்டுதாரம் சரிபார்த்தபடி போனான். அடையாள அட்டை உயிர்நாடி... ஏழோ எட்டோ ஆண்டுகளுக்கு முன் எடுத்த அந்தப் படத்தைப் போலவே இப்போதும் இருக்க வேண்டுமென்று மீசையை மழித்து தலையையும் உச்சி பிரித்து வாரியிருந்தான். கண்ணாடியைக் கழற்றிக் கொள்ளலாம். தவிர வழமையாகக் கண்ணாடி போடுபவர்கள் கூட அடையாள அட்டைக்குப் படமெடுக்கும்போது அதைக் கழற்றத்தானே வேண்டியிருக்கிறது!

“இருந் தம்பி” என்றார் பெரியவர்.

வாங்கு போவிருந்த ஒன்றில் குந்தமுதல் நடா வந்துவிட்டார். அரசு ஊழியர், கொழும்பில் வேலை, தாமதமிருந்திராது.

“எத்தனை மணி” பெரியவர் கேட்டார்.

“மூண்டே கால்!”

“அங்கை போய் இறங்கியே இரண்டு மணித்தியாலமாகியிருக்க வேணும்.”

விமானமொன்றின் உறுமல் எங்கோ பெரிதாய் ஒலித்தது.

“இப்பதான் முதற் ஃப்ளைர் வெளிக்கிடுகுது போலை...”

“இதுபோய்த் திரும்பி வர குறைஞ்ச கணக்க அஞ்சரை! எப்பிடிப்பார்த்தாலும் நாங்கள் வெளிக்கிட ஆராகும்?” பெரியவர் கணக்குப் போட்டார்.

“சரிதான்” நடா ஒப்புக்கொண்டார்.

ஏன் வெளிக்கிட்டேன் என்றிருந்தது, இருந்தாற்போல. வில்லங்கத்தை விலைக்கு வாங்க வேண்டுமா, அதுவும் இவ்வளவு கண்டப்பட்டு?

தாரத்தில் நின்ற பஸ்ஸை நடாவிடங் காட்டினான் ரமணன்.

“நாங்கள் வந்த பஸ்தானே அது?”

“ஓ?”

“திரும்பி இனி யாழ்ப்பாணம் போகும்?”

“இப்ப கொழும்பாலை வந்து இங்கே இறங்கின ஆக்களை ஏத்திக் கொண்டு....”

“அதிலை நானும் திரும்பி போக யோசிக்கிறேன்...” பாதி தான் பகடி....

நடா, ரமணனை அதிசயமாகப் பார்த்தார்.

“இல்லை அண்ணை வெறுத்துப்போச்சு!” பயத்தை மூடி சலிப்பு மட்டும் வெளிவந்தது.

“திரும்பிப் போறதெண்டா, உன்னை விடுவானேண்டோ நினைக்கிறாய்?”

அது சாத்தியமில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததுதான்.

“உளவு பாக்க வந்த நீ எண்டு உள்ளேதான் போடுவான்” நடா சிரித்தார்.

பிறகும்... ரமணனுக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை.

“கனகாலம் வெளிக்கிடாமல் இருந்திட்டாய்... அதுதான் இப்பிடி!”

காரணம் சொன்னார் நடா. அது சரிதான். ஆனால் காரணத்தின் காரணம்?

“அப்போதை எல்லாம் பிறகு சொல்றன் எண்டாய்! சொல்லு.”

“நீங்க சொன்ன கதை மாதிரித்தான்!”

“மறு பிறவிடா அது!” அந்த வியப்பு நடாவைக் குழந்தை போல் காட்டியது.

எழுபத்து மூன்று ஆடி. தென்னிலங்கை தீப்பற்றிக் கொண்டிருந்தது. கொழும்பிலும் மெல்லப் பரவத் தொடங்கிய சூடு. ஒரு முற்பகல். தேநீருக்காக அலுவலகத்தை விட்டுச் சர்றுத் தள்ளியிருந்த ‘வொண்டர் பா’ருக்குப் போனார்கள். ரமணன், நடா மற்றும் ரஞ்சித். வழைமயாகப் போகிற இடம். பாதை கூட ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது நாலு தடவையாவது கடக்க நேர்கிற பாதை. காலையில் வேவைக்கு வந்தபோதுகூட எல்லாம் வழைமயோல் தானிருந்தன. இப்போது இந்த இரண்டு. இரண்டரை மணி நேரத்தில் பக்கத்து அலுவலகம் முன்புறமெல்லாம் ஒரே பரபரப்பு. அது முக்கியமான ஒரு அலுவலகம் போலும். காவல் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது.

தேநீருக்குப்பின் திரும்பி வருகையில் அமளி அதிகமாகி விட்டிருந்தது. கடற்படையின் காவல். கேற்றில் இருவர், உள்வாசலில் இருவர். சீருடை இள நீலமும் கருநீலமுமமாய் அழகாய்த் தானிருக்கிறது....

“ஹால்ற்!” கர்ஜினை கேட்டது.

என்னவென்று பார்ப்பதற்குள் அந்த இரண்டடி உயர அலங்கார எல்லைச் சுவரைத்தான்டிப் பாய்ந்து வந்த சிப்பாயின் பளபளக்கும் துப்பாக்கிமுனைக் கத்தி ரமணனின் மார்பின் குறுக்கே காற்றைக் கிழித்தது! என்ன இது? பயங் கூட வரமுடியாத அளவு விரைவு!

“எங்கே போகிறாய்?” சிங்களத்தில் வந்தது கேள்வி.

“அலுவலகத்திற்கு” சமாளித்துக் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் சொன்னான்.

“ஹால்பிஸ்?” படையாள் உறுமினான்.

“எங்கே ஹால்பிஸ்?”

“அது.” காட்டிச் சொன்னான். “அங்கே வேலை செய்கிறேன்.”

ஆங்கிலந்தான், நல்ல காலம்.

துப்பாக்கி கொஞ்சம் விலகியது.

“தமிழ் ஆளா நீ?”

“யெஸ்”

எட்டுப்பத்து விநாடி வடிவேலு உற்றுப்பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்.

“போ.”

பத்தடி தள்ளி ஏதோ பேசிக்கொண்டு வந்த நடாவும் ரஞ்சித்தும் மெல்ல அருகில் வந்தார்கள். தங்கள் அலுவலகத்தில் நுழையும் வரை மூவரும் வாயே திறக்கவில்லை. கேற்றைத் தாண்டியதுதான் தாமதம், ரஞ்சித் கட்டி முத்தமிட்டான்.

“அந்த முட்டாள் கத்தியை விசிறியதை வடிவாய்க் கண்டேன்!”

“மறுபிறவியடா!” அன்றைக்கும் நடா அதைத்தான் சொன்னார்.

“உன்னுடைய தாடி ஆபத்து! உதை எடுத்து விடு” கந்தோரில் எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

ஜேவிபிக்காரருக்குத்தான் உப்பிடித் தாடி....

ஊரில் இரண்டு தட்டவை பிடிபட்ட போதோ அல்லது கரடிப்போக்கு சந்தியில் பிடிபட்ட போதோ தாடி பிரச்சினையேயல்ல, மீசைதான். இப்போது அதுவுமில்லை!....

“இப்ப என்ன பிரச்சனை?” நடா கேட்டார்.

“முண்டுதரம் அநாவசியமாய்ச் சிக்கல் பட்டிருக்கிறன் அண்ணை, எந்தக் காரணமுமில்லாமல்! வெளிக்கிடவே பயமாயிருக்கு....”

வியப்புடன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நடாவிடம் ரமணன் சொன்னான்.

“அண்டைக்குத் தமிழன் எண்டதாலை தப்ப முடிந்தது. இப்ப தமிழனெண்டதாலை பிரச்சினை வருகுது!.... அதுவும் இப்ப பத்து வருஷமாய் யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளேயே இருந்திட்டு வாறன்!....”

அந்த விமானமே, திரும்ப வந்து மீண்டுங் கிளம்பிய போது ஆறுமணி வெய்யில் தாழ்வில்லை. மேலே போனதும் வட்ட ஜன்னலால் எட்டி வேறு பார்த்தது.

5

இரத்மலானையில் இறங்கியபோதும் மாலை வெளிச்சம் மங்கவில்லை. அந்திவானம் செக்கச் செவேலென்று உச்சிவரை பரந்து கிடந்தது. காற்றுமட்டும் குளிராய் முகத்தை மெல்ல வருதிச் சென்றது.

பத்து வருஷம்! தன் உள்ளங்கை போல் அறிந்து புழங்கிய இந்தப் பகுதிகளுக்கு இத்தனை ஆண்டுகளின் பிறகு வந்திருக்கிறான்! வர முடிந்திருக்கிறது! நம்ப முடியவில்லை. கூடவே ஒளிக்கவே இடமில்லாத ஒரு வெட்டவெளியில் எக்கச்சக்கமாக மாட்டிக் கொண்டது போல ஒரு அவதியும்.

விமான நிலைய பஸ் ஒரு வட்டமடித்துத் திரும்பியது. பக்கத்திலிருந்த நடா, காதில் மெல்லச் சொன்னார்.

“அந்தா பார்... பொடல்ஸ்!”

ஓரு அம்புலன்ஸில் எதையோ ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். நீளமாய், பெரிதாய், பொதிகள் போல....

“என்ன து?”

“உடம்புகள்....” நடா, சத்தத்தை உயர்த்தாமலே சொன்னார்.

“... சண்டையில் செத்தவங்கட! வந்து இறங்கியிருக்கு...”

ஆண்டவா! எக்கச்சக்கமாக வந்து இப்படியா மாட்டுவது?

எண்பத்து மூன்று ஐஞ்சலை நினைவு வந்தது.

“அப்ப என்ன நடக்குமோ?” என்றான் ரமணன், பயம் படர்.

“இன்னும் நடக்காது!” மெல்லிய முறுவலுடன் நடா அழுதியாகச் சொன்னார்.

“... எல்லாருக்கும் பழகிப்போச்சி! இப்ப இது நாளாந்த சங்கதி?”

காலி வீதியில் கொண்டுபோய் விட்டது பஸ். நடா கொட்டாஞ்சேனை, பெரியவர் செட்டித்தெரு.

“உன்னை வெள்ளவத்தையில் இறக்கி விட்டுப் போறம்” என்றபடி நடா தறி-வீலர் ஒன்றுக்குக்கை காட்டினார்.

ஓவ்வொரு நாளும் பயணித்த தெரு! இப்போ கொஞ்சம் மாறித்தான் இருந்தது. புதிய கட்டிடங்கள். பெருத்து விட்ட போக்குவரத்து. பெயர் தெரியாப் புது மொடல் கார்கள்: இத்தனை வருடங்கழித்தா வந்திருக்கிறேன் என்றும் இத்தனை வருடங்கழித்தாவது வந்திருக்கிறேனேயென்றும் மீண்டும் மீண்டும் அதிசயமாயிருந்தது.

விளக்குகள் எரியத் தொடங்கியிருந்தன. கடற்காற்று முகத்திலடிக்க சிவா அண்ணரின் வீட்டு எண்ணைப் பார்த்து நடந்தான். ஏன் வெளிக்கிட்டேன்? ஏன் இவ்வளவு பாடும்? அவசரம் தேவை என்று வந்திருந்தால் அந்த நேரம் பார்த்திருக்கலாம்! இப்போ, ஏன் இந்தப் பரீட்சை?

வாசல் அழைப்பு மணியை அழுத்தியதுமே சிவா வெளியில்

வினிம்பில் உலாவுதல்

வந்தார். பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரோ?

“ஏன் இவ்வளவு பிந்தின து? இனி வரமாட்டியோ என்டும் நினைச்சன்...”

எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்ட கதையைச் சொன்னான்.

“பொறு, ரீ குடிச்சிட்டுப் போவம்....” சிவா எதிரே உட்கார்ந்தார்.

“என்ன புதினங்கள்? சொல்லு....”

“புதினங்கள் பேப்பரிலை உள்ள துதான் விசேஷமாயில்லை” என்ற ரமணன் மெல்லச் சொன்னான். “..... ஆனா, நான்தான் வந்திருக்கப்படாது அண்ணை!”

“ஏன்? என்ன?” சிவா அண்ணா கூற்று பார்த்தார்.

“.... அதுதானே அண்டைக்கு எல்லாம் ஃபோனில் கதைச்சது! ஏன் இவ்வளவு பயப்படுகிறாய்?” பேசாமலிருந்தான்.

கதவையாரோ தட்டினார்கள். பக்கத்துக் கடைப்பையன். தேநீர் கொண்டு வந்திருந்தான். எடுத்து நீட்டினார்.

“தாங்க்ஸ்”

பையன் போகும்மட்டும் பார்த்திருந்தார். பிறகு கேட்டார்.

“இவ்வளவு தானா, நீ” - அவனை உச்ப்புவது போவிருந்தது.

“இல்லை அண்ணை...”

“மடையா அவனை நம்பு!” மேலே கையைக் காட்டியவாறு சிவா தொடர்ந்தார்.

“..... ஒண்டும் நடவாது! வீண் பயம். உனக்கு வந்த அநுபவங்கள் உன்னை இவ்வளவு தயங்கப்பன்றியிருக்கு!”

“உண்மைதான், அண்ணை”

“கொழும்பென்ன உனக்குப் புது இடமே? மீன்குஞ்சைத் தண்ணியிலை விட்டமாதிரி இருக்கும்” ரமணன் மெல்லப் புன்னாகத்தான்.

சாந்தன்

“சிங்களம் பேசினா தமிழன் என்டு சொல்லமாட்டாங்கள்.”

சிவா தொடர்ந்தார்.

“..... நீ தானே சொன்ன நீ அந்த கோட்டை ஸ்ரேஷனிலை டிக்ஷனரி வாங்கின கதை?”

ரமணன் இப்போது தன்னையறியாமலே சிரித்தான்.

அது நடந்து கனகாலம். அப்போது கோட்டையிலிருந்த கந்தோரில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இருந்தது அங்குலான. தினசரி போக்குவரத்து ரயில்தான்.

ஒருநாள் வழமையான ரயில் பிந்தியதில் அடுத்த மேடையிலிருந்த ‘மக்கலம்’ புத்தக விற்பனை நிலையத்தில் ஏதாவது சந்திக்கிறதா என்று பார்க்கலானான். விற்பனையாளரும் ஏதேதோ காட்டிக் கொண்டிருந்தார். கடைசியாக ஒரு மூலையிலிருந்த ஒரு சிறிய புத்தகம் கண்ணில் பட்டது. சிங்கள தமிழ் அகராதி. விலை கொஞ்சம் அதிகந்தான். குறைக்க முடியாது என்று விட்டார் அந்த மனிதர். சரி, வாங்கினான். மீதிக் காசைக் கொடுத்தபடி விற்பனையாளர் கேட்டார்.

“உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியுமா?”

“யாழிப்பாணத்தில் கொஞ்சங்காலம் இருந்திருக்கிறேன்” என்று விட்டு வந்தான்....

சிவா அந்தக் கதையை இன்னமும் நினைவு வைத்திருக்கிறார்!

“வா, எட்டரையாகப் போகுது, பாத்துக் கொண்டிருக்கப் போராங்கள்....”

தெருவிலிறங்கியதுமே கடற்காற்று முகத்தில் உயிர் தெளித்தது. மேற்கே திரும்பி நடந்தார்கள். தொலைவில் இருண்டு கிடந்த கடவின் இரைச்சல் மட்டும் மெலிதாய். மேலே வானில் இன்னொரு விளக்கே போல நிலவு தெரிந்தது. எங்கோ நங்கூரமிட்டு நிற்கும் கப்பலொன்றின் ஒளிப்பொட்டுக்கள் கண்சிமிட்டன.

“மற்றது பார்....” சிவா அண்ணா சொன்னார்:

“அங்கயிருந்து உன்னையும் மதிச்சுக் கூப்பிட்டிருக்கிறாங்க... அதை விடலாமோ?”

“சரிதான்.”

“அது ஒரு மரியாதை நல்ல சந்தர்ப்பம்... சந்தோஷமாய்ப் போய்ட்டு வா!”

இருந்தாற் போல ஒரு துணிவு பொங்கிற்று - தயக்கம் பயமெல்லாம் கழன்று விழுந்த மாதிரி!

“சரி அண்ணேன்.”

சிவர் அண்ணர் ஊரவர், உறவினர். நீண்டகாலமாய்க் கொழும்பு வாசி. தனிக்கட்டை. நல்ல உத்தியோகம். மீதிப்பொழுதெல்லாம் தியானம், கோவில், சேவை என்று போகிறது. அவர் செல்வாக்கில்லாமல் இப்போது போகிற இடத்தில் தங்க அறை கிடைத்திராது. அறிமுகமில்லாதவர்களுக்கு அங்கே அநுமதி இல்லை. மூன்று நாட்களுக்கு முதலே ஃபோன் பண்ணிச் சொல்லி வைத்தாயிற்று.

“விஸா மினக்கேடு இல்லையென்டா போக முதல் மூண்டுநாள், பிறகு அடுத்த கிழமை திரும்பி வரேக்கை இரண்டு நாள் போதும்.”

6

அறையில் ஏற்கனவே மூன்று கட்டில்களும் கொடுப்பட்டிருந்தன. நாலாவது இவனுக்காகக் காத்திருந்தது. பதிவு வேலை முடிந்து அறையைக் காட்டக் கூட்டி வந்த அலுவலர் தட்டியதும் கதவைத் திறந்தவன் ஒரு இளைஞன். கறுப்பாய் வாட்டசாட்டமாயிருந்தான். ட்ரெளசரும் ரீ-வேஷ்ட்டும். பளிச்சிட்ட சூரிய கணகள். கறுப்பிலுங்க கறுப்பாய்க் கணத்த மீசை. முகம் மட்டும் சிரிப்பில் செந்தித்தது.

“வாங்கோ” ஏதோ தன் வீட்டுக்கு வந்தவர்களை வரவேற்பதே போல வரவேற்றான்.

எல்லாம் பேசிவிட்டு எழுந்து, “ஏதாவது தேவை எண்டால் ஃபோன் பண்ணு, அல்லது நாளைப் பின்னேரம் என்னட்ட வா”

சாந்தன்

என்று சொல்லி விட்டு சிவா அண்ணர் விடைபெறுமட்டும் தன் கட்டிலில் சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்து பேப்பர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், அவர் கதவுடிக்குப் போனதும் எழுந்து விடைகொடுத்துவிட்டு ரமணனிடங் கேட்டான்.

“தண்ணி குடிக்கப் போறீங்களா அண்ணன்?”

“இருக்கா தம்பி?”

வெற்றுப் பிளாஸ்ரிக் போத்தல் ஒன்றுடன் வெளியில் போனான்.

சாரத்திற்கு மாறிக்கொண்டு உடுப்புகளை உதரி மாட்டியபோது கதவுடத்தடியபடி உள்ளே வந்தான்.

“இந்தாங்க.”

அந்த விடாய்க்கும் நீரின் குளிர்ச்சிக்கும் அரைப்போத்தல் வெறுமையானது.

“தாங்கள்”போத்தலைத் திருப்பிக் கொடுத்தபடி கேட்டான்.

“உங்கட பேரரன் தம்பி?”

“சரேஷ்”

சொந்த இடம் மட்டக்களப்பு. அவனும் அலுவலாய் இந்தியா போவதற்குத்தான் வந்து நிற்கிறான். நாளைக்கு விளா விண்ணப்பங் கொடுக்க வேண்டும். எல்லாஞ் சொல்லிவிட்டுக் கேட்டான்.

“சாப்பாடு என்ன மாதிரி அண்ணன்?”

“கடைதான், பூட்டமுதல் போகவேணும்.”

“நானும் போகத்தான் வேணும். குளிச்சிட்டு வாங்கோ. இரண்டு பேருமாய்ப் போகலாம்.”

குளியலறையின் தனிமையில் மீண்டுஞ் சோர்வு கெளவ முயன்றது. சவர்க்கார நுரையில் அதையும் கரைத்துக் கழுவ முயன்றான். பசி இப்போ உறைக்க ஆரம்பித்தது.

தலை துவட்டிக்கொண்டிருந்தபோது ‘சரேஷாடு வெளியே

வினிம்பில் உலாவுதல்

போவது புத்திசாலித்தனமா?" என்றொரு கேள்வி முறைத்தது.

'சம்மா, போகிறவர்களின் கவனத்தையும் இழுக்கிற மாதிரி இருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவனோடு போவது வில்லங்கத்தை விலைக்கு வாங்குவதாகாதா?

புத்துணர்வும் சோப்மண்மூமாய் அறைக்குத் திரும்பியபோது தீர்மானித்திருந்தான்.

'இப்போது பசிக்கவில்லை என்று சொல்லிவிடுவோம்'

கூடவே ஒரு வருத்தமும்.

'எவ்வளவு நல்ல பெடியன், இப்படிக் கடத்திவிட வேண்டியிருக்கிறதே!'

கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்த போது இன்னொரு ஆளுந் திரும்பியிருந்தார்

பால்கனிக்குப் போகிற கதவோடு உள்ள கட்டிலுக்குச் சொந்தக்காரன். அதாவது இந்த நால்வரில் ஆகக் கூடிய அதிர்ஷ்டசாலி!

ரமணனை வடிவாகப் பார்த்தார்.

"உங்களை எங்கேயோ பாத்திருக்கிறீரன்...."

பக்கென்றது. ஒன்றும் பேசாமல் பெரிதாய் முறுவலித்தான். சட்டையை எடுத்துப்பிரித்து கைகளை மடிக்க ஆரம்பித்தான்.

"நல்ல தெரிஞ்ச முகமாயிருக்க... எந்த இடம்?" புதியவர் விடுவதாயில்லை.

"யாழ்ப்பாணம்" முறுவலை இதமாக்கி, சாதுரியமாய்ச் சொன்னான்.

இங்கிருந்து இந்த ஆளுக்குப் பேட்டி கொடுப்பதை விட சுரேஷாடு புறப்பட்டு விடலாம்.

வழியில் எங்காவது மாறுவோம....

சாந்தன்

“வெளிக்கிடுவமா?” என்றான் சுரேஷனுப் பார்த்து.

“நான் ரெடி”

“எக்கச்சக்கமான பசி” அதே முறுவலுடன் புதியவரிடங்கூறிவிட்டு காற்சட்டையுடன் சுவரைப் பார்த்துத் திரும்பினான்.

‘திரும்புவதற்குள் இந்த ஆள் நித்திரையாகி விடவேண்டுமே’ என்றிருந்தது.

படிக்கட்டால் இறங்கி முதலாம் மாடிக்கு வந்தபோது கீழேயிருந்து மேலே ஏறிவந்து கொண்டிருந்த மனிதர் கண்ணிற்பட்டார்.

மண்ணிற நல்லனாலும் வேட்டியுமாய் அந்த வாட்டசாட்டமான பெரியவர்...

அவரா அது? அவர்தானா?

நிமிர்ந்தபோது முகந்தெரிந்தது. அவரேதான்!

எப்படி வந்தார்? - ஒரே நேரத்தில் பயமுந் துணிவும் அவனைப் பற்றினா.

இவரைச் சந்திப்பதால் என்னாகுமோ என்ற பயம் இவரே இங்கிருக்கையில் என்று துணிவுமாய்.

சுசரும் அவனைக் கண்டு திடுக்கிட்டது வடிவாகவே தெரிந்தது. உற்றுப் பார்த்தார். அவரைக் கண்டதால் தனக்கேற்பட்ட அத்தனை உணர்வுகளும் தன்னைக் கண்டதால் அவருக்கும் ஏற்படுகின்றன என்பதை அவரின் முகங்காட்டிற்று.

“ஓம் அய்யா” என்னதானிருந்தாலும் நவ்லவ மனிதர் என்கிற என்கிற மரியாதையுடன் சொன்னான்.

சுசரின் கண்கள் சுரேஷ மட்டுக்கட்ட முயன்று கொண்டிருந்தன. ரமணனை எதிர்பாராமல் இங்கு கண்டதில் எச்சரிக்கை காட்டிய முகம் இப்போது இன்னும் இறுகியதாய்த் தெரிந்தது.

ஓரு கணந்தான்.

“வரட்டா தம்பி? பிறகு சந்திப்பம்” என்றபடி நிற்காமலே மேலேறத் தொடங்கினார்.

அப்பாடா என்றிருந்தது.

இவரும் இங்கேதான் தங்கியிருக்கிறாரோ?

சுரேஷாலக் கண்டதில் அவர் முகம் போனபோக்கு!....

இல்லை, ஈசனைரக் குறை நினைத்துவிட முடியாதுதான் - என்னைப் போலத்தான் அவருக்குமிருந்திருக்கும்...

இப்போது இங்கேயே தவிர்க்கவேண்டிய இருவர் என்றாகிவிட்டது?..

காலிவீதி இன்னமும் பரபரப்பு அடங்கவில்லை. தெருவில் வாகனங்களும் ஓரங்களில் கட்டிடங்களும் அதிகரித்திருந்தாலும் நடைபாதைகள் மட்டும் மாறாதிருந்தன. குண்டுங் குழியும் குப்பையும் மணமுமாய்! ஒவ்வொரு அடியையும் பார்த்துத்தான் எடுத்துவைக்க வேண்டி இருந்தது. எதிரில் வருகிறவர்களோடு மோதிக்கொள்ளாமலும்....

தெரிந்த முகங்கள் சில தாண்டிப்போயின. பாதையையோ சுரேஷாலயோ பார்க்கிற சாக்கில் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

முன்னர் இங்க அறிமுகமான ஆட்களென்றால் பரவாயில்லை. ஊரிலிருந்து வந்து குவிந்திக்கிற கும்பலில் தெரிந்த எவ்ரேனும் இருந்தால் உபத்திரவும்!

அம்புல்ளன்ஸ் ஓன்றின் அபாய அலறல் தெஹிவளைப் பக்கமிருந்து முன்னேறி அவசரமாக நெருங்கி சிவப்பு விளக்குச் சமூன்று மின்ன, தாண்டி வடக்கே போய் மறைந்தது. அப்போது நடா சொன்னது போல் தான் இப்போது சுரேஷாம் சொன்னான்.

“சண்டையில் காயப்பட்டவங்கள் அண்ணன். அடிக்கடி இப்பிடித்தான் போகுமாம்... சாதாரணமாயிட்டுது.”

சாந்தன்

சாப்பிட்டு விட்டு ஊருக்கும் சென்னைக்கும் ஓபோன் பண்ணி, தான் பத்திரமாய்க் கொழும்பு வந்து சேர்ந்ததைச் சொல்லிவிட முடிந்தால் நன்றாயிருக்கும். உடனேயே திரும்பி அந்த திருவருடனுமோ இருவரில் ஒருவருடனோ மாட்டிக் கொண்டதாயுமிராது....

சாப்பாட்டுக் கடையில் நழைந்து வெறுமையாய்க் கிடந்த மேசை யொன்றின் முன்னால் உட்கார்ந்தபோது எதிர்ச்சுவரில் மணிக்கூடு ஒன்பதரை காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

‘இந்தப் பெடியனைத் தவிர்த்து விடுகிற தீர்மானம் எப்படி வழியில் மறந்து போனது’ என்பது நினைவு வந்ததில் ரமணன் வியப்பும் பயமுங்கொண்டான்.

7

திருவனந்தபுரம் ஸ்ரேஷனில் இறங்கிய போது ஒருமணி. மதுகுதன் நாயர் காத்திருந்தார். நவாளின் நண்பர். அந்த ஊர்க்காரர். அழைத்துப்போக என்று ஷார்ட் லீவ் போட்டுவிட்டு வந்திருந்தார்.

ஆட்டோ பிடித்து மிஸ்டர் நாயர் அறை பதிவு செய்து விட்டு வந்திருந்த ஹோட்டலுக்குப் போய் செக்-இன் முடித்து, அவருடன் சிறிது நேரம் பேசி நன்றி சொல்லி விட்டு மேலே அறைக்குப் போக இரண்டு மணி.

குளியல்றை அலுவல்களெல்லாம் முடித்து மீண்டும் புறப்பட்ட போது மூன்றுக்கும் மேலே.

“சாப்பாட்டுக்கு வெளியே போவோம்” என்றார் நவாஸ்.

“சரி”

“இரண்டு காரணங்கள் ரமணன். ஒன்னா, இந்த நேரத்தில் இங்கே சாப்பாட்டு வேளை முடிந்திக்கும். மற்றது, நல்ல ‘வெஜிட்டேரியன்’ சாப்பாடு இங்கு கிடைக்காது.”

“கொழும்புக்கு ஒரு ‘கோல்’ எடுத்திட்டுப் போவமா?”

“எடுத்தாப் போச்சு! நம்பர் சொல்லுங்க.”

நவாஸ் டயல் பண்ணத் தொடங்கினார்.

நாளைப் பகல் அங்குபோய் இறங்கும்போது நிலைமைகள் எப்படி இருக்கும்? ஒவ்வொரு நாளும் மாறுகிற நிலைமைகள்! சிவா இப்போது அலுவலகத்திலிருப்பார். பண்ணிக்கேட்டால் தெரிந்துவிடுகிறது!

நிலைமைகள் திருப்தியில்லையென்றால் ஃப்ளைர்ரைக் கான்ஸல் செய்துவிடவா போகிறாய்? என்று கேள்வியும்..... இல்லை, பிரச்சனையில்லையென்றால் நிம்மதியாய்ப் போகலாம், பிரச்சனையென்றால் எச்சரிக்கையாய்ப் போகலாம் என்று பதிலுமாய் அவனுள் ஒரே சமயத்தில் எழுந்தன.

“ஸாறி, ரமணன்” நவாஸ் நிளீவரை வைத்தார்.

“..... பக்கத்தில் இருக்கிற கொழும்புக்கு ஓடிடி கிடைக்கிறதுக்கு இவ்வளவு கஷ்டமா?” என்றபடி நேரத்தைப் பார்த்தார்.

“வெளியே போய் சாப்பிட்டப்புறம் டறை பண்ணுவோம் ரமணன்.”

வரவேற்பிடத்தில் அறைத்திறப்பைக் கொடுத்துவிட்டு வந்த நவாஸிடங் கேட்டான் ரமணன்.

“எதுக்கு இவ்வளவு பெரிய ஹோட்டல்? சாதாரணமான ஒரு இடத்திலை நின்டிருக்கலாந்தானே, நவாஸ்?”

“இது பெரிய ஹோட்டலா?” நவாஸ் சிரித்தார்.

“..... தறி ஸ்டார்தான்!”

பிறகு சொன்னார்.

“ரொம்ப நாளைக்கு என்றால் நீங்க சொல்வது சரி. ஆனா இது, ஒரு நாளைக்குத்தானே... சௌகரியமாத் தங்கினா ஆச்சு!”

“எண்டாலும் எனக்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு....”

“ஒரு கஷ்டமுங் கிடையாது ரமணன்” இடைவெட்டினார் நவாஸ்.

“நாங்கதான் உங்களை வரச்சொல்லிக் கண்டப்படுத் திட்டோமோன்னு படுது.”

எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிற நவாஸின் கண்கள் ரமணனை ஊட்டிருவின.

“இல்லையில்லை” என்றான் ரமணன் அவசரமாக.

வெளியே வந்தபோது வெய்யில் பிரகாசமாக இருந்தது. ஆட்டோவைத் தேடியபடி மெல்ல வெளியே நடந்த போது முன்னாலிருந்த அந்தப் பெயர்ப்பலகை கண்ணிற்பட்டது.

‘வெடிப்பொருட்கள், துப்பாக்கிகள் விற்க உரிமம் பெற்ற முகவர்’ என்று ஆங்கிலத்தில் பெரிதாக இருந்தது.

கடவுளே!

“நவாஸ், அதைப் பாத்திரங்களா?”

பார்த்த உடனேயே அவர் கடகடவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தார்.

“ரமணன் ஒரு ஜோக் சொல்லாமா?”

“சொல்லுங்கோ.”

“பயந்திடமாட்டங்களே?”

“சொல்லுங்கோ.”

“ஸ்ப்போஸ், எங்க நாட்டு அல்லது உங்க நாட்டு ஒற்றர்கள் யாராவது நம்மைக் கவனிக்கிறாங்கன்னு வைச்சுக்கலாம்...”

“ம்?” மெல்ல உதறிற்று மனம்.

“ஜோடனை எப்படியிருக்கும் தெரியுமா?”

ரமணனும் இப்போ மெல்லச் சிரிக்கத் தொடங்கினான். நவாஸ் என்ன சொல்லப் போகிறாரென்பது புரிந்த மாதிரி.

அதற்குள் அறிவிக்கிற பாணியில் அவரே சொன்னார்.

“இலங்கைப்போராளிகளுக்கும் இந்திய முஸ்லிம்

தீவிரவாதக்குமுக்களுக்கும் இடையில் இரகசிய உறவு! ஆயுதக் கொள்வனவில் இருதரப்பும் கூட்டு முயற்சி!”

இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“சரிதானே? அவர்களைப் பொறுத்தளவில் நான் இலங்கைத் தமிழன். நீங்கள் இந்திய முஸ்லிம்! அது போதாதா? வேற ஆதாரம் வேணுமா என்ன?”

“நானை பத்திரிகையெல்லாம் ஓஹூனான்னு விக்கும்!”

சிரிப்பு மாறாமலே ஆட்டோவுக்குக் கைதட்டினார் நவாஸ்.

‘இருவள்ளா லொட்ஜ்’ நகர் மையத்திற்கண்மையில்தான் இருந்ததென்றாலும் அமைதியாக இருந்தது. அந்த வேளையிலும் சுட்சுட சாதம், கூட்டு, நெந்திரங்காய் வறுவல், ரசம் என்று அந்தப் பசிக்கு எல்லாமே அமிர்தமாய் இருந்தன. ஸ்பெஷல் பிரதமன் வருவதற்கு நேரமானது.

“நீங்க உக்காந்திருங்க. நான் உங்க நம்பரை ட்ரை பண்ணிப் பாக்கிரேன்.”

நவாஸ் உணவு விடுதியின் முன்புறம் அமைந்திருந்த தொலைபேசி அழைப்பக்கத்தை நோக்கி நடந்தார்.

சீரக வெள்ளத்தை உறிஞ்சியபடி நேரத்தைப் பார்த்தான். நாலு! சிவா அலுவலகத்திலிருந்து புறப்படாமலிருங்க வேணுமே என்றிருந்தது. புறப்பட்டிருந்தால் ஆறுமணிக்குப் பிறகு தான் வீட்டிற்கு எடுக்க இயலும்.

கண்ணாடித் தடுப்பின் அந்தப் பக்கமிருந்து நவாஸ் எண்களை அழுத்திக் கொண்டிருப்பது வடிவாகத் தெரிந்தது. படியாத கேசத்தால் பாதி மறைந்த நெற்றியும் ஒரு குழந்தை முகத்தில் கனத்த மீசையுமாயிருக்கிற இந்த நவாஸ்!

ஒரு சகோதரனாகவே தன்னை நிருபித்துக் கொண்டிருக்கிறவர். இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னர் இடம் பெயர்ந்து பின் எப்படியோ திரும்பி எதிர்காலமே என்னவென்று தெரியாது திகைத்திருந்த அந்த

சாந்தன்

ஆறுமாதத்தில் ‘இங்கேயே வந்து விடுங்கள்’ என்று ஆறுகடிதமாவது எழுதியிருப்பார்...

ரமணன் நெகிழிந்தான். சென்னையில் ஒருவாரம் தங்கிவிட்டு கொழும்பு திரும்புவதற்காக நேற்றிரவு இங்கு ரயிலில் வரும் போது கூட நவாஸ் சொன்னார்.

“இப்போ நீங்க திரும்புறதில் பிரச்சனை இருக்குமா, ரமணன்? அப்படினானா எவ்வளவு காலம் வேணுமானாலும் நீங்க இங்கேயே தங்கிக்கலாம்! சொல்லுங்க?”

“நீங்கள் இப்படிக் கேட்டீங்களென்டு தெரியும்! ஆனா நான் போய்ப் பாக்க வேணும். அதுதான்! ஒரு பரிசோதனை. ஒரு ‘ட்ரயல்’”

“ஆஹா! சரி தான்!” அவன் சொல்லியதான் முழு அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொண்டவராக தலையாட்டினார் நவாஸ்.

“புரியது, செய்யுங்க....”

பிரதமனுடன் பணியாஸ் வரவும் நவாஸ் திரும்புவஞ்ச சரியாயிருந்தது.

“அந்த நம்பர் கிடைக்கவே மாட்டேங்குது” உட்கார்ந்தார்.

“பரவாயில்லை நாளைக் காலமை பாப்பம்.”

“சரி இன்னைக்கு ஈவினிங் நிறையப் புரோகிராம்கள் இருக்கு...”

“சொல்லுங்கோ.”

“முனுபேரை சந்திக்கனும்.”

“யார் யார்?”

“உங்க ஃப்ரெண்ட - உங்கலோட ஃபாரின்ல இருந்தாங்களே, அவங்க....”

“சரி.”

“உங்க அபிமான எழுத்தாளர் நீல பத்மநாபன்.”

“ஆஹா”

“அடுத்து அருந்ததிராய்!”

“ராயா? அவவுடைய புத்தகத்தையே நான் இன்னும் படிக்கல்லையே!”

“அவங்ககூடத்தான் உங்க புஸ்தகங்களை இன்னும் படிக்கலை!”

சிரித்தபடி எழுந்தார்கள்.

இரவு முழுதாக நித்திரையில்லை. முதல் நாள் அசதியில் அயர்ந்தாலும் அடிக்கடி விழிப்பு வந்தது. ஒரு தடவை தூக்கங் கலைந்த போது விடியப்போகிறது போவிருந்தது. அறை முழுவதும் இருட்டு. பல்கனிக் கதவு திறந்திருந்ததில் வந்த மங்கல் ஒளி. எழுந்து மெல்ல பல்கனிக்குப் போனான். நேற்றிரவு விசாரித்தவருடைய குறட்டை சீராக ஒவித்துக் கொண்டிருந்தது. நல்ல காலம், அவன் திரும்பியபோது அவர் தூங்கி விட்டிருந்தார். இன்றைக்கும் ஆள் எழும்புமுதல் கிளம்பி விடவேணும்.

வெளியே குளிர்ச்சியாயிருந்தது. கடற் காற்று. அலைகளும் தென்னோலை களுமான மெல்லிய இரைச்சலைவிட எங்கும் அமைத்து படிந்திருந்தது. நட்சத்திர வெளிச்சம் தூரத்துத் தெரு விளக்குகளுமென்று கலந்து கசிந்த மாய ஒளியில் நேரங்கூடப் பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது.

நாலு இருபது. இனித்தாக்கம் வராது. தூங்கவுங்கூடாது. வேளைக்கே வெளிக்கிட வேணும்....

விடிய முதலாவதாகச் செய்ய வேண்டிய வேலையை நினைத்ததுமே மனம் பரபரப்புக் கொண்டது. உரலுக்குள் தலையை வைத்து விட்டு இனி உலக்கைக்குப் பயந்து என்னாகிறது...

“நீ நினைக்கிற மாதிரிப் பிரச்சினையில்லை....” என்று நேற்றிரவும் சிவா அண்ணார் சொன்னது நினைவில் வந்தது.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வானத்தைப் பார்த்தான். மெல்ல மிதந்து கொண்டிருந்த முகிற் கூட்டங்கள் நகர்ந்து

சாந்தன்

விளக்குகளைப் பிரதிபலிக்க முயன்றதில் பிரகாசங் கொண்டிருந்தன. இந்த இடத்தில் அறை எடுத்ததே கூட இந்தப் பதிவுக்காகத்தான். இங்கே தங்குபவர்களில் அநாவசிய சந்தேகங்கள் வருவதில்லை யென்றும் உபத்திரவமில்லாமலே பொலிஸ் பதிவு முடிந்து விடுமென்றும் அறிந்திருந்தான். இங்கு தங்குபவர்களுக்கு கெளரவமிக்க இந்த விடுதிப்பொறுப்பாளரே பொறுப்பு நிற்கிறார் - பதிவு நாடும் வெளியூர்க்காரர்கள் தங்கப்போகிற வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் பெயர் முகவரி கையொப்பத்திற்குப் பதில் இவ்விடுதியின் பெயர் முகவரியும் பொறுப்பாளரின் ஒப்பமுறிக்கும்! பிறகென்ன?

இவற்றையறிந்துதான் நேரகாலத்துடனே சிவா அண்ணருக்கு ஃபோன் பண்ணியிருந்தான்.

“உனக்கு விசர் ரமணன்!” சிவா தொலைபேசியிலேயே சிரித்தார்.

“ஏன் இவ்வளவு பயம்? உனக்கு ஒண்டுமில்லையே பயப்பிடுறதுக்கு!”

பயப்பிடுறதுக்கு ஏதாவது இருக்கத்தான் வேணுமா என்ன? இந்தியன் ஆழி ஏன் இரண்டு தரம் என்னைப் பிடித்தான்? வெறும் சந்தேகம் போதாதா? யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருவது போதாதா? அதுவும் இவ்வளவு காலம் அங்கிருந்துவிட்டு! போதாக்குறைக்கு....

பின்னால் யாரோ வருவது போலிருந்தது திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

சுரேஷ்:

“வணக்கம் அண்ணன்” கையைக் குவித்துக் கொட்டாவி விட்டான்.

“வணக்கம் சுரேஷ்.”

“என்ன வேளைக்கே எழும்பிற்றீங்க?”

“நித்திரை வரேல்லை.”

“இண்டைக்கி நீங்க பதிவுக்குப் போக வேணுமில்லயா?”
என்றவன் மீதியையுஞ் சொன்னான்.

“அதெல்லாம் அவ்வளவு கஷ்டமிராது. சட்டெண்டு
குடுத்திடுவானுகள். இங்கமிருந்து இல்லயா போறம்?”

“அதை முடிச்சிட்டு பாஸ்போட் அலுவல் பாக்கவேணும்.”

“ஒன் பதுக்குக் குடுத்தீங்கெண்டா அஞ்ச மணிக்குத்
தந்திடுவானுகள்.”

“அப்பிடிக் கிடைச்சால்தான் நாளைக்கு விசாவுக்குப் போய்
நிக்க முடியும்.”

“நான் இண்டைக்குப் போய்ப் பாக்கவேணும். இரண்டு
பேருக்கும் தாமதமில்லாமக் குடுத்திட்டானுகளெண்டா ஒண்ணாயே
எீற்புக் பண்ணீரலாம். என்ன அண்ணன்?”

“குடுக்கிறானா பாப்பம்” இதைச் சொன்னபோது ரமணனுக்குத்
தன் மேலேயே கோபம் வந்தது.

‘எவ்வளவு நல்ல பெடியன். இவனைப் போய் காய்வெட்டிவிட
நினைக்கிறேனோ!...’

‘ஆனா என்ன செய்யிறது? எனக்கே இவனைப் பார்க்க
இப்பிடியிருக்கு. மற்றவங்களுக்கு எப்பிடியிருக்கும்?... இருக்கலாம் -
எப்பிடியெண்டாலும் சேராமலிருப்பது இரண்டு பேருக்குமே
நல்லதுதான்! சில வேளை - மறு வளமா என்னாலை அவனுக்குப்
பிரச்சனை வரலாம்...’

“என்ன அண்ணன் உங்க பாட்டிலேயே சிரிக்கிறீங்க?”

“இப்ப உள்ள நிலைமையளை நினைச்சுத்தான்!”

“எல்லாரும் எழும்பழுதல் பாத்ரும் வேலை முடிச்சிடலாம். இப்ப
போனா எல்லாம் ஃப்ரீயா இருக்கும்.”

பல் துலக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது ஈசுரின் நினைவு வந்தது.
ரமணனும் கூரேவாம் இரவு சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்பியபோது

அவர்களுக்காகக் காத்திருப்பவரே போல முதலாம் மாடிக் கூடத்தில் ஈசர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“நல்லகாலம். நேரத்துக்குத் திரும்பிற்றீங்கள்” அவர் மணிக்கட்டைக் காட்டியபடி சொன்னார்.

“இங்க பதினோரு மணிக்கு வெளி கேற் பூட்டி விடுவினாம்.” அவரருகில் நிற்பதா, போய் விடுவதா என்று தெரியாமலிருந்தது. சுரேஷ் தள்ளிப்போய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நித்திரை வருகுதா? இருமன்” பக்கத்து ஸெற்றீயைக் காட்டினார்.

அப்போது - திடீரெனக் கண்டதில் - அவரும் என்னைப் போல் தடுதாவிப்பட்டு விட்டு இப்போது சுதாரித்துக் கொண்டு விட்டிருக்கிறார் போலும்.... குறை சொல்ல முடியாதுதான்! சரி என்ன பேசுவது?

“அண்ணன் நான் அறைக்குப் போறன்” என்ற சுரேஷை ஈசரின் பார்வை வடிவாக அளந்து கொண்டிருந்தது.

“ஓ! நான் அஞ்ச நிமிழத்தில் வாறன்” என்றபடி அமர்ந்தான்.

யார் தொடங்குவது?

ஈசரே தொடங்கினார்.

“இவர்?...”

“என்னோட அறையில் இருக்கிறவர்.”

ஈசர் நம்பினாரோ தெரியவில்லை.

“நீர் எங்கை இந்தப் பக்கம்?”

“இந்தியாவுக்கு ஒருக்கால் போய் வரவேண்டியிருக்கு.”

“கன காலம் நிக்கிற பிளானோ?”

“சே! ஒரு கிழமையில் திரும்பி விடுவன்.”

தான் இப்போது ஆறேழு மாதமாக நீர்கொழும்பில் மகஞுடன்

வினிம்பில் உலாவுதல்

இருப்பதாகக் கூறினார் ஈசர். யாரோ சொந்தக்காரர் வெளிநாடு போகிற விஷயமாக இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாகக் கொழும்பில் நிற்க வேண்டியிருப்பதால் இங்கு தங்கியிருக்கிறாராம். அவரைக் கண்டாரோ, இவரைக் கண்டாரோ, இன்னாரைப் பார்த்தீரா, என்று அவர் கேட்ட எவரையுமே ரமணன் பார்த்து மூன்று வருடங்களாகப் போகின்றன!

“நான் யாழ்ப்பாணத்தில் தானே!” என்றான்.

“அங்கால போய்ட்டு வந்தீரோ?”

“இல்லை”

“போகவேயில்லையா?” வியப்பு முன்னால் நின்றது.

“இல்லை! முடியவுமில்லை. வசதியுமில்லை.”

“என்ன?” என்பதாய் ஏறிட்டு நோக்கினார்.

“எங்கட குடும்பத்தில் எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆட்கள் மூண்டு பேர்! அவயளைச் சாவகச்சேரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வரவே பட்டபாடு. அங்காலை எங்கை போறது?”

தலையாட்டிக் கொண்டே ஆர்வக் குறுகுறுப்புடன் கேட்டார்.

“அப்ப ஊரில் பிரச்சனை ஒண்டுமில்லையோ?”

“கடவுள் செயல்.”

தன்னையறியாத புன்சிரிப்பில் நெளிந்த கண்டவாயில் பற்பசை நுரை வழியப் பார்த்தது. எதிரே வாங்கேளினில் துப்பி விட்டு வாயைக் கொப்புளித்தான்.

9

பொவிஸ் பதிவு ஒரு மணித்தியாலங் கூட ஆகவில்லை. இனி இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி வந்து நிற்கும் போதும் ஒரு தடவை பதிய வேண்டியிருக்கும். அது ஒரு பொருட்டாகவே படவில்லை இப்போது!

வெளியே வந்ததும் பாஸ்போட் அலுவலகத்திற்கு நடந்தே

போய்விடலாமென்றிருந்தது. நல்ல காலம் சிவர் அண்ணர் சொல்லி விட்டிருந்தார் இல்லாவிட்டால் ரமணன் முந்திய ஞாபகத்தில் போய், நேரே மத்திய வங்கிக்கருகில் இறங்கி நின்று ‘முழுசு’ வேண்டியிருந்திருக்கும்! பக்கத்தில் முக்கியமான இடங்கள் வேறு!

ஸ்வக்கு நின்று வினைகெடுவது என்பதைவிடவும் காத்து நிற்கையில் தெரிந்தவர்களைக் காண நேர்கிற சாத்தியத்தையும் தவிர்த்து விடலாம். நேரமும் போதுமாயிருந்தது. தவிர கொழும்பு நடைபாதைகளில் நடந்துதான் எவ்வளவு காலமாகிவிட்டது! தெருவைத் தாண்டி எதிர்ப்புறம் போனான். வெய்மில் படாது கைப்பையிலிருந்த தொப்பியை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு கண்ணாடியைக் கழற்றிப் பைக்குள் வைத்தபடி நடந்தான். காலைக்காற்றும் பெரிதாய்ப் பயந்திருந்த வேலையொன்று இலேசாய் முடிந்து விட்ட உற்சாகமும் மறந்திருந்த பழும் பாட்டொன்றை மனதில் வரவழைத்தன. “உன்னையறிந்தால், நீ உன்னையறிந்தால் உலகத்தில் போராடலாம்...”

இஹு ஸ்ரீர் இப்போது அகவித்துக் குறுக்கிட்டது. இங்கே அனைக்ஸ் ஒன்றில் ஆறேழு வருட வாழ்க்கை. எழுபத்தேழு கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு ஓடிய காலம் வரை....

அவெக்கரிஸைக் காணவில்லை. பிளாஸா இல்லை. ஸவோய் இருந்தது. பாலத்து நடைபாதை சீமெந்துப் பூச்சு விட்டிருந்தது.

வோறன்ஸ் ரோட்! இங்கேயும் இரண்டு வருஷம்....

பிள்ளையார் கோவிற் கோபுரம் பெரிதாய் அழகாய்த் தெரிந்தது. கோவில் திறந்திருந்தது. வெளியே நின்று கும்பிட்டு விட்டு அருகிலிருந்த சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் நுழைந்தான்.

சாப்பாட்டுக் கடைகளும் நடைபாதைகள் போல, மாறியதாயில்லை. அதே வெக்கை, நெரிசல், புகை, புழுக்கம்!

பம்பலப்பிட்டி மாறித்தானிருந்தது. குடிவரவு - குடியகல்வு அலுவலகம் கலாதி! ஸ்ரேஷன் ரோட் இப்பிடியாகுமென்று நினைத்திருக்கவில்லை.

பக்கத்தில் கிளென்-அபர் பிளேசில் ஐந்து வருஷம் இருந்திருக்கிறான்.

தேவையான ஆவணங்களைல்லாம் தயாராக இருந்ததில் கடவுச்சீட்டு விண்ணப்பத்தைக் கொடுப்பதிலும் தாமதமிருக்க வில்லை. எல்லாஞ் சரிபார்த்து வாங்கிவிட்டு ஒரு துண்டைக் கொடுத்தார்கள்.

“ஐந்து மணிக்கு வந்து எடுங்கள்”

நல்லகாலம், அங்கிருந்த வரிசைகளில் தெரிந்த முகங்களாக ஒன்றுமிருக்கவில்லை.

வெளியே வந்தபோதுதான் புதிய பிரச்சனை ஒன்று முளைத்தது. மணி பத்தரை. பின்னேரம் ஐந்து வரை என்ன செய்வது?

விமான இருக்கை பதிவு செய்வது, அந்திய செலாவணி கொஞ்சம் எடுப்பது - எல்லாம் விஸா எடுக்காமல் பார்ப்பது முட்டாள்த்தனம்!

வெய்யிலேறிவிட்டது தானென்றாலும் கடற்கரைப் பக்கம் போய்ப்பார்க்க மனம் உன்னியது. ஸ்ரேஷனைத் தாண்டிப் பாறைகளைக் கடந்து கடல் நீரில் காலையும் பழைய நினைவுகளில் மனதையும் நனைக்க ஆசையாயிருந்தது. ஆனால் அதைவிட மடைத்தனம் வேறிராது! தாழைகள் ஏதும் மீந்திருக்குமா?

காலி வீதிப் பக்கந் திரும்பி நடந்தான்.

இந்த இரண்டு வேலைகளும் இவ்வளவு விரைவில் முடிந்து விடுமென்று யார் நினைத்தது?

சம்மா சுற்றுவதும் புத்தியில்லை. போய்ச் சந்திக்கக் கூடியவர்கள் ஒவ்வொருவராய் நினைவில் வந்தார்கள். போகத்தான் மனம் வரவில்லை! அதிசயம் - இவனிருந்த காலத்து நண்பர்களைவருமே இப்போதில்லை! முக்கால்வாசி வெளிநாட்டுக்கும், மீதிக் காலில் பாதி இவன்போல் சொந்த ஊருக்கும், மறுபாதி மறுஉலகிற்கும் போயிருந்தார்கள்! இப்போதுள்ளவர்கள் தொண் ஞாற்றைந்தின் பிறகு பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்பட்டோ அல்லது ஒரு

ஃபஷனாகவோ இங்கு வந்தவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். அவர்களின் வாழ்நிலை, மனோநிலை எல்லாங்கூட வேறு! போய்ப்பார்க்க மணமில்லை. அதற்கும் மேலால் வானத்தில் போகிற பசாசை ஏனி வைத்து இறக்குகிற சாத்தியத்தை வேறு உண்டாக்கி விடக்கூடாது!

சட்டென்று மீகொட நினைவு வந்தது. கொழும்பில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவன். ஒன்றாகவே பலகாலம் வேலை செய்தவன். ஏறத்தாழ ரமணன் யாழ்ப்பாணத்தோடு போய்விட்ட அதேகாலத்தில் சம்பளமற்ற விடுப்பில் மத்தியகிழக்கும் போய் வந்து பழைய வேலையை விட்டுவிட்டு இப்போது சொந்தமாக சின்னதாக ஒரு நிர்மாண நிறுவனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். புது வருடத்திற்கு வாழ்த்து அனுப்பும் அளவில் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது நட்பு. இந்த முறை கூட எப்படியோ ஒரு மாதம் கழித்தாவது வந்து சேர்ந்திருந்தது. மீகொடவின் அலுவலகம் வீட்டோடுதான் என்பது தெரியும். கிருலப்பனயில், ‘டெல்ரா பில்டெர்ஸ்’ அருகிலிருந்த முகவர் தபால் நிலையமொன்றினுள் புகுந்தான் ரமணன்.

மீகொடாவுக்கு நம்ப முடியவில்லை.

“கொழும்பில் தான் நிற்கிறாயா?” திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான்.

“எப்போ வந்தாய்? எங்கு நிற்கிறாய்? இப்போ எங்கே நின்று பேசுகிறாய்?”

முகவர் தபால் நிலையத்தின் பெயரையும் இடத்தையும் சொன்னான் ரமணன்.

“அசையாதே. அங்கேயே நில்! அரைமணித்தியாலத்தில் வந்து விடுகிறேன்.”

இருபது நிமிடத்திலேயே வந்து விட்டான். போகப்போக புதினமெல்லாங்கேட்டான். எதைச் சொல்வது எதை விடுவது என்று தெரியாதிருந்தது. அவனது ‘பேஜோ’வை நன்றாகத்தான் வைத்திருந்தான். வழுகிக் கொண்டு போனது.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“வருவதைப் பற்றி ஏன் நீ அறிவிக்கவில்லை?”

“திடர்த் திட்டம்.”

“எங்களுடனேயே வந்து தங்கியிருக்கலாம், மச்சான்....” என்ற மீகொடு பிறகு சொன்னான்.

“இப்ப ஒன்று செய்யலாம்.”

“என்ன?”

“இப்படியே நீ தங்கியிருக்கிற இடத்திற்குப் போய் உன்னுடைய பெட்டிகளை எடுத்து கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்குப் போய் விடுவோம்.”

“அது சரிவராது, மச்சான்.”

“ஏன்?” மீகொடு திரும்பிப் பார்த்தான்.

“இன்று காலையில் தான் பொளிலில் பதிவு செய்தேன். இனி இடம்மாறுவது வீண்சிக்கல்.”

மீகொடு ஒரு நிமிடம் யோசித்தான்.

“அப்படியானால் திரும்பி வரும் போதாவது எங்களுடன் நில்.”

“என்னால் எதுக்கு வீண் உபத்திரம் உனக்கு?...”

சொல்ல வேண்டுமே என்பதற்காக ரமணன் அதைச் சொல்லவில்லை.

10

காலையில் கண்விழித்ததுமே நவாஸ் மீண்டும் கேட்டார்.

“ரமணன் நீங்க இன்னுங் கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கேயே தங்கிவிட்டுப் போனாலென்ன?”

“இல்லை நவாஸ்....”

“விஸா இருக்கிறதுதானே! இல்லாவிட்டாலும் எடுத்துக்கிறது!”

விஸா மூன்று மாதத்தற்குத் தந்திருந்தார்கள்! இப்போதெல்லாம்

சாந்தன்

தமிழர்களுக்கு - அதுவும் யாழ்ப்பாணத்து ஆட்களுக்கு - விஸா கிடைக்கிறது கஷ்டம். ஒரு மாதம் அலைந்தாலும் ஒரு மாதங் கூட கிடையாது என்று பலரும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

ஒரு வாரத்தில் திரும்புகிற உத்தேசத்துடன் எதற்கும் இருக்கட்டுமே என்று தங்குதல் காலத்தை இரண்டு வாரங்கள் என்று நிரப்பிக் கொடுத்திருந்தான். விஸா குத்தித் தந்தபோது நம்பமுடியாமலிருந்தது - திரும்பவும் பார்த்தான். மூன்று மாதம்! நவாகம் நண்பர்களும் அனுப்பியிருந்த அச்சடித்த அழைப்பிதழின் மகிமை! எனக்கெதற்கு மூன்று மாதம் என்று முனகியபடி வெளியே வந்தான்.

இன்றைக்கும் பதினொரு மணிக்குள்ளேயே எல்லாம் முடிந்து விட்டிருந்தது. விடியலே வந்து வரிசையில் நின்றாயிற்று. தூதுராலயம் பழைய இடத்தில் தான் இருந்தது. அலரி மாளிகை தாண்ட வேண்டுமே!

“கொஞ்சம் பாதுகாப்புக் கூடிய இடந்தான், ஆனா பாப்பிடத் தேவையில்லை” என்று சொல்லியிருந்தார் சிவா அண்ணர்.

“அங்கால பஸ் போக்குவரத்து இராது. ஆனா, ஓட்டோ மட்டும் பிடியாதை. கொள்ளுப்பிடியிலையிருந்து நடந்தே போ!”

“ஏன்?”

“ஓட்டோவில் போறவங்களைத்தான் மறிச்சுச் செக் பண்றது வலு கூட.”

சொன்னபடியே போய் வந்தான்.

நல்ல காலமாக எதிரேயிருந்த முகவர் நிறுவனத்தில் பயணச் சீட்டும் பதிவும் செய்ய முடிந்தது - அதுவும் அடுத்த நாளைக்கே!

“என்ன ரொம்ப யோசிக்கிறீங்க ரமணன்?” நவாஸ் கேட்டார்.

“ஒண்டுமில்லை. நேற்றிரவு உங்களுக்குச் சொன்னேனே அது மாதிரி பிரச்சினைக்கான சாத்தியங்களிலிருந்தாலுங் கூட அதுக்குள்ளே போய்வருகிற துணிச்சல் எனக்கு இன்னுமிருக்கா எண்டு பாக்கத்தான் இந்தப் பயணமே....”

விளிம்பில் உலாவுதல்

“புரியது புரியது.”

காலையில் பெரிதாக செய்வதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. விமானநிலையத்தில் அறிக்கை செய்யவேண்டிய நேரம் பதினொன்றரை - இன்னும் சரியாக நாலுமணி நேரமிருந்தது. பத்தரைக்கு இங்கிருந்து புறப்பட்டாலும் போதும். ஆனால் நவாஸ் சொன்னார்.

“நாங்க எட்டரைக்கே புறப்படுவோம். நேற்றைய அதே இடத்தில் சாப்பிட்டுட்டு உங்க மிஸ்டர் சிவாவுக்கு ஃபோன் பண்றோம். சரியா?”

“சரி. அதன் பிறகு?”

“ஏர்போர்ட்! பதினொன்னரை வரை ஆறுதலாக பேசிக்கிட்டிருக்கலாம்.” இப்படித்தான் நவாஸ் ஒவ்வொன்றாக யோசித்துச் செய்து கொண்டிருந்தார். நேற்று மாலை இருந்தாற்போல கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

“இப்போ ஆறரை. ஒன் அவர் அவகாசமிருக்கு. உங்களை அதுக்கிடையிலே ஓரிடத்துக்கு கூட்டிக்கிட்டுப் போகப் போரேன்.”

“எங்கே?”

“பத்மநாபசவாமி கோயிலுக்கு!”

கோவில் பிரம்மாண்டமாய்க் காட்சி தந்தது. அவ்வளவாய்ச் சனமில்லை. மாலைப்பூசை முடிந்திருந்தது.

“கும்பிட்டு வாங்க” கோவிலின் முன்னால் இடது புறமாக இருந்த பெரிய படிகளிலொன்றில் நவாஸ் அமர்ந்துகொண்டார்....

“..... அவசரங் கிடையாது ஆறுதலா வாங்க” அவர் பையை வாங்கி வைத்துக்கொண்டார்.

அதிசயமாய் இன்று தொலைப்பேசித்தொடர்பு முதல் தரத்திலேயே கிடைத்துவிட்டது. சிவாவும் வந்து விட்டிருந்தார். அவர் சொன்ன சேதிதான் கொஞ்சம் சரியில்லை.

“இப்ப இரண்டு நாளா கெடுபிடி கொஞ்சங் கூடத்தான்” என்றவர் பிறகு சொன்னார்,

“எண்டாலும் கட்டுநாயக்கவிலையிருந்து கொழும்புக்கு வானிலை வாறுபடியா ஒரு பயமுமில்லை. அதே வான்காரனிட்டைச் சொன்ன நீதானே?”

“கட்டாயம் வாறன் எண்டவன். நாள், நேரம், ஓப்ளைற் நம்பர், எல்லாங் குடுத்து விட்ட நான்.”

“எதுக்கும் அந்த ஆளுடைய ஃபோன் நம்பரைச் சொல்லு. நானும் இப்ப ஒருக்கா ஞாபகப் படுத்தி விடுறன்.”

“ஒரு நிமிஷம்” ஆவணங்களோடு ஆவணமாய் ஒரு நீள ரெவிஃபோன் பில் துண்டில் குறித்துக்கிடந்த எண்ணைச் சொன்னான்.

“சரி. நான் பொழுதுபட உன்றை அறையிலை வந்து காணுறன்.”

விமான நிலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்த போது பதினொன்று. வெறுமையாயிருந்த வாங்கொன்றில் போய் அமர்ந்தார்கள்.

“நாளைக்காலை பத்துமணிக்கப்புறமா எனக்கு மறந்துடாம் ஃபோன் பண்ணுங்க கொழும்புலயிருந்து”

“நாளைக்காலை பத்துமணிக்கப்புறமா எனக்கு மறந்துடாம் ஃபோன் பண்ணுங்க கொழும்புலயிருந்து.”

“கட்டாயம்!”

அன்று பிற்பகல் ரயிலிலேயே நவாஸ் சென்னை திரும்ப இருந்தார். நாளைக்காலை தன் அலுவலகத்திலிருப்பார். இவ்வளவு தூரம் இங்கு வந்ததே ரமணனை வழியனுப்பத்தான்!

“சென்னையில் நாராயணன், மாணிக்கம், நாஸர் எல்லாரையும் நான் விசாரிச்சதா சொல்லுங்கோ.”

“கண்டிப்பா சொல்லேன்.”

விமான நிலைய ஒலி பெருக்கி கரகரத்தது. எழுந்தார்கள்.

“டைம் ஆயிடுத்து ரமணன்” நவாஸ் அவன் கைகளைப் பற்றினார்.

விளிம்பில் உலாவுதல்

“இன்னா அல்லா, விரைவில் சந்திப்போம்” முகம் சிரித்தபடியே தானிருந்தாலும் குரல் தனுதனுத்தது தெரிந்தது.

பற்றிய கைகளை இறுகக் குலுக்கியவாறு “போட்டுவாறன்” என்றான் ரமணன்.

உள்ளே போய் நடைவழி முடக்கில் நின்று திரும்பிப்பார்த்த போது நவாஸ் இன்னமும் நின்று கையசைப்பது தெரிந்தது. தானும் கையசைத்துவிட்டு விரைந்து நடந்தான்.

11

குடியகல்வு, சுங்கம், பயணச்சீட்டு என்று ஒவ்வொரு வரிசையாய் முன்னேறி, போர்டிங் கார்ட்டுங் கையுமாய்க் காத்திருப்பு மண்டபத்தில் போய் உட்கார்ந்த போது பன்னிரண்டரை. பாதிக்கின்று தாண்டியாயிற்று என்று பட்டது.

கொழும்பிலிருந்து சென்னைக்குப் போன ஸ்ரீ வங்கன் எயர்லைன்ஸின் எயர் பஸ் போலன்றி இந்தியன் எயர்லைன்ஸின் சிறிய போயிங் ஓன்று வந்து நின்றது. போகும் போது பக்கத்திலிருந்து சென்னைக்கு வந்த அந்த யாழிப்பாணத்துத் தம்பதிகள் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள்? கழுத்தி லும் கைகளிலும் நைக்களாய் மின்னிய மனைவி. லக்கேலூலில் பனங்கிழங்குப் பார்சலைப் போட்டு விட்டுக் கலவரப் பட்டுக் கொண்டிருந்த கணவர்...

“இப்பதான் முதல்தரம் வெளிநாடு போறம் தம்பி. வெளிநாட்டிலையிருந்து பின்னையள் வருகினம்... சென்னை வரை ஒருக்கால் கூடமாட இருந்து கொள்ளும்”, என்று கட்டுநாயக்கா விலேயே தொடங்கிய பந்தம்.

ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்து ஏற்றி இறங்கி, எம்பாக்கேஷன் கார்ட், சுங்க அறிவிப்பு எல்லாம் நிரம்பி, கடைசியில் மீனம்பாக்கத்தில் வெளியே வந்தால் ஆட்களையே காணவில்லை! என்னாயிருக்கும் என்ற பதைப்புடன் அழைத்துப் போக வந்திருந்த நவாஸையும் ராஜாராமையும் காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு மீண்டுமொரு தடவை போகக் கூடியவரைக்கும் உள்ளே போய்த் தேடியும் அப்படி ஒரு தம்பதி

கண்ணிற படுவதாயேயில்லை! என்னாகியிருக்கும்? பாவமாயுமி ருந்தது, கோபமாயுமிருந்தது...

இறகும் ஒரு பத்து நிமிஷம் பார்த்து விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். இப்போதான் மீண்டும் நினைவு வருகிறது!

செர்ன்னபடி ஒன்றரைக்கே - ஒரு நிமிஷம் முந்தாமல் பிந்தாமல் - புறப்பட்டாயிற்று. இனி கட்டுநாயக்க, வெள்ளவத்தை, அவ்வளவுதான். வான்காரன் வந்திருப்பான்.

பத்துநிமிடமாகவில்லை, பரிசாரர்களும் பணிப்பெண்களும் தள்ளுவண்டிகளோடு வந்தார்கள்... சிற்றுண்டிகள் எல்லாமே சைவந்தான்.

தெந்றை உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் போதே அடுத்தவள்,

“பழசரமா பியரா?” என்றபடி.

அவனுக்கு இரண்டுமே தேவைப்படவில்லை.

“நோ, தாங்கள்” - வாய் மூட முன்னரே ஏதோ பளிச்சிட்டது.

“எக்ஸ்கியூஸ் மி...” என்றான்.

“யெஸ்?” திரும்பினாள்.

“பியர் ப்ளீஸ்”

கானின் குளிர் உள்ளங்கையை ஊடுருவிற்று. கையிலிருந்து பொலித்தின் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

கீழே நீலக்கடல் பளபளத்தது. வெள்ளை வெள்ளை வரிகளாய் அலை நுரைகள்... ஏதோ ஒரு கரை தெரிந்தது, விரல் அளவு படகுகளோடு.

ஒன்றல்ல, முழுதாக முக்கால் மணி நேரத்திலேயே கட்டுநாயக்க வந்துவிட்டது. கைக் கடிகாரத்தைக் கழற்றி அரைமணி முன்தள்ளி வைத்தான். தென்னந்தோப்புகளெல்லாம் மேலெழுந்து வர ஆரம்பித்தன.

கங்க அலுவலர், பையின் இண்டு இடுக்கு எல்லாம்

விளிம்பில் உலாவுதல்

நோன்டிப்பார்த்தார். இப்படியா ஒரு வெறும் தோள் பையுடன் ஒருவன் இந்தியாவிலிருந்து வருவான்? அது பிழைதான் என்று ரமணனுக்கும் பட்டது. பயந்து, புத்தகங்கள் கூடக் கொண்டு வரவில்லை! ஏதாவது துணிமணி, ஊதுபத்தி, ஜிகினாப் பொட்டு - என்றாவது கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்! விட மனமில்லாமல்தான் அந்த ஆள் தன்னை விட்டிருக்க வேண்டும் என்று பட்டது ரமணனுக்கு. வெளிவாசலை நோக்கி நடந்தபோது ஒவ்வொரு படியாய்த்தான்டி வெற்றிக்கம்பத்தை நெருக்குகிற மனதிலை வந்தது. இன்னுஞ் சில படிகள்தான் மீதி.....

மெல்ல நடந்தபடியே அந்த அதே- நீள ரெவிஂபோன் பில் துண்டைப் பத்திரமாய் எடுத்துப் பிரித்து வான் நம்பரை மனதில் பதித்துக்கொண்டு வாகனங்ங்களுக்கு அழைப்பு. விடுக்கிற பெண்களிடம் போனான்.

அழைப்பு ஒவி பெருக்கியில் ஒவித்தது. எப்படியும் நால்ரைக்குள் அறைக்குப் போய்விடலாம். நல்லதொரு தோய்ச்சல் போட்டுவிட்டு வெளிக்கிட்டு சிவா அண்ணரிடம் போகச் சரியாயிருக்கும்...

வாகனங்கள் வரிசையாய் வந்து வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. வான்கள், கார்கள், தறி வீவர்கள்...

தன்னை அழைத்து வந்து விட்ட பழுப்பு - வெள்ளை “ரவுன் ஏஸ்” வருகிறதா என்று பர்த்தபடி நின்றான். அப்படி ஒரு நிறங்கூடக் கண்ணிற் படுவதாயில்லை... பத்து நிமிங்கம்!

கால் மணித்தியாலம் முந்தியே வந்து இறங்கினாலும் இந்த முகப்பிற்கு சொன்ன நேரத்திற்குத்தான் வந்திருக்கிறான்! அந்த ஆள் கொஞ்சம் பிந்தியிருக்கலாம், அல்லது அழைப்பு காதில் விழாமற் போயிருக்கலாம்....

மீண்டும் அதே பெண்ணிடந்தான் போனான். தெளிவாகத்தான் உச்சரிக்கிறாள், கேட்கிறது.

இரண்டாவது முறையும் அறுத்துருத்து உச்சரித்தாள். நன்றி சொல்லித்திரும்பினான்.

சாந்தன்

இனி வந்துவிடும். வந்தவுடன் நிறுத்தாமலே ஏறிவிடத் தோதாக பாதை விளிம்போடு தயாராக நின்றான்.

சனநெரிசல் பெரிதாய்க் குறையவில்லை. ஒன்று மாறி ஒன்றாய் ஏதோ ஒரு “ஃப்ளைற்”... இல்லை. இன்னுந்தான் இல்லை! என்ன ஆகியிருக்கும்? அன்று வந்திறங்கிய போது திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லிவிட்டு கேட்ட கூவிக்கு மேலாக, ‘சந்தோஷமாக’ இருநூறு ரூபா வேறு கொடுத்திருந்தான்!

அப்படியிருந்தும் அந்த ஆள் - இப்படிச் செய்திருக்கலாமா?... சிவா அண்ணர் வேறு இன்று கட்டாயம் நினைவுட்டியிருப்பார்.

சிலவேளை நான் சொன்னது இந்திய நேரமென்று நினைத் தானோ? அப்படி நினைத்திருந்தாலுங் கூட அரைமணித்தியாலம் பிந்தி விட்டதே...

ஏறுபவர்களும் இறங்குபவர்களுமாக வாகனங்கள் நகர்ந்தபடியிருந்தன....

பரஸ்பரம் வளர்த்த பதற்றமும் ஏரிச்சலும்....

வழியில் எங்காவது பழுதாகியிருக்குமோ?...

இவன் நெருங்க முதலே அடையாளங் கண்டு கேட்டாள், அறிவிப்பு பீடத்திலிருந்தவள்.

“இன்னும் வரவில்லையா?”

“இல்லை” சட்டைப்பையிலிருந்த ரெவிள் போன் பில் துண்டை எடுத்துவான் நம்பரைப் பார்த்தான். சரியாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறான்.

“டறைவரின் பெயரையும் சொல்லுங்கள்”

“முருகன்”

இன்னும் இரண்டு தடவைகள் ஒலிபெருக்கி அழைத்ததைக் கேட்டபடி நகர்ந்தான்.

இன்னொரு வானை எப்படிப் பிடிப்பது? எவ்வளவு கேட்பான்? எதுவும் வெறுமையாய் வேறு தெரியவில்லை....

விளிம்பில் உலாவுதல்

கட்டுநாயக்க சந்திக்குப் போனால் நிறைய வரும்தான்.

ஆனால் சந்திக்குப் போவது?

அந்தா!

அருகோடு வெறுமையாக வந்த வாணை மறித்தான்.

“வராது ஸேர்... புக்கிங் இருக்கு.”

ஒட்டோக்கள் மட்டும் வெறுமையாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன, கொண்டு வந்தவர்களை இறக்கிவிட்டு. ஆனால் அதில் எப்படிப் போவது?

இன்றைக்குக் காலையிலும் சிவா அண்ணர் சொன்னாரே...

ஆனால் இந்த இடத்தில் இனியும் நிற்பது புத்தியில்லை, வந்தே ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேலாகிறது!...

ஒட்டோக்கள் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான்.

“என்ன மாத்தயா, தறீ-வீலர் வேணுமா?” பின்னாலிருந்து சிங்களத்தில் ஒரு குரல் கேட்டது.

உசாரடைந்து திரும்பினான் ரமணன்.

இலேசான பயமுங் கோபமும் ஒன்றாய்க் கிளர்ந்தன.

‘இவ்வளவு நேரமும் என்னைக் கவனித்துக் கொண்டா இருந்திருக்கிறான், இந்த மனிதன்?’

கேளாத மாதிரி நின்றான் ரமணன்.

திரும்பவும் அதே கேள்வி.

கேட்டவனை வடிவாகப் பார்த்தான்:

வெள்ளைச்சாரமும் வெளியே விட்ட கோடன் ஜெட்டுமாய் நொண்டியபடி அருகில் வந்தான் அந்த மனிதன். மெலிந்த சிறிய ஆள். நடுத்தர வயது. காலில் ஏதோ கட்டுப் போட்டிருந்தது.

“வேணுமா?” முன்னால் நின்று சிரித்தான். அந்த முகமே எரிச்சலுட்டியது.

“வேண்டாம்” திரும்பினான்.

“ஏன் மாத்தயா?” அந்த ஆள் விடுவதாயில்லை.

“உங்களுக்கு ஒரு வாகனந் தேவை, இல்லையா?”

கவனித்தபடிதான் இருந்திருக்கிறான்! ரமணனின் கோபங்கூடியது. பேசாமல் நகர்ந்தான்.

“மாத்தயா” அந்த ஆள் தயவாகக் கூப்பிட்டான்.

“எனக்கு நீங்க ஒண்டுந் தர வேண்டாம.... என்னை ஓா-எலையிலை இறக்கிவிட்டாப் போதும்.”

ரமணனின் மௌனம் அவனுக்கு ஊக்கமளித்திருக்க வேண்டும்.

“தயவுசெய்து இங்க பாருங்க” காலைக் காட்டினான்.

“நடக்க முடியாது. கையில் காசுமில்லை.”

இப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஏன் வந்தான் என்ற கேள்வியுடன் இன்னுமொன்றும் பளிச்சிட்டது.

இப்படி ஒரு ஆள் கூட வருவது நல்லதுதான். சிங்கள ஆள். வயதான மனிதன்.

“அந்த தறீ வீலரை நிறுத்தவா?”

“சரி”

தறீ-வீலர் ஒவ்வொரு சோதனைத் தடை வளைவையும் தாண்டி வெளியேறி வலப்புறந்திரும்பி சந்தியை நோக்கி விரையலாயிற்று. தெரு அகன்று அழகாய்க் கிடந்தது. தொலையில் அசையும் தென்னங்கீற்றுக்களில் இன்னமும் பளிச்சிடுகிற வெய்யில். இறங்கப் போகிற ஏதோ ஒரு விமானத்தின் மூழக்கம் நெருங்கிப் பின் தணிந்தது. எதிரே சந்தியில் இப்போதே வாகன நெரிசல் தெரிந்தது? இடது புறந் திரும்பினார்கள். தெருவோரம் இரு புறமும் தென்னை உயர விளம்பரத் தட்டிகள் - வரிசையாய்.

“மாத்தயாவுடைய ஊர் கொழும்புதானா?” பக்கத்திலிருந்த ஆள் மரியாதையாகக் கேட்டான்.

“ஓம்”

“தெஹிவளை இல்லையா?”

“ஓமோம்” பொல்லாத ஆள்தான். டறைவருடன் வாடகை பேசும் போது கவனித்திருக்கிறான்.

“மாத்தயா, அது பியர்தானே?” கண்கள் பொலீத்தின் பையிலிருந்து அகலாமல் நின்றன.

“இல்லையா மாத்தயா?”

“ஓம், ஏன்?” எரிச்சலை மறைக்க முடியவில்லை.

“எனக்குத் தருவீங்களா?”

“என்ன து?”

“பியர் கான்”

‘இன்னொரு வேளையென்றால் கொடுத்தே இருக்கவாந்தான்’ என்றெண்ணிய பொழுதே.

‘இன்னொரு வேளையென்றால் கொண்டுவந்தேயிருக்க மாட்டேனே’ என்ற நினைவும் வந்தது.

‘நீ இல்லாவிட்டால் இப்போதே இதை உடைத்திருப்பேன்’ என்று தனக்குள் கூறியபடி.

“இல்லை எனக்கு வேணும்” என்றான் ரமணன் அமைதியாக.

‘ஜா-எல யில் நீ இறங்கியதுமே உடைத்து விடுவேன்!’

அந்த மனிதன் பிறகு பேசாதிருந்தான் ஜா-எல சந்தி தாண்டி நிறுத்தியதுமே,

“பொஹோம் ஸ்துதி, மாத்தயா” என்றபடி இறங்கி நொண்டிக் கொண்டே போனான்.

“பாவந்தான்” என்று நினைத்தவாறே பைக்குள்ளிருந்த கானை வெளியே எடுத்தான் ரமணன்.

குளிரெல்லாம் இழந்திருந்தது கான்.

தோள் பையை சரியாக மாட்டிக் கொண்டு வடிவாகச் சாய்ந்திருந்து வளையத்தை நிமிர்த்தி விரலை மாட்டி வளைத்துமே “உஸ்ஸ்” என்று உயிர் கொண்டது கான் - “எஃபும்பா” சொல்லக்கேட்ட பூதம் போல. மெல்ல நுரை ததும்பிற்று.

அதிகம் அசைக்காமல் வாயருகில் கொண்டு போய் மெல்ல உறிஞ்சினான். கொஞ்சம் கசப்பு. கொஞ்சம் துவர்ப்பு! இது தான் பியரா?

வானில் வருவதென்றால் கூட அந்த டப்பாவை உடைத்து பிடித்தபடி தேவையான வேளைகளில் வாயருகில் வைத்துக் கொண்டே விடுதி வரை போயிறங்கலாம் என்றுதான் எடுத்திருந்தான் அதை!

அது கவசம்! சந்தேகங்களுக்கெதிரான பாதுகாப்பு! இப்போது இந்த ஓட்டோவில் இரட்டைப் பாதுகாப்பு! சோதிக்கப் போகிறவர்கள் யாரை மனதில் வைத்துத் தேடுவார்களோ, எவராக எல்லாத் தமிழரும் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிவார்களோ, அந்த அவர்கள் கையில் பியர்கான் இருக்காது! அதாவது பியர்களை கையில் வைத்தபடி பயணிப்பவன் அந்தச் சந்தேகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வனாகி விடுவான்!

எப்பேர்ப்பட்ட கவசம்! கர்ணன் கவச குண்டலங்களைத் தானஞ்செய்தது போல எனது இந்தக் கவசத்தை அந்த மனிதனுக்குத் தானாம் பண்ணி விட்டிருக்க நான் என்ன முட்டாளா?

இடது தோளில் மாட்டிய பையும் வலது கையில் தெரியப் பற்றிய கானுமாய் வடிவாய்ச் சாய்ந்த படி....

களினிப்பாலம்.... கிறாண்டபாள்ஸ்...

மறித்தவர்கள் குனிந்து பார்த்ததுமே தலையாட்டி விட்டார்கள். பேஸ் லைன் நோட்டால் போய் பொரளைச்சந்தி, கனத்தைச் சந்தி, என்று தாண்டி, புல்லேர்ஸ் நோட்டில் திரும்பியது ஓட்டோ. எத்தனை காலத்தின் பிறகு காண முடிகிறது இந்த இடங்களை!

முந்திய கந்தோரடியை - இருபத்தேழு வருஷங்களுக்கு முன் நேவிக்காரன் கூட வந்த இடத்தைக் - காணும் ஆவலில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். கானுள் இப்போது கால்வாசி கூட இல்லை...

என்ன இது? ஏன் நேரே போகாமல்?

இது எந்த இடம், மரங்கள் அடர்ந்து? விஜேஜராமவா?

எதிரே பாதைத்தடை. பாதுகாப்பு! சரிதான் இப்படித் திரும்பி ரேர்ஸ் கோர்ஸ் முன்னால் ஏறியபோது அங்கும் ஒரு மறிப்பு! ஆனால் மறிக்கவில்லை.

தும்முல்லை சந்தியில் வலதுபுறந் திரும்பி மீண்டும் புல்லேர்ஸ் ரோட்டில் மிதந்த போது எதிரே பம்பலப் பிட்டிச் சந்தி பரபரத்துக் கொண்டிருந்து.

இனி இதற்குத் தேவையில்லை! அண்ணாந்து கடைசிச் சொட்டையும் வாயில் விட்டான்.

இடது புறந் 'திரும்புவதற்காக சிக்னல் விளக்கருகில் நின்றபோது பால்சாலைக்கருகிலிருந்த குப்பைத் தொட்டியில் வெறுங்காணை வீச முயன்றான்.

கானில் பெரிதாய்ப் பொறித்திருந்த அடையாளம் இப்போதுதான் கண்ணிற்பட்ட மாதிரி. எறிய உயர்த்திய கையை மடித்துக் காணைத் திருப்பிப் பார்த்தான்.

'பஞ்சரைகர்' என்று ஆங்கிலத்தில் வடிவாய் எழுதி அதன் கீழ் பெரிதாய்ப் படமும் இருந்தது.

நன்றி : யுகமாயினி / 2007

sayathurai@gmail.com

அய்யாத்துரை சாந்தன் என்பது முழுப்போய். பிறந்தது 1947.

பள்ளி நாட்களில் இருந்தே எழுத வழந்தவர். துமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் (15, 4) நூல்கள் எழுதி வருகிறார்.

இவரது படைப்பாகன் சின்கள், இந்தி, ருசிய மொழியாக்கங்கள் கண்டுள்ளன.

இருமுறை பிரதேச இலக்கிய விருது ஒலங்கை அரசில் பெற்றிருக்கிறார்.

1975-ல் தமிழ் நாலுக்கும், 2000-ல் ஆங்கில நாலுக்கும்.

ஒரு பொறியியல் வடிவகைமப்பாளர். மற்றும்

ஆட்டோகாட் ஆசிரியர் பணியிலும், யாழ் மேல்நிலைத் தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரியில் உரைகள் தந்தவர்.

சொந்த மன்மீது மாணாத காதல் கொண்டவர் சாந்தன்.

எக்கணமும் அகைப் பிரிந்து புகலிடம் என்று

வேறொங்கும் ஒதுங்க முன்வராதவர்.

1966-1980 காலகட்டத்தில் சொந்த மன்றனை,

யாழ்வகைகுடாவைப் பிறந்தது

மேல்படிப்பு நாட்களிலும், பணிநாட்களிலும் மட்டுமே.

அன்னை ராஜேஸ்வரி
பதிப்பகம்

